

ความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น
ในระดับอุดมศึกษา

พงษ์ธศกดิ์ ชอบทำกิจ

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการศึกษาศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

พ.ศ. 2560

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

วิทยานิพนธ์

เรื่อง

ความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น
ในระดับอุดมศึกษา

พงษ์รัชคิตติ ชอบทำกิจ

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการศึกษาศาสตร์พิเศษ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

พ.ศ. 2560

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

THESIS

**SELF-ESTEEM FOR HIGHER EDUCATION STUDENTS
WITH VISUAL IMPAIRMENT**

PONGTHISAK CHOBTHAMKIT

**A THESIS SUBMITTED IN PARTIAL FULFILLMENT OF THE REQUIREMENTS FOR
THE DEGREE OF MASTER OF EDUCATION PROGRAM IN SPECIAL EDUCATION
OF SONGKHLA RAJABHAT UNIVERSITY**

2017

COPYRIGHT OF SONGKHLA RAJABHAT UNIVERSITY

ใบรับรองวิทยานิพนธ์

มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

หลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ

ชื่อวิทยานิพนธ์ ความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น
ในระดับอุดมศึกษา

SELF-ESTEEM FOR HIGHER EDUCATION STUDENTS WITH VISUAL
IMPAIRMENT

ผู้วิจัย นายพงษ์รัชศักดิ์ ชอบทำกิจ

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ได้พิจารณาเห็นชอบโดย

..... อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก และ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.โสภณ ชัยวัฒนกุลวานิช) กรรมการและเลขานุการหลักสูตร

..... อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม
(ดร.รุจิราพรรณ คงช่วย)

..... ประธานกรรมการบริหารหลักสูตร
(รองศาสตราจารย์ ดร.พัชรี จีวีพัฒนกุล)

..... กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ
(ดร.นัทธี บุญจันทร์)

..... กรรมการจากบัณฑิตศึกษา
(ดร.พิพัฒน์ ลิ้มปะนะพิทยาธร)

มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา รับรองวิทยานิพนธ์แล้ว

..... รองอธิการบดี ปฏิบัติราชการแทน
(ดร.พิพัฒน์ ลิ้มปะนะพิทยาธร) อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

ชื่อวิทยานิพนธ์	ความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น ในระดับอุดมศึกษา
ผู้วิจัย	นายพงษ์รัชศักดิ์ ชอบทำกิจ ปีการศึกษา 2560
ปริญญา	ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชา การศึกษาพิเศษ
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.โสภณ ชัยวัฒนกุลวานิช
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม	ดร.รุจิราพรรณ คงช่วย

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาระดับความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น ในระดับอุดมศึกษา และ 2) เพื่อเปรียบเทียบความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น ในระดับอุดมศึกษา จำแนกตามเพศ ประเภทความบกพร่องทางการเห็น ชั้นปี และกลุ่มมหาวิทยาลัยที่สังกัด

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น ในระดับอุดมศึกษา ปีการศึกษา 2560 จำนวน 51 มหาวิทยาลัย จำนวน 214 คน โดยการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้นตามสัดส่วน เครื่องมือที่ใช้เก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามลักษณะมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.78 วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปเพื่อหาค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบค่าเอฟ และการทดสอบรายคู่ตามวิธีของเซฟเฟ่

ผลการวิจัยพบว่า

- ระดับความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น ในระดับอุดมศึกษา โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า อยู่ในระดับมากที่สุดทุกด้าน โดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ได้แก่ ด้านการปฏิบัติตน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.63 รองลงมาคือ ด้านตนเอง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.62 และด้านสังคม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.54 ตามลำดับ
- ผลการเปรียบเทียบความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น ในระดับอุดมศึกษา จำแนกตามเพศ ประเภทความบกพร่องทางการเห็น ชั้นปี และกลุ่มมหาวิทยาลัยที่สังกัดพบว่า มีความภาคภูมิใจในตนเองไม่แตกต่างกัน

Thesis Title	Self-Esteem for Higher Education Students with Visual Impairment	
Researcher	Mr.Pongthisak Chobthamkit	Academic year: 2017
Degree	Master of Education Program in Special Education	
Advisors	1. Assistant Professor Dr.Sophon Chaiwatthanakunwanich 2. Dr.Rujirapan Kongchuay	

Abstract

The purpose of this study were: 1) to study the self-esteem of students with visual impairment and 2) to compare the self-esteem of higher education students with visual impairment, who differed in personal variables as gender, type of visual impairment, year of study and university affiliation.

The sample for the study consisted of 214 students with visual impairment from a total population of 475 students enrolling in 51 universities in the 2017 academic year. The sample size was determined consequently with the stratified random sampling. The research instrument was a 5 level rating scale questionnaire with 0.78 reliability. The data analysis was made with a software package using such statistics as frequency, percentage, arithmetic mean, standard deviation, F-test and Scheffe's paired comparison test.

The results of the research revealed as follow:

1. The overall level of self-esteem level of higher education students with visual impairment was 'very high.' By individual aspects, it was found that the level of self-esteem was also 'very high,' arranging in a descending order as student's self-performance (mean = 4.63) followed by their self-conduct (mean = 4.62) and social aspect (mean = 4.54), respectively.

2. A comparison of self-esteem of high education students with visual impairment, classified by gender, type of visual impairment, year of study and university affiliation revealed that, overall, they showed no significant differences in their perception of the self-esteem.

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยความกรุณา ช่วยเหลือ แนะนำ และให้คำปรึกษาอย่างดียิ่ง จาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.โสภณ ชัยวัฒน์กุลวานิช อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก ดร.รุจิราพรรณ คงช่วย อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม ที่ได้ถ่ายทอดความรู้ แนวคิด วิธีการ คำแนะนำ และตรวจสอบแก้ไขสำนวนภาษา ข้อบกพร่องต่าง ๆ ด้วยความเอาใจใส่อย่างดีตลอดมา ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งเป็นอย่างยิ่ง ขอกราบขอบพระคุณอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุระพรรณ จุลสุวรรณ คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย ดร.สรุติพงษ์ ภูวัชรวรานนท์ รองคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย รองศาสตราจารย์ ดร.พัชรี จีวีพัฒนกุล ประธานกรรมการบริหารหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาศึกษาพิเศษ และ ดร.นันทิ บุญจันทร์ อาจารย์ภาควิชาพลศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี ผู้ทรงคุณวุฒิในการสอบวิทยานิพนธ์ ที่กรุณาให้คำปรึกษา ข้อเสนอแนะ แนวคิด และตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหา ซึ่งทำให้วิจัยฉบับนี้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น และขอขอบพระคุณอาจารย์ในมหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลาทุกท่าน ที่ได้ถ่ายทอดความรู้ แนวคิดด้านการศึกษาศึกษาพิเศษเป็นอย่างดีตลอดระยะเวลาที่ศึกษา

ขอขอบพระคุณ ดร.อัญชลี แสงอาวุธ อาจารย์คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี ดร.ปริดา เบ็ญการ อาจารย์ประจำคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา อาจารย์รักษิณา หดชัยย อาจารย์ประจำคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา อาจารย์สนอง จวนสง ผู้อำนวยการโรงเรียนธรรมิกวิทยา เพชรบุรี อาจารย์แวนรงค์ สาทและ ผู้อำนวยการโรงเรียนการศึกษาคนตาบอดธรรมสภาลหาดใหญ่ ที่กรุณาสละเวลาเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย และให้ข้อคิดเห็น งานวิจัยครั้งนี้สำเร็จ

ขอขอบพระคุณผู้บริหารมหาวิทยาลัย ทั้ง 51 มหาวิทยาลัย เจ้าหน้าที่ศูนย์บริการนักศึกษาพิการทุกมหาวิทยาลัย ที่อำนวยความสะดวกเป็นอย่างดีในการเก็บรวบรวมข้อมูล และขอขอบคุณกลุ่มตัวอย่างทุกท่านที่เห็นความสำคัญของงานวิจัยฉบับนี้ และให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามเป็นอย่างดี

ขอขอบคุณรุ่นพี่ รุ่นน้อง เพื่อน ๆ สาขาวิชาการศึกษาศึกษาพิเศษทุกท่าน เจ้าหน้าที่บัณฑิตวิทยาลัย ตลอดจนจนมวลกัลยาณมิตรทุกท่านซึ่งไม่สามารถกล่าวนามในที่นี้ได้หมดที่คอยช่วยเหลือ ผู้วิจัยจึงขอขอบคุณท่านเหล่านั้นไว้ ณ โอกาสนี้

คุณค่าและประโยชน์อันพึงมีจากวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นกตัญญูคุณเวทิตาแด่ บิดา มารดา บุรพจารย์ ที่ให้ความรัก ความหวังใจ ตลอดจนผู้มีพระคุณทุกท่าน

พงษ์รัชศักดิ์ ขอบทำกิจ

พฤษภาคม 2561

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	(1)
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	(2)
กิตติกรรมประกาศ	(3)
สารบัญ	(4)
สารบัญตาราง	(6)
สารบัญภาพ	(7)
บทที่ 1 บทนำ	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	4
สมมติฐานการวิจัย	4
ขอบเขตการวิจัย	5
กรอบแนวคิดการวิจัย	7
นิยามศัพท์เฉพาะ	7
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	9
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	10
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความภาคภูมิใจในตนเอง	11
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น	33
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาสำหรับนักศึกษาพิการ ในระดับอุดมศึกษา	41
กลุ่มมหาวิทยาลัยในระดับอุดมศึกษา	53

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	57
การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	57
เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล	59
การสร้างเครื่องมือและการหาคุณภาพเครื่องมือ	60
การเก็บรวบรวมข้อมูล	61
การวิเคราะห์ข้อมูล	62
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	62
บทที่ 4 ผลการวิจัย	64
สัญลักษณ์ที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูล	64
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	65
บทที่ 5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	76
สรุปผล	77
อภิปรายผล	77
ข้อเสนอแนะ	82
บรรณานุกรม	83
ภาคผนวก	92
ภาคผนวก ก ราชานามผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ	93
ภาคผนวก ข หนังสือขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ	95
ภาคผนวก ค หนังสือขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูล.....	101
ภาคผนวก ง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	145
ภาคผนวก จ การหาคุณภาพเครื่องมือ	150
ประวัติผู้วิจัย	155

สารบัญญัตินำ

ตาราง		หน้า
1	จำนวนนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น แยกรายกลุ่มมหาวิทยาลัย	54
2	ประชากรที่ใช้ในการวิจัย	58
3	กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย	58
4	ข้อมูลพื้นฐานของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น ในระดับอุดมศึกษา	65
5	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษา ที่มีความบกพร่องทางการเห็น ในระดับอุดมศึกษา โดยภาพรวม	66
6	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษา ที่มีความบกพร่องทางการเห็น ในระดับอุดมศึกษา ด้านสังคม	67
7	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษา ที่มีความบกพร่องทางการเห็น ในระดับอุดมศึกษา ด้านการปฏิบัติตน	68
8	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษา ที่มีความบกพร่องทางการเห็น ในระดับอุดมศึกษา ด้านตนเอง	69
9	เปรียบเทียบความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น ในระดับอุดมศึกษา จำแนกตามเพศ	70
10	เปรียบเทียบความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น ในระดับอุดมศึกษา จำแนกตามประเภทความบกพร่องทางการเห็น	71
11	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มี ความบกพร่องทางการเห็น ในระดับอุดมศึกษา จำแนกตามชั้นปี	71
12	เปรียบเทียบความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น ในระดับอุดมศึกษา จำแนกตามชั้นปี	72
13	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษา ที่มีความบกพร่องทางการเห็น ในระดับอุดมศึกษา จำแนกตามกลุ่ม มหาวิทยาลัยที่สังกัด	73
14	เปรียบเทียบความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น ในระดับอุดมศึกษา จำแนกตามกลุ่มมหาวิทยาลัยที่สังกัด	74
15	สรุปผลเปรียบเทียบความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น ในระดับอุดมศึกษา จำแนกตามกลุ่มมหาวิทยาลัยที่สังกัด	75

สารบัญภาพ

ภาพ	หน้า
1 กรอบแนวคิดการวิจัย	7

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

มนุษย์เป็นทรัพยากรที่สำคัญ มีค่ายิ่งกว่าทรัพยากรธรรมชาติใด ๆ ซึ่งทรัพยากรมนุษย์ดังกล่าวจะต้องเป็นทรัพยากรที่มีคุณภาพคือ มีสมรรถภาพที่ดีทั้งร่างกายและจิตใจ สังคมและสติปัญญา ถ้าขาดสิ่งหนึ่งสิ่งใด ย่อมทำให้บุคคลซึ่งเป็นทรัพยากรที่สำคัญของสังคมและประเทศด้อยคุณภาพไป (อารีย์ เพลินชัยวานิช, 2540: 3)

คนที่มีความบกพร่องทางการเห็นถือได้ว่าเป็นทรัพยากรธรรมชาติที่สำคัญของชาติเช่นเดียวกัน แม้ว่าจะบกพร่องในการรับรู้ทางการมองเห็นก็ตาม แต่ก็สามารถช่วยเหลือให้มีความเป็นอยู่ที่ดีได้ การให้การศึกษาแก่ผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็นนับได้ว่าเป็นการเตรียมความพร้อมให้แก่บุคคลเหล่านี้ในการใช้ชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างปกติสุขและมีคุณภาพชีวิตที่ดี หากบุคคลเหล่านี้ไม่ได้รับการศึกษา ย่อมจะทำให้ประเทศชาติสูญเสียทรัพยากรที่มีค่าเหล่านี้ไป และเป็นภาระแก่สังคมโดยรวม (อารีย์ เพลินชัยวานิช, 2540: 3) จากประมาณการขององค์การอนามัยโลกได้ระบุว่า ในประเทศกำลังพัฒนาทั้งหลายจะมีจำนวนผู้ที่มีความบกพร่องทางการเห็นอยู่ประมาณร้อยละ 1 ของจำนวนประชากรทั้งประเทศ (พีระ พิลาฤทธิ, 2554: 1) จากผลสำรวจของสำนักงานสถิติแห่งชาติปี พ.ศ. 2550 พบว่าในประเทศไทยมีคนพิการจำนวน 1.9 ล้านคน หรือร้อยละ 2.9 ที่รัฐต้องให้ความช่วยเหลือ (สำนักงานสถิติแห่งชาติ, 2551: 4) จากประมาณการของสมาคมคนตาบอดแห่งประเทศไทย คาดว่ามีคนที่มีความบกพร่องทางการเห็นไม่ถึงร้อยละ 20 ที่มีโอกาสได้รับการศึกษาในระดับใดระดับหนึ่ง ตลอดจนมีคนที่มีความบกพร่องทางการเห็นไม่ถึงร้อยละ 5 ที่ได้มีโอกาสประกอบอาชีพมีรายได้เลี้ยงตนเองและครอบครัวได้โดยไม่ต้องเป็นภาระแก่ผู้อื่น (พีระ พิลาฤทธิ, 2554: 1) จากตัวเลขเหล่านี้ทำให้หลายฝ่ายตระหนักถึงปัญหาที่จะตามมา ถ้าหากว่าพวกเขาเหล่านั้นไม่ได้รับการศึกษาอย่างถูกต้อง และตรงกับความสามารถของพวกเขาอย่างแท้จริง

การจัดการศึกษาในประเทศไทยมีหลายระดับและมีจุดมุ่งหมายที่แตกต่างกันออกไป เพื่อให้บุคคลที่สำเร็จการศึกษาได้มีคุณลักษณะที่ต้องการ โดยสถาบันอุดมศึกษามีหน้าที่สำคัญอย่างหนึ่ง คือ จัดการศึกษาเพื่อพัฒนาความงอกงามของบุคคลและสังคมให้สอดคล้องกับความเปลี่ยนแปลงของกระแสโลก ดังที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติการศึกษาสำหรับคนพิการ พ.ศ. 2551 มาตรา 5 กำหนดให้คนพิการมีสิทธิทางการศึกษาดังนี้ 1) ได้รับการศึกษาโดยไม่เสียค่าใช้จ่ายตั้งแต่แรกเกิดหรือพบความพิการ

จนตลอดชีวิต พร้อมทั้งได้รับเทคโนโลยี สิ่งอำนวยความสะดวก สื่อ บริการและความช่วยเหลืออื่นใดทางการศึกษา 2) เลือกรับบริการทางการศึกษา สถานศึกษา ระบบและรูปแบบการศึกษา โดยคำนึงถึงความสามารถ ความสนใจ ความถนัดและความต้องการจำเป็นพิเศษของบุคคลนั้น และ 3) ได้รับการศึกษาที่มีมาตรฐานและประกันคุณภาพการศึกษา รวมทั้งการจัดหลักสูตร กระบวนการเรียนรู้ การทดสอบทางการศึกษาที่เหมาะสมสอดคล้องกับความต้องการจำเป็นพิเศษของคนพิการแต่ละประเภทและบุคคล และในมาตรา 8 วรรคสาม กำหนดให้สถานศึกษาในทุกสังกัดจัดสภาพแวดล้อมระบบสนับสนุนการเรียนการสอน ตลอดจนบริการเทคโนโลยีสิ่งอำนวยความสะดวก สื่อ บริการและความช่วยเหลืออื่นใดทางการศึกษาที่คนพิการสามารถเข้าถึงและใช้ประโยชน์ได้ และถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด ในกระบวนการเรียนรู้ ต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มศักยภาพ แต่การก้าวเข้าสู่ความเป็นนักศึกษาในระดับอุดมศึกษา ทำให้นักศึกษาต้องปรับตัวเข้ากับ ความเปลี่ยนแปลงที่ต่างจากเดิม ทั้งวิถีการดำเนินชีวิตและระบบการเรียน เช่น การใช้ชีวิตในหอพัก การรับผิดชอบในการดูแลตน (สำนักงานบริหารการศึกษาพิเศษ, 2551: 3)

ระบบการเรียนที่นักศึกษาต้องเรียนรู้ด้วยตนเองเป็นส่วนใหญ่ หากการบริหารจัดการไม่เหมาะสม อาจก่อให้เกิดปัญหาต่าง ๆ ได้ เช่น ไม่เข้าใจบทเรียน ปรับตัวเข้ากับเพื่อนไม่ได้ ไม่กล้าแสดงออก นำเสนอข้อมูลไม่เป็น คนพิการนอกจากจะมีปัญหาทางด้านร่างกายแล้ว พวกเขายังมีปัญหาทางด้านจิตใจด้วย (กรมประชาสัมพันธ์, 2538: 3) คนพิการบางคนรู้สึกอายและคิดว่าเป็นบาปกรรมของตนเอง เป็นความผิดของตนเองที่ทำให้เป็นภาระแก่ผู้อื่น ตลอดจนคิดว่าตนเองเป็นคนไร้สมรรถภาพ ไม่มีประโยชน์ มีความรู้สึกว่าตนเองไร้ค่า มองไม่เห็นคุณค่าในตนเอง (สุชาติ สาครเสถียร, 2533: 6)

ความภาคภูมิใจในตนเอง มาจากคำในภาษาอังกฤษว่า “Self-Esteem” นักวิชาการหลายท่านได้ให้ความหมายว่าบุคคลที่รู้สึกว่าคุณค่าของตัวเองมีคุณค่า ได้รับการยกย่อง หรือประสบความสำเร็จ มักจะประเมินตนเองในด้านดีและภาคภูมิใจในตนเอง ในทางตรงกันข้าม หากบุคคลที่มีความรู้สึกว่ามีใครรักใคร่สนใจ ไม่ได้ได้รับการยอมรับ หรือทำอะไรก็มักจะล้มเหลว จะทำให้บุคคลเกิดความรู้สึกว่าตนเองไร้ค่า ปัจจุบันบุคคลมักถูกยกย่องด้วยการวัดคุณค่าที่เปลือกนอก ไม่ว่าจะเป็นความร่ำรวย เกียรติยศ รูปร่างหน้าตา ทำให้คนที่ขาดในสิ่งเหล่านี้ขาดความมั่นใจในตนเอง ขาดความภาคภูมิใจในตนเอง และกลายเป็นต้นเหตุประการสำคัญของปัญหาสังคมที่เกิดขึ้น ดังนั้น จึงควรที่จะฝึกหรือพัฒนาคนให้ตระหนักถึงคุณค่าของตัวเองที่เกิดจากคุณค่าของจิตใจที่ฝังใฝ่ในคุณงามความดี อันเป็นเหตุให้บุคคลเรียนรู้ที่จะสำรวจการกระทำของตนว่าสิ่งใดที่ตนกระทำนั้นเป็นความดี มีคุณค่า เพื่อให้เกิดความภาคภูมิใจในตัวเอง แต่มิใช่การเปรียบเทียบกับผู้อื่น และต้องไม่ถือว่าตัวเองสำคัญกว่าผู้อื่น รู้จักให้เกียรติผู้อื่น โดยเชื่อว่าทุกคนมีส่วนคืออยู่ภายในที่สามารถนำชีวิตไปสู่ความสำเร็จอย่างมีคุณค่า สามารถสร้างสรรค์ประโยชน์เพื่อผู้อื่นและสังคมได้อย่างมากมาย (ยุพดี ชรรษชาติ, 2546: 2)

และพอลลูซ พุ่มไสว (2543: 23) เชื่อว่าความภาคภูมิใจในตนเองมีความสำคัญมากในการสร้างเจตคติให้เกิดขึ้นกับตนเอง ทำให้เกิดความเชื่อมั่น และมีความรู้สึกที่ดีกับบุคคลรอบข้าง ตลอดจนสามารถปรับตัวทางอารมณ์ สังคม เผชิญกับอุปสรรคที่ผ่านเข้ามาในชีวิตได้ พร้อมทั้งสามารถยอมรับเหตุการณ์ที่ทำให้ตนเองรู้สึกผิดหวัง ท้อแท้ใจ ได้ดีกว่าบุคคลที่ขาดความเชื่อมั่นในตนเอง การไม่เห็นความภาคภูมิใจในตนเอง ทำให้เป็นคนมองโลกในแง่ร้าย อารมณ์ไม่ดี หงุดหงิดง่าย การดำเนินชีวิตเป็นไปอย่างยากลำบาก การขาดความเชื่อมั่นจะส่งผลให้คนรอบข้างขาดความสงบสุขไปด้วย

ความภาคภูมิใจในตนเอง เป็นบ่อเกิดแห่งพลังศักยภาพ เป็นพลังผลักดันให้ก้าวสู่เป้าหมายได้อย่างไม่ท้อถอย ความภาคภูมิใจในตนเองนั้นผูกพันกับความซื่อสัตย์ ตรงไปตรงมากับตัวเองที่แท้จริงแล้วอุปนิสัยการทำงานและการดำเนินชีวิตของเรานั้น คู่ควรแก่การประสบความสำเร็จหรือไม่ พลังของความภาคภูมิใจในตนเองถือเป็นปัจจัยสำคัญสำหรับการดึงเอาศักยภาพในตัวเองมาใช้ประโยชน์ก่อนที่จะยกระดับทักษะความเชี่ยวชาญด้านใดก็ได้แล้วแต่ เพื่อสร้างความสำเร็จให้แก่ชีวิตอย่างเต็มที่ (มณฑารพ เรียบเรียง, 2542: 40-43) บุคคลที่มีความบกพร่องทางการเห็นจึงจำเป็นต้องได้รับการเอาใจใส่และการพัฒนาความรู้สึก ความภาคภูมิใจในตนเองเพิ่มมากขึ้น ซึ่งความรู้สึกภาคภูมิใจในตนเองจะเกิดการพัฒนาขึ้นได้ โดยอาศัยประสบการณ์จากการเรียนรู้ หรือจากสภาพแวดล้อมทางสังคม จากครอบครัว และจากเพื่อน ๆ (เกียรติวรรณ อมาตยกุล, 2531 อ้างถึงใน ณิชูรา ศีตีสาร, 2552: 12) จากการศึกษาแนวคิดของ Coopersmith (1881: 9-11 อ้างถึงใน อรชума พุ่มสวัสดิ์, 2538: 13) พบว่า องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อความภาคภูมิใจในตนเอง มี 2 ประการ คือ องค์ประกอบภายในบุคคลที่เกี่ยวข้องกับความภาคภูมิใจในตนเองในด้านต่าง ๆ และองค์ประกอบภายนอกบุคคลที่เกี่ยวข้องกับการได้รับความภาคภูมิใจจากผู้อื่น

ปัจจุบันมีสถาบันอุดมศึกษาหลายแห่งรับนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็นเข้าศึกษาในระดับปริญญาตรี ซึ่งนักศึกษาประสบกับปัญหาต่าง ๆ ในการศึกษาของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็นในสถาบันอุดมศึกษา: กรณีศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต (อนุชา ภูมิสิทธิพร, 2550: 47) ปัญหาในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ปัญหาอันดับที่หนึ่ง คือ ด้านการให้บริการสนับสนุนทางการศึกษาด้านการเรียน ด้านส่วนตัว ด้านสังคม ตามลำดับ และความต้องการของนักศึกษาในภาพรวมอยู่ในระดับมาก อันดับที่หนึ่ง คือ ด้านสังคม ด้านส่วนตัว ด้านการเรียน ด้านการให้บริการสนับสนุนทางการศึกษา ตามลำดับ และจากผลการศึกษาเรื่อง การศึกษาความภาคภูมิใจในตนเองของคนพิการ ศึกษากรณีศูนย์ฟื้นฟูอาชีพคนพิการ กรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการของ กิลีวัลย์ ฉัตรมณีฤกษ์ (2547: 101-102) พบว่า กลุ่มตัวอย่างประเมินตนเองเรื่องความเชื่อมั่นในตนเองต่ำสุด ประเภทของความพิการมีผลต่อระดับการมองเห็นคุณค่าในตนเองสูง ข้อเสนอแนะจากการศึกษา คือ ควรติดตามประเมินผลระดับการมองเห็นคุณค่าในตนเองของคนพิการ จะเห็นได้ว่าปัญหาในการเรียนของนักศึกษาพิการนั้นมี

หลายด้าน หากสถานศึกษามีการบริหารจัดการไม่เหมาะสม อาจก่อให้เกิดปัญหาต่าง ๆ ได้ เช่น ไม่เข้าใจบทเรียน ปรับเข้ากับเพื่อนไม่ได้ ไม่กล้าแสดงออก นำเสนอข้อมูลไม่เป็น ซึ่งพฤติกรรมดังกล่าวมักเป็นอุปสรรคสำคัญต่อการยอมรับหรือเห็นคุณค่าใจตนเองหรือความภาคภูมิใจในตนเอง (ยุพดี ธรรมชาติ, 2546: 1) ปัญหาต่าง ๆ ที่พบควรรหาแนวทางแก้ไขโดยเร่งด่วน หากมีการแก้ปัญหาได้ทันทั่วถึง ก็จะส่งผลต่อการพัฒนาการศึกษาที่ดีและมีประสิทธิภาพต่อความภาคภูมิใจของนักศึกษาต่อไป

จากที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยซึ่งมีหน้าที่ดูแลนักศึกษาพิการ จึงได้สังเกตเห็นถึงข้อจำกัดที่มีอยู่ของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็นในการดำเนินชีวิตอยู่ในสถาบันอุดมศึกษา จึงมีความสนใจที่จะศึกษาและวิจัยความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น เพื่อจะเป็นแนวทางการพัฒนาให้นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น มีความภาคภูมิใจในตนเองมากขึ้น เกิดความมั่นใจ เห็นความสามารถของตนเองที่มีอยู่ สามารถดำเนินชีวิตได้ด้วยตนเอง ไม่เป็นภาระของสังคม และอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้อย่างดี มีความภาคภูมิใจในตนเองมากขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ดังต่อไปนี้

1. เพื่อศึกษาระดับความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็นในระดับอุดมศึกษา
2. เพื่อเปรียบเทียบความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็นในระดับอุดมศึกษา จำแนกตามเพศ ประเภทของความบกพร่องทางการเห็น ชั้นปี และกลุ่มมหาวิทยาลัยที่สังกัด

สมมติฐานการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีสมมติฐานดังต่อไปนี้

1. นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น ระหว่างเพศชายและเพศหญิง มีความภาคภูมิใจในตนเองแตกต่างกัน
2. นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น ระหว่างตาบอดสนิทและเลือนราง มีความภาคภูมิใจในตนเองแตกต่างกัน

3. นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น ระหว่างนักศึกษาชั้นปีที่ 1, 2, 3, 4 และ 5 มีความภาคภูมิใจในตนเองแตกต่างกัน
4. นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น ระหว่างกลุ่มมหาวิทยาลัย มีความภาคภูมิใจในตนเองแตกต่างกัน

ขอบเขตการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีขอบเขตดังต่อไปนี้

1. ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็นในระดับอุดมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา ปีการศึกษา 2560 จาก 51 มหาวิทยาลัย จำนวน 475 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาบกพร่องทางการเห็น ในระดับอุดมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา ปีการศึกษา 2560 จาก 51 มหาวิทยาลัย จำนวน 214 คน กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่าง โดยเทียบตามตารางของ Krejcie & Morgan (บุญชม ศรีสะอาด, 2545: 43) และสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้นตามสัดส่วน โดยแบ่งเป็น 4 กลุ่มมหาวิทยาลัย ดังนี้

กลุ่มที่ 1 มหาวิทยาลัย/สถาบันอุดมศึกษาของรัฐ	จำนวน 122 คน
กลุ่มที่ 2 มหาวิทยาลัยราชภัฏ	จำนวน 76 คน
กลุ่มที่ 3 มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล	จำนวน 6 คน
กลุ่มที่ 4 สถาบันอุดมศึกษาเอกชน	จำนวน 10 คน

2. ขอบเขตด้านตัวแปร

2.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่ ข้อมูลพื้นฐานของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น ในระดับอุดมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา ประจำปีการศึกษา 2560 ดังนี้

2.1.1 เพศ แบ่งเป็น

- 1) เพศชาย
- 2) เพศหญิง

2.1.2 ประเภทของความบกพร่องทางการเห็น แบ่งเป็น

- 1) ตาบอดสนิท
- 2) มองเห็นเลือนราง

2.1.3 ชั้นปี แบ่งเป็น

- 1) ชั้นปีที่ 1
- 2) ชั้นปีที่ 2
- 3) ชั้นปีที่ 3
- 4) ชั้นปีที่ 4
- 5) ชั้นปีที่ 5

2.1.4 กลุ่มมหาวิทยาลัยที่สังกัด แบ่งเป็น

- 1) กลุ่มมหาวิทยาลัยของรัฐ
- 2) กลุ่มมหาวิทยาลัยราชภัฏ
- 3) กลุ่มมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล
- 4) กลุ่มสถาบันอุดมศึกษาเอกชน

2.2 ตัวแปรตาม (Dependent Variables) ได้แก่ ความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น แบ่งเป็น 3 ด้าน ดังนี้

2.2.1 ด้านสังคม

2.2.2 ด้านการปฏิบัติตน

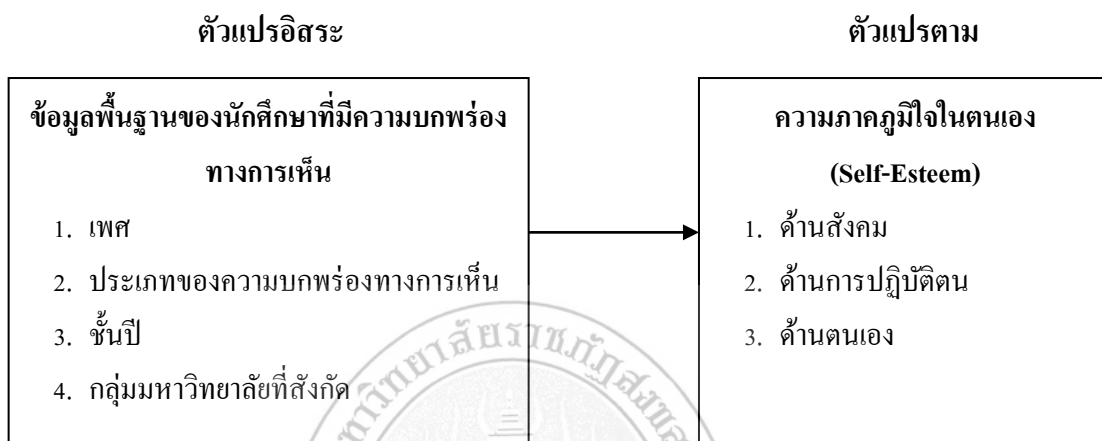
2.2.3 ด้านตนเอง

3. ขอบเขตด้านระยะเวลา

การวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น ในระดับอุดมศึกษา ประจำปีการศึกษา 2560

กรอบแนวคิดการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็นในระดับอุดมศึกษา

ภาพ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

นิยามศัพท์เฉพาะ

นิยามศัพท์เฉพาะที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยในครั้งนี้ และเพื่อให้มีความเข้าใจที่ตรงกัน ผู้วิจัยได้กำหนดนิยามศัพท์เฉพาะไว้ดังนี้

1. ความภาคภูมิใจในตนเอง หมายถึง การพิจารณาตัดสินค่าของตนเองตามความรู้สึกที่มีต่อตนเองในด้านบวก พร้อมทั้งจะเผชิญกับปัญหาต่าง ๆ โดยไม่ท้อถอย สามารถที่จะตัดสินใจแก้ปัญหาต่าง ๆ โดยการตอบแบบสอบถามระดับของความภาคภูมิใจในตนเอง ซึ่งผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามความภาคภูมิใจในตนเองออกเป็น 3 ด้าน ดังนี้

1.1 ด้านสังคม (Social) หมายถึง การที่นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็นเป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อนและบิดามารดา ก็จะมีความภาคภูมิใจในตนเองสูง ในทางตรงกันข้าม นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็นไม่ได้รับการยอมรับในกลุ่มเพื่อนและบิดามารดา ก็จะมีความภาคภูมิใจในตนเองต่ำ

1.2 ด้านการปฏิบัติตน (Performance) หมายถึง การที่นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็นมีความรู้สึกเป็นคนดี มองโลกในแง่ดี กล้าต่อการกระทำผิด มีความเชื่อมั่นในตนเอง เป็นตัวของตัวเอง จะได้รับสิ่งที่ดีงามและนำไปสู่ความสำเร็จในชีวิต ในทางตรงกันข้าม การที่นักศึกษาที่มีความบกพร่อง

ทางการเห็นมีการทะเลาะวิวาทกันอยู่ตลอดเวลา ตบตีกันอยู่เสมอ ไม่มีความผูกพันกับครอบครัว จะทำให้นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็นเข้าหาอบายมุขต่าง ๆ ได้

1.3 ด้านตนเอง (Appear) หมายถึง การที่นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็นมีความรู้สึกพอใจในรูปลักษณะของตนเอง และยังรู้สึกดีเกี่ยวกับการแต่งกาย ลักษณะท่าทางการเดิน การพูดจาอ่อนหวาน จะส่งผลให้นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็นมีความภาคภูมิใจในตนเองสูง ในทางตรงกันข้าม การที่นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็นไม่มีการยอมรับในรูปลักษณะของตนเองและยังไม่รู้สึกดีเกี่ยวกับการแต่งกาย ลักษณะท่าทางการเดิน การพูดจาที่ไม่อ่อนหวานจะส่งผลให้นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็นมีความภาคภูมิใจในตนเองต่ำ

2. นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น หมายถึง นักศึกษาที่ตาบอดสนิทและมองเห็น เลื่อนรางที่ศึกษาในระดับอุดมศึกษา ปีการศึกษา 2560 ทุกชั้นปี

2.1 ตาบอดสนิท หมายถึง นักศึกษาที่ไม่สามารถใช้ประโยชน์จากสายตาในการเรียนรู้ได้

2.2 มองเห็นเลื่อนราง หมายถึง นักศึกษาที่สามารถใช้สายตาบางส่วนในการเรียนรู้ได้

3. มหาวิทยาลัยในระดับอุดมศึกษา หมายถึง สถานศึกษาที่จัดการศึกษาระดับอุดมศึกษา ทั้งในด้านวิชาการและวิชาชีพชั้นสูงหลากหลายสาขาวิชา เพื่อให้ประกาศนียบัตร อนุปริญญา หรือปริญญาแก่ผู้สำเร็จการศึกษาในหลายระดับ รวมถึงปริญญาตรี ปริญญาโท และปริญญาเอก และ การทำการวิจัยและให้บริการทางวิชาการแก่สังคม แบ่งเป็น 4 กลุ่ม ได้แก่

3.1 กลุ่มมหาวิทยาลัย/สถาบันอุดมศึกษาของรัฐ หมายถึง มหาวิทยาลัยที่มีความเป็นอิสระ มากขึ้น การควบคุมและการกำกับของรัฐบาลลดลง หรือมีน้อยที่สุด รัฐบาลจะกำกับเพียงด้านนโยบาย การจัดสรรงบประมาณและคุณภาพเป็นหลัก แต่จะเน้นการติดตามและประเมินผลการดำเนินงาน เพื่อเกิดความโปร่งใสในการดำเนินงาน

3.2 กลุ่มมหาวิทยาลัยราชภัฏ หมายถึง เป็นกลุ่มมหาวิทยาลัยที่พัฒนามาจากโรงเรียน ฝึกหัดครู ที่ตั้งอยู่ในส่วนกลางและส่วนภูมิภาคของประเทศ ต่อมาได้เปลี่ยนชื่อเป็น วิทยาลัยครู หลังจากนั้นได้รับพระราชทานนาม "ราชภัฏ" จากพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช ให้เป็นชื่อประจำสถาบัน พร้อมทั้งพระราชทาน พระราชลัญจกรเป็นตราประจำมหาวิทยาลัย โดย ในปัจจุบันมหาวิทยาลัยราชภัฏมีอยู่ทั้งสิ้น 38 แห่งทั่วประเทศ

3.3 กลุ่มมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล หมายถึง กลุ่มมหาวิทยาลัยที่พัฒนามาจาก วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา เป็นระบบมหาวิทยาลัยของรัฐ สังกัดสำนักงานคณะกรรมการ การอุดมศึกษา เน้นการผลิตบัณฑิตที่มีคุณภาพออกสู่ตลาดแรงงาน โดยที่มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล ได้ดำรงภารกิจในการผลิตบัณฑิตที่อยู่บนพื้นฐานทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และผลิตบัณฑิต ในสายวิชาชีพเพื่อออกมาใช้ประเทศชาติ

3.4 กลุ่มสถาบันอุดมศึกษาเอกชน หมายถึง สถาบันอุดมศึกษาที่เปิดทำการเรียนการสอน ภายใต้การบริหารของหน่วยงานเอกชน ในประเทศไทย สถาบันอุดมศึกษาเอกชนอยู่ภายใต้การควบคุมดูแลของสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา ซึ่งมีวัตถุประสงค์ในการจัดการศึกษา การวิจัย ให้บริการทางวิชาการแก่สังคม และทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม โดยหลักสูตรที่ได้รับอนุญาตให้เปิดสอนนั้น หลังจากได้รับการรับรองจากสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาแล้ว จะส่งหลักสูตรดังกล่าวให้สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือนพิจารณารับรองคุณวุฒิ เพื่อให้ผู้สำเร็จการศึกษาสามารถบรรจุเข้ารับราชการในอัตราเงินเดือนเทียบเท่ากับสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

การวิจัยความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น ในระดับอุดมศึกษาในครั้งนี้มีประโยชน์และมีความสำคัญ ดังนี้

1. ได้ทราบข้อมูลของนักศึกษา และนำมาปรับใช้กับนักศึกษาที่บกพร่องทางการเห็น ในระดับอุดมศึกษา
2. ทำให้ทราบถึงระดับความภาคภูมิใจในตนเอง ที่มีความแตกต่างกัน ของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น ทั้ง 2 ประเภท ได้แก่ ตามอดสนิท – เลื่อนราง ที่กำลังศึกษาในระดับอุดมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา พ.ศ. 2560 จำนวน 51 มหาวิทยาลัย แบ่งเป็น 4 กลุ่มมหาวิทยาลัย เพื่อให้การช่วยเหลือนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น ได้ทันเวลา
3. เพื่อเป็นแนวทางให้ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้อง ได้แก่ ผู้บริหาร อาจารย์ผู้สอน ผู้ปกครอง และชุมชน ได้ใช้ข้อมูลในการวางแผนจัดกิจกรรมการเรียนการสอน เพื่อช่วยส่งเสริมนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็นสามารถร่วมกิจกรรมต่าง ๆ กับบุคคลโดยรวม ได้อย่างปกติสุข และพัฒนาตนเองเป็นบัณฑิตที่สมบูรณ์ซึ่งสามารถทำให้ทราบว่านักศึกษาที่บกพร่องทางการเห็น ในระดับอุดมศึกษา มีความภาคภูมิใจในตนเองสูงขึ้น

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นการศึกษาความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น ในระดับอุดมศึกษา ซึ่งผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความภาคภูมิใจในตนเอง
 - 1.1 ความหมายของความภาคภูมิใจในตนเอง
 - 1.2 องค์ประกอบของความภาคภูมิใจในตนเอง
 - 1.3 ลักษณะของบุคคลที่มีความภาคภูมิใจในตนเอง
 - 1.4 แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับความภาคภูมิใจในตนเอง
 - 1.5 กระบวนการเสริมสร้างความภาคภูมิใจในตนเอง
 - 1.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความภาคภูมิใจในตนเอง
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น
 - 2.1 ความเป็นมาของการศึกษาสำหรับเด็กบกพร่องทางการเห็น
 - 2.2 ลักษณะทางร่างกายของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเห็น
 - 2.3 ลักษณะทางสังคมและการปรับตัวของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเห็น
 - 2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น
3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาสำหรับนักศึกษาพิการ ในระดับอุดมศึกษา
 - 3.1 ความเข้าใจของสังคมเกี่ยวกับคนพิการและความพิการ
 - 3.2 แนวทางการจัดการศึกษาในระดับอุดมศึกษา
 - 3.3 การออกแบบสำหรับการเรียนรู้สากล (Universal Design For Learning)
 - 3.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น
4. กลุ่มมหาวิทยาลัยในระดับอุดมศึกษา
 - 4.1 จำนวนนักศึกษาจำแนกตามกลุ่มมหาวิทยาลัย

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความภาคภูมิใจในตนเอง

1. ความหมายของความภาคภูมิใจในตนเอง

การศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับความภาคภูมิใจในตนเอง ผู้วิจัยได้ศึกษาในประเด็นความหมาย องค์ประกอบ ลักษณะ แนวคิดทฤษฎี กระบวนการ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความภาคภูมิใจในตนเอง ซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้

มีนักวิชาการหลายท่านได้ให้คำนิยามความหมายของคำว่า “ความภาคภูมิใจในตนเอง” (Self-Esteem) ซึ่งมีความหมายหลากหลาย ผู้ศึกษาได้รวบรวมความหมายที่มีอยู่ในนิยามไว้ดังนี้

กนกวรรณ อังกะสิทธิ์ (2540: 16) กล่าวว่าความภาคภูมิใจในตนเอง คือ การที่บุคคลนั้น สามารถวิเคราะห์ตนเองแล้วพบว่า ตนเองดี มีคุณค่า มีความสามารถในการที่จะทำสิ่งต่าง ๆ แล้วประสบความสำเร็จตามที่คาดหวังไว้ และพึงพอใจในการกระทำของตน รู้สึกตนเองมีความสำคัญ โดยบุคคล และสังคมรอบข้างยอมรับ

ภาวิณี ธนบดีธรรมจารี (2540 อ้างถึงใน พนาคร แสนใจ, 2554: 29) ให้ความหมายว่า ความภาคภูมิใจในตนเองเปรียบเหมือนพลังที่ช่วยให้บุคคลสามารถเผชิญกับอุปสรรคต่าง ๆ ที่ผ่านเข้ามาในชีวิตด้วยความมั่นใจ และดำรงชีวิตร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีประสิทธิภาพ มีคุณภาพชีวิตที่ดี มีความเชื่อมั่นในตนเอง มีความเป็นอิสระ ไม่พึ่งพาใคร มองตนเองในทางบวก รู้สึกว่าตนเองมีคุณค่า มีความสามารถ มีประโยชน์ต่อสังคม มีภาวะจิตใจที่มั่นคง ในทางตรงกันข้ามถ้าบุคคลเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ อาจจะทำให้กระทบกระเทือนต่อการแสดงบทบาท ขาดความมั่นใจ ไม่กล้าตัดสินใจ รู้สึกว่าตนเองขาดความสามารถ

อับสรสิริ เอี่ยมประชา (2542: 36 อ้างถึงใน กิ่งเพชร ส่งเสริม, 2544: 20) ให้ความหมายว่าเป็นความเชื่อหรือความรู้สึกที่บุคคลมีต่อตนเอง มีความเคารพและยอมรับในตนเอง มีความสำคัญ มีความสามารถในการกระทำสิ่งต่าง ๆ ให้ประสบความสำเร็จได้ตามเป้าหมายที่วางไว้ โดยการยอมรับจากบุคคลอื่นในสังคม

ธนพร วงษ์จันทร์ (2543: 53 อ้างถึงใน ชนกันท์ ลิ้มสืบเชื้อ, 2553: 14) ได้ให้ความหมายว่า ความภาคภูมิใจในตนเอง คือ ความรู้สึกที่เกิดจากการประเมินตนเองเกี่ยวกับความมีคุณค่า ความสำคัญ ความสามารถ การประสบผลสำเร็จ ความรู้สึกรักตนเอง ความภาคภูมิใจและพึงพอใจในตนเอง การยอมรับนับถือตนเอง มีความเชื่อมั่นในตนเองและรับรู้ว่าคุณค่าตนเองมีความสามารถ มีประโยชน์ต่อสังคม ตลอดจนได้รับการยอมรับจากสังคม

อุมาพร ตรังคสมบัติ (2543: 2 อ้างถึงใน ชนกันซ์ ลิ้มสืบเชื้อ, 2553: 14) ได้ให้ความหมายว่า ความภาคภูมิใจในตนเองไว้ว่า ความภาคภูมิใจในตนเอง คือ ความคิดและความรู้สึกที่บุคคลมีต่อตนเอง ความภาคภูมิใจ ความเชื่อมั่นในตนเอง ความตระหนักถึงคุณค่าต่อตนเอง และการยอมรับตนเอง

กรมวิชาการ (2544: 4) ได้ให้ความหมายว่า ความภาคภูมิใจในตนเอง หมายถึง ความรู้สึกนึกคิดที่ดีมีต่อตนเองจากการสำรวจวิเคราะห์ ประเมินตนเองในทุก ๆ ด้านตามอุดมคติเกี่ยวกับภาพลักษณ์โดยรวมของตนตามความเป็นจริง จนกระทั่งรู้จัก เข้าใจ ยอมรับ ควบคุมและพัฒนาตนเอง รวมทั้งมีความรู้สึกที่ดีต่อตนเองและผู้อื่น รู้ว่าตนมีความสามารถ มีคุณค่าสามารถสร้างสรรค์สิ่งดีงามให้แก่ตนเอง ครอบครัว สังคมและดำรงชีวิตได้อย่างมีความสุข

ดวงพร เลาหบุตร (2545: 95) ได้ให้ความหมายว่า การรู้จักถึงความภาคภูมิใจของตัวเอง การลงโทษตัวเองไม่ใช่การยอมรับผิด แต่เป็นการดูแลและเข้าเติมตนเองมากกว่า วิธีที่ถูกคือ ควรหาทางแก้ไขปรับปรุง ไม่ควรฝังใจว่าตนเองมีลักษณะด้อยชนิด ไม่มีทางแก้ไขได้ และจะมองไม่เห็นความภาคภูมิใจในตนเอง

อัญชลี ประสบจตุพร (2549: 17 อ้างถึงใน ชุตินันท์ มีมุข, 2552: 8) ได้ให้ความหมายว่า ความภาคภูมิใจในตนเอง คือ ความรู้สึกว่าคุณค่า มีความเชื่อมั่นสามารถทำสิ่งต่าง ๆ ให้ประสบความสำเร็จได้ โดยประเมินจากประสบการณ์ที่ผ่านมา

ศศิธร ไชยเทศ (2554: 59) ความตระหนักในความภาคภูมิใจในตนเอง หมายถึง การพิจารณาค่าของตนเองตามความรู้สึกและทัศนคติที่มีต่อตนเองตามความรู้สึก และทัศนคติที่มีต่อตนเองของบุคคลในเรื่องการปฏิเสธตนเอง การประสบความสำเร็จ การประสบความสำเร็จ ความล้มเหลว การยอมรับตนเอง การพึ่งตนเอง คิดว่าตนเองมีค่าในสังคม ตลอดจนได้รับการยอมรับจากสังคม จากพ่อแม่ จากผู้อาวุโส

พนาดร แสนใจ (2554: 28) ความภาคภูมิใจในตนเอง คือ การที่บุคคลมีความรู้สึกเกี่ยวกับตนเองซึ่งได้จากการประเมินจากสิ่งที่ตนเองกระทำหรือสิ่งที่ตนเองเป็น โดยมองว่ามีความสำคัญมีคุณค่า น่ายอมรับนับถือและการประเมินตนเองนี้ มีผลมาจากระบบความเชื่อภายในตนเองและประสบการณ์ที่ได้รับจากภายนอก โดยศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความผูกพันในครอบครัว การเห็นคุณค่าในตนเองและกลวิธีในการเผชิญปัญหาของวัยรุ่น จังหวัดสมุทรปราการ พบว่า วัยรุ่นในจังหวัดสมุทรปราการมีความภาคภูมิใจในตนเอง ไม่แตกต่างกัน โดยที่พ่อแม่จะส่งเสริมให้ความผูกพันในครอบครัวดีขึ้นได้นั้น พ่อแม่ต้องมีความผูกพันรักใคร่กันภายในครอบครัวเป็นอย่างดี ทั้งนี้ก็เพราะวัยรุ่นต้องการความรักความอบอุ่นในครอบครัวคือลักษณะของครอบครัวที่สมบูรณ์แบบ มีพ่อแม่ที่เคารพความเป็นส่วนตัว ไม่จำกัดอิสรภาพและเสรีภาพ เป็นต้น ซึ่งการมีครอบครัวที่อบอุ่นทำให้การดำเนินชีวิตได้อย่างปกติสุข

ชัยญักษ์ร์ ศิริพรรณราโรจน์ และคณะ (2559: 728-729) ความภาคภูมิใจในตนเองเป็นกระบวนการเรียนรู้ตลอดชีวิต โดยสามารถวัดหรือมองเห็นได้ และจะเปลี่ยนแปลงตลอดเวลาตามที่ได้เรียนรู้ประสบการณ์ใหม่ ๆ ที่เข้ามา ซึ่งจะเป็นไปตามวัย เพศ วุฒิภาวะ สภาพทางสังคม การอบรมเลี้ยงดูจากครอบครัว การได้รับประสบการณ์จากโรงเรียนหรือสถาบันอุดมศึกษา อิทธิพลของสิ่งแวดล้อมที่มีความสำคัญ เช่น พ่อแม่ ญาติ ครู อาจารย์ เพื่อน เป็นต้น

Rosenberg (1967 อ้างถึงใน นวลน้อย วิจิตรกุล, 2546: 8) ได้ให้ความหมายของความภาคภูมิใจในตนเองไว้ว่า ความเคารพที่บุคคลมีต่อตนเอง มองเห็นตนเองเป็นคนมีค่าโดยไม่จำเป็นต้องเปรียบเทียบกับบุคคลอื่นว่าดีกว่าหรือเลวกว่า และไม่คิดว่าตนเองต้องเป็นคนเลวเลิศ แต่ควรตระหนักในข้อจำกัดของตน และสามารถคาดหวังได้ว่าจะปรับปรุงตนเองให้ดีขึ้นได้อย่างไร

Maslow (1970: 81-97 อ้างถึงใน ชนกันข ลิมสืบเชื้อ, 2553: 14) ได้ให้ความหมายของความภาคภูมิใจในตนเองไว้ว่า ความต้องการของมนุษย์ เป็นสิ่งที่บุคคลมีความปรารถนาที่จะได้รับความสำเร็จและประเมินค่าความสำเร็จของตนเองไว้สูง ปรารถนาให้ผู้อื่นยอมรับนับถือในความสำเร็จของตนเองด้วย ถ้าหากความต้องการนี้ได้รับการตอบสนองจนพอใจจะทำให้บุคคลนั้นมีความเชื่อมั่นในตนเอง รู้สึกว่าตนเองมีค่ามีความสามารถ และมีประโยชน์ต่อสังคม แต่ถ้าความต้องการนี้ถูกขัดขวางจะทำให้เกิดความรู้สึกว่ามีปมด้อยหรือเสียหน้า และทำให้ความภาคภูมิใจในตนเองลดลง

Coopersmith (1987: 5 อ้างถึงใน ชลรวี โรจน์ทอง, 2556: 9) ให้ความหมายของความภาคภูมิใจในตนเองว่า เป็นการประเมินคุณค่าของตนเอง แสดงถึงทัศนคติทั้งทางบวกหรือลบ เป็นการตัดสินใจคุณค่าแห่งตน ทำให้บุคคลนั้นรู้สึกว่าคุณค่าความสามารถ ความสำคัญ ประสบความสำเร็จ และมีคุณค่าซึ่งสังเกตได้จากคำพูดและพฤติกรรมที่แสดงออก

Palladino (1994: 3-4 อ้างถึงใน นวลน้อย วิจิตรกุล, 2549: 19) กล่าวว่าความรู้สึกมีความภาคภูมิใจในตนเองเป็นสิ่งไม่คงที่ สามารถเปลี่ยนแปลงได้ตามความรู้สึกและประสบการณ์ โดยมีความหมายหลายประการได้แก่

- 1) ความเชื่อในตนเองและความรู้สึกมีความภาคภูมิใจในตนเอง
- 2) ความสามารถในการมองโลกตามความเป็นจริง และมองโลกในแง่ดี
- 3) ความเชื่อมั่นในความสามารถของตนเองในอันที่จะเปลี่ยนแปลงชีวิตไปในทางที่ดีขึ้น
- 4) ความสามารถที่จะรับรู้และยอมรับข้อด้อยของตน และทำการพัฒนาให้ดีขึ้น
- 5) การตระหนักถึงลักษณะเด่นที่ตนเองมีอยู่ และมีความภูมิใจในลักษณะเด่นของตน
- 6) การรับรู้และการยอมรับตนเอง
- 7) การเชื่อมั่นในคุณค่าและนับถือในความสามารถของตน
- 8) การรับรู้สิ่งต่าง ๆ ในแง่ดี และเชื่อมั่นในความสามารถของตนในการริเริ่มสิ่งใหม่

9) การเข้าใจว่าตนมีคุณค่าในตนเอง และมีค่าต่อบุคคลอื่น

10) การยอมรับตนเอง และการมีความสามารถบรรลุในสิ่งที่ตนต้องการ

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความภาคภูมิใจในตนเอง สรุปได้ว่า ความภาคภูมิใจในตนเอง หมายถึง การพิจารณาตัดสินค่าของตนเองตามความรู้สึกที่มีต่อตนเอง ในด้านบวก พร้อมทั้งจะเผชิญกับปัญหาโดยไม่ท้อถอย สามารถที่จะตัดสินใจแก้ปัญหาต่าง ๆ นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็นที่รู้สึกว่าคุณค่าของตนเองนั้น มีคุณค่ากับคนรอบข้าง มีความมั่นใจ ในการกระทำสิ่งต่าง ๆ ที่ผ่านเข้ามาในชีวิตให้ประสบผลสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี และมีการคำนึงถึงประโยชน์ของสังคม จนทำให้ พ่อ แม่ เพื่อน และผู้อาวุโส ให้การยอมรับ จึงทำให้นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น มีความภาคภูมิใจในตนเองสูง ในทางตรงกันข้ามหาก นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็นที่รู้สึกว่าคุณค่าของตนเองนั้นไม่มีคุณค่ากับคนรอบข้าง ไม่มีความมั่นใจในการกระทำสิ่งต่าง ๆ ที่ผ่านเข้ามาในชีวิต ไม่ประสบผลสำเร็จลุล่วงไปได้นั้น และไม่มีการคำนึงถึงประโยชน์ของสังคม จนทำให้ พ่อ แม่ เพื่อน และผู้อาวุโส ไม่ให้การยอมรับ จึงทำให้นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็นมีความภาคภูมิใจในตนเองต่ำ

2. องค์ประกอบของความภาคภูมิใจในตนเอง

การศึกษาองค์ประกอบของความภาคภูมิใจในตนเอง ได้มีนักวิชาการหลายท่านได้ให้ความหมายขององค์ประกอบไว้ดังนี้

Maslow (1970: 45 อ้างถึงใน ยุพดี ธรรมชาติ, 2546: 34-36) ได้ให้ความหมายขององค์ประกอบของความภาคภูมิใจในตนเองไว้ว่า องค์ประกอบของความภาคภูมิใจในตนเองแบ่งออกเป็น 2 องค์ประกอบคือ

1) การรู้สึกมีคุณค่าจากตนเอง (Esteem from Self) ได้แก่ ความต้องการมีพลัง (Strength) ความสำเร็จ (Achievement) ความสามารถที่พอเพียงสำหรับสิ่งต่าง ๆ (Adequacy) ความเชี่ยวชาญและความสามารถ (Mastery and Competence) ความเชื่อมั่น (Confidence) ความมีอิสระและเป็นไทแก่ตัว (Independence and Freedom)

2) การได้รับความภาคภูมิใจจากผู้อื่น (Esteem from Others) ได้แก่ ความต้องการมีชื่อเสียง มีตำแหน่ง มีเกียรติยศ การได้รับการเอาใจใส่ มีความสำคัญ มีศักดิ์ศรี และได้รับความชื่นชมจากบุคคลอื่น

Coopersmith (1981 อ้างถึงใน ยุพดี ธรรมชาติ, 2546: 34-36) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อความภาคภูมิใจในตนเองไว้ 2 ประเภท ดังนี้

1) องค์ประกอบภายในตนเอง

1.1) ลักษณะทางกายภาพ เนื่องจากลักษณะทางกายภาพ เช่น รูปร่างหน้าตา บุคลิก ท่าทาง สภาพของร่างกาย เป็นต้น เป็นสิ่งที่ปรากฏแก่สายตาผู้พบเห็นเป็นอันดับแรก จึงทำให้บุคคลมักใช้เป็นเกณฑ์หนึ่งในการประเมินเกี่ยวกับการเห็นคุณค่าในตนเองและผู้อื่น ดังนั้น ผู้ที่มีลักษณะทางกายภาพดีจะมีความพึงพอใจและเห็นคุณค่าในตนเองมากกว่าผู้ที่มีลักษณะทางกายภาพด้อยกว่า แต่ลักษณะทางกายภาพจะมีผลต่อการเห็นคุณค่าในตนเองหรือไม่ขึ้นอยู่กับข้อกำหนดค่านิยมของสังคมนั้น ๆ ด้วย

1.2) ความสามารถทั่วไป สมรรถภาพ และผลงาน บุคคลจะเห็นคุณค่าในตนเองมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับความสามารถในการทำสิ่งต่าง ๆ ให้สำเร็จทั้งในสถานศึกษาและสังคม หากอยู่ในวัยเรียนจะเห็นว่าเขาวินิจฉัยจะมีผลต่อสมรรถภาพและผลการเรียน หรือที่เรียกว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ส่วนประสบการณ์ด้านความสำเร็จหรือความล้มเหลวย่อมมีผลต่อการเลี้ยง ตั้งเป้าหมายในการทำสิ่งต่าง ๆ หากบุคคลเคยประสบความสำเร็จมาก่อน มักกล้าเสี่ยงทำงานที่ท้าทายความสามารถที่ไม่ยากจนเกินไป มีการตั้งระดับความมุ่งหวังที่เป็นจริง และรับรู้ตนเองในด้านดีมากกว่าบุคคลที่เคยล้มเหลว (Hamachek, 1978 อ้างถึงใน ยุพดี ธรรมชาติ, 2546: 34)

1.3) ภาวะทางอารมณ์ เป็นการสะท้อนให้เห็นถึงความรู้สึกต่าง ๆ ที่บุคคลมีต่อสิ่งที่ตนประสบ หรือเป็นผลจากการมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่นแล้วเกิดการเปรียบเทียบและประเมินตนเองในทางบวกหรือลบ บุคคลที่ประเมินตนเองทางบวกจะแสดงความรู้สึกพอใจและเป็นสุข อันเป็นผลให้บุคคลมีความภาคภูมิใจในตนเองเพิ่มขึ้น ส่วนบุคคลที่ประเมินตนเองในทางลบ จะไม่พอใจกับสภาพชีวิตในปัจจุบันของตน และหมดหวังกับอนาคต ซึ่งมีผลให้เห็นความภาคภูมิใจในตนเองลดลง

1.4) ค่านิยมส่วนตัว บุคคลจะมีความภาคภูมิใจต่อสิ่งต่าง ๆ แตกต่างกันไป และมีแนวโน้มที่จะนำมาใช้ร่วมกับมาตรฐานสังคมในการตัดสินความภาคภูมิใจในตนเอง และ Bradshaw (1986 อ้างถึงใน สุดใจ ตั้งทรงสวัสดิ์, 2532; ยุพดี ธรรมชาติ, 2546: 35) พบว่า ผู้ที่สามารถแสดงพฤติกรรมได้สอดคล้องกับค่านิยมที่สำคัญของตน จะมีความภาคภูมิใจในตนเองเพิ่มขึ้นด้วย

1.5) ระดับความมุ่งหวัง การตัดสินคุณค่าของบุคคลส่วนหนึ่งเกิดจากการเปรียบเทียบผลงานและความสามารถของตนกับเกณฑ์ความสำเร็จที่ตั้งไว้ ถ้าผลงานและความสามารถเป็นไปตามเกณฑ์ที่บุคคลตั้งไว้หรือดีกว่าที่ตั้งไว้ จะทำให้บุคคลเห็นว่าตนเองมีคุณค่า และบุคคลจะใช้ประสบการณ์จากความสำเร็จที่เกิดขึ้นในการกำหนดระดับความมุ่งหวังต่อความสำเร็จในครั้งต่อไป

1.6) เพศ สังคมและวัฒนธรรม ส่วนใหญ่จะมีค่านิยมต่อเพศชาย โดยได้รับมอบหมายตำแหน่งและบทบาททางสังคมมากกว่าเพศหญิง และเชื่อว่าความสำเร็จของเพศชายเกิดจากความสามารถ ส่วนความสำเร็จของเพศหญิงเกิดจากความพยายามหรือความโชคดี เมื่อเป็นเช่นนี้จึงมีความเชื่อว่า

เพศชายน่าจะเห็นคุณค่าในตนเองมากกว่าเพศหญิง แต่ผลการวิจัยกลับขัดแย้งว่าเพศและเชื้อชาติ ไม่มีความสัมพันธ์กับความภาคภูมิใจในตนเอง (Idstein, 1998 อ้างถึงใน ยุพดี ธรรมชาติ, 2546: 35)

1.7) ปัญหาต่าง ๆ และพยาธิสภาพ หากบุคคลมีปัญหาทางสุขภาพ หรือมีอาการทางกายที่มีสาเหตุจากอาการทางจิต หรือมีปัญหาทางสุขภาพจิต โดยทั่วไปย่อมมีความภาคภูมิใจในตนเองต่ำ และแสดงออกมาในรูปวิตกกังวล มีความทุกข์ ส่วนบุคคลที่ไม่มีปัญหาดังกล่าว ย่อมมีความภาคภูมิใจในตนเองสูง (Staurt and Sundeen, 1995 อ้างถึงใน ยุพดี ธรรมชาติ, 2546: 35)

2) องค์ประกอบภายนอกตนเอง

2.1) ความสัมพันธ์กับบิดามารดา ความสัมพันธ์ใด ๆ ไม่มีอิทธิพลต่อจิตใจของบุคคลได้เท่ากับความสัมพันธ์ระหว่างพ่อแม่และลูก ครอบครัวใดที่พ่อแม่มีสัมพันธภาพที่ดีกับลูก โดยแสดงการยอมรับ ใส่ใจ เข้าใจตัวลูก ให้คุณค่าและกำลังใจจะส่งผลให้เด็กเกิดความภาคภูมิใจในคุณค่าของตนเอง ส่วนผู้ปกครองที่ไม่ได้ให้ความสนใจ ไม่แบ่งเวลาที่จะมีกิจกรรมร่วมกับลูก ไม่มีการพูดคุยปรึกษา ไม่ให้อิสระในการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและการตัดสินใจในครอบครัว ละเลยการดูแลใช้วิธีการลงโทษที่รุนแรงและครอบงำความนึกคิดของเด็ก จะมีผลให้เด็กเกิดความสับสนในตัวเอง และประเมินคุณค่าของตนเองต่ำ

2.2) โรงเรียนและการศึกษา โรงเรียนมีหน้าที่สำคัญในการจัดการศึกษาและประสบการณ์การเรียนรู้ต่าง ๆ เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้เป็นคนเก่ง ดี และมีความสุข ในการทำหน้าที่ดังกล่าวจะช่วยส่งเสริมพัฒนาการเห็นคุณค่าในตนเองได้เป็นอย่างดี หากประสบการณ์ที่จัดขึ้นช่วยให้ผู้เรียนตระหนักถึงความเป็นตัวของตัวเอง พัฒนาความคิด มีความเชื่อมั่นในทักษะและความสามารถของตน ด้วยการให้โอกาสผู้เรียนได้ทำกิจกรรมตามความสามารถอย่างอิสระ และได้ฝึกแก้ไขปัญหาต่าง ๆ นอกจากนี้ครูก็เป็นบุคคลที่มีบทบาทสำคัญต่อการพัฒนาความภาคภูมิใจในตนเองของผู้เรียน การให้ความเชื่อถือในความสามารถและสมรรถภาพแก่ผู้เรียน และชื่นชมในผลงานตามความสามารถของเขาจะเป็นกำลังใจให้ความคิดและเจตคติที่มีต่อตนเองของเด็กพัฒนาขึ้น อันจะมีผลต่อการพัฒนาการความรู้สึกรู้สึกความภาคภูมิใจในตนเอง (Coopersmith, 1984 อ้างถึงใน ยุพดี ธรรมชาติ, 2546: 36)

2.3) สถานภาพทางสังคม เป็นการบ่งบอกถึงระดับทางสังคมของบุคคล โดยพิจารณาจากตำแหน่งการงาน บทบาททางสังคม วงศ์ตระกูล รายได้ เป็นต้น และสิ่งดังกล่าวเป็นเครื่องชี้วัดความสำเร็จในชีวิตของบุคคล บุคคลที่มีสภาพทางสังคมในระดับสูง มักจะได้รับการปฏิบัติที่ทำให้รู้สึกว่าคุณค่าสูงกว่าบุคคลอื่น แต่จากผลการศึกษาวิจัยพบว่า มีความขัดแย้งระหว่างความสัมพันธ์ของสถานภาพทางสังคมกับการเห็นคุณค่าในตนเอง เพราะบุคคลที่มีสถานภาพทางสังคมต่ำมีทั้งที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองสูงและต่ำ

2.4) สังคมและเพื่อน การมีปฏิสัมพันธ์ของบุคคลในสังคม โดยเฉพาะกลุ่มเพื่อนย่อมมีผลต่อความภาคภูมิใจในตนเองของบุคคล หากบุคคลได้รับการยอมรับและเป็นที่ยอมรับชอบจากกลุ่มเพื่อนก็จะเห็นความภาคภูมิใจในตนเองสูง ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ Swann, 1985 อ้างถึงใน ชัยวัฒน์ วงศ์อาษา, 2539; ยุกดี ธรรมชาติ, 2546: 36) พบว่า หากบุคคลอยู่ในสังคมหรือกลุ่มเพื่อนที่ชอบเยาะเย้ยหรือตำหนิเขาอยู่เสมอ และไม่เปิดโอกาสให้เขาได้เห็นคุณค่าในตนเองก็ยากที่เขาจะมองตนเองในด้านดี

Pope, McHale and Craighead (1998: 3-4 อ้างถึงใน พนาคร แสนใจ, 2554: 34) ในการพิจารณาความภาคภูมิใจในตนเอง มี 5 ด้าน คือ ด้านสังคม ด้านครอบครัว ด้านการเรียน ด้านภาพลักษณ์เกี่ยวกับตนเอง และด้านภาพรวมในความภาคภูมิใจในตนเอง ดังนี้

- 1) ด้านสังคม (Social) เป็นความรู้สึกของเด็กที่มีความภาคภูมิใจต่อตนเองในฐานะเป็นเพื่อนกันกับคนอื่น ว่าเด็กคนอื่นเคารพในความคิดของตน
- 2) ด้านการเรียน (Academic) เป็นการประเมินความภาคภูมิใจในตนเองกับมาตรฐานของตนเอง โดยส่วนใหญ่จะถูกกำหนดโดยครอบครัว เพื่อน และครู
- 3) ด้านครอบครัว (Family) เป็นการสะท้อนความรู้สึกของเด็กในฐานะเป็นสมาชิกของครอบครัว รู้สึกว่าตนเองมีคุณค่าในครอบครัว รู้สึกปลอดภัย
- 4) ด้านภาพลักษณ์ (Body Image) เป็นการร่วมกันระหว่างลักษณะทางกายและความสามารถขึ้นอยู่กับความพึงพอใจในการมองลักษณะรูปร่างของตน
- 5) ด้านภาพรวม (Global Self-Esteem) เป็นการประเมินตนเองโดยทั่วไป ซึ่งความภาคภูมิใจในตนเองทางบวกจะสะท้อนให้เห็นถึงความรู้สึก เช่น “ฉันเป็นคนดี” หรือ “ฉันชอบทุกสิ่งเกี่ยวกับตัวฉันเอง”

จากการศึกษาองค์ประกอบของความภาคภูมิใจในตนเองดังกล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่าความภาคภูมิใจจะเห็นได้ว่าลักษณะองค์ประกอบภายในและภายนอกตนเองนั้น เป็นส่วนที่มีความจำเป็นต่อการใช้ชีวิตของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น ที่ก่อให้เกิดความปกติสุขและมีความสามารถแก้ปัญหาต่าง ๆ ให้ผ่านพ้นไปได้ ซึ่งจะสะท้อนถึงการพัฒนาองค์ประกอบภายใน และภายนอกจนเป็นที่ยอมรับของสังคม

3. ลักษณะของบุคคลที่มีความภาคภูมิใจในตนเอง

จากการศึกษาลักษณะของผู้ที่มีความภาคภูมิใจในตนเอง ซึ่งแบ่งออก 2 ลักษณะ คือ คุณลักษณะของผู้ที่มีความภาคภูมิใจในตนเองสูง และคุณลักษณะของผู้ที่มีความภาคภูมิใจในตนเองต่ำ โดยผู้วิจัยจะกล่าวถึงแต่ละลักษณะ ดังนี้

3.1 ลักษณะของบุคคลที่เห็นความภาคภูมิใจในตนเองสูง

คุณลักษณะของผู้ที่มีความภาคภูมิใจในตนเองสูง มีผู้กล่าวถึงคุณลักษณะดังกล่าวไว้ดังนี้

สมิต อาชานิจกุล (2545: 26-97) กล่าวว่า บุคคลที่มีความภาคภูมิใจในตนเอง มีลักษณะดังนี้

- 1) ความเป็นผู้มีใจเมตตา (Calmness) มองโลกในแง่ดี มีความสันโดษ รู้จักหาความสุขจากสิ่งที่มีอยู่ ไม่อิจฉาริษยาผู้อื่น ไม่โลภในสิ่งที่ไม่อาจมีได้ หรือสูงเกินเอื้อม
- 2) มีความมุ่งหมาย (Aim) ในชีวิตที่จะเลือกเพื่อความหวังอันสูงสุด
- 3) ความเป็นผู้ไม่รู้จักหมดหวัง (Hopefulness) ถ้าเราจะหมดหวังง่ายเพราะพลาดหวังเพียงครั้งสองครั้ง จะเป็นการบั่นทอนกำลังใจ และกำลังความคิดของเราจะทำให้เป็นคนอ่อนแอได้ง่าย ๆ
- 4) ความไม่หวาดหวั่นต่อความยากลำบาก (Energy) เป็นพลังภายในที่อยู่ในจิตใจของมนุษย์ซึ่งสามารถปลุกฝังได้
- 5) ความเป็นผู้มีหัวใจเข้มแข็ง (Strong Mindedness) คนที่มีกำลังจิตแข็งแกร่งสามารถเผชิญเหตุการณ์ในชีวิตที่ร้ายแรงที่สุด เสี่ยงต่อความตายมากที่สุด ด้วยการมีสติปัญญาแล้วใช้สติปัญญาจับไล่ความทุกข์ให้ผ่านไป
- 6) ความเป็นคนขยันขันแข็ง (Activeness)
- 7) สมาธิ (Concentration) เป็นการฝึกจิตให้นิ่งและคิดอยู่ในอารมณ์เดียว จิตจะมีกำลังมหาศาล ใช้ประโยชน์ได้มากกว่าที่คิด
- 8) ความกล้าหาญ (Courage) เป็นความกล้าหาญที่ถูกต้อง รับผิดชอบต่อการตัดสินใจกล้าเผชิญสิ่งต่าง ๆ ที่จะตามมา
- 9) ความละเอียดลออ (Thoroughness) เป็นความไม่ประมาท ซึ่งการฝึกหัดให้มีความละเอียดลออจะบังคับให้เราต้องมีสติและเป็นคนที่สุขุม รอบคอบ จำเป็นต้องใช้ความไตร่ตรองรอบรู้ ถี่ถ้วน
- 10) ความเชื่อมั่นในตนเอง (Self Confidence) เป็นจิตที่มีพลังและมีอำนาจสร้างสรรค์ คนที่มีความเชื่อมั่นในตนเอง จะรู้จักใช้พลังที่ซ่อนเร้นอยู่ในตัวให้เป็นประโยชน์ วิธีฝึกฝนให้มีความเชื่อมั่นในตนเองมีดังนี้
 - 10.1) ต้องรู้ว่าตนเองเป็นที่พึ่งแห่งตนเอง และหมั่นช่วยตนเองให้มากที่สุด
 - 10.2) ต้องรู้จักนับถือตนเอง (Self-Respect) เชื่อในความสามารถของตนเองและไม่ถูกเหยียดหยามตนเอง

10.3) ต้องฝึกให้มีความคิดอ่านของตนเอง ไม่ตกเป็นทาสความคิดของผู้อื่น อย่าคิดว่าทำไม่ได้ จงคิดเสมอว่าทำได้ คิดบ่อย ๆ ในทางบวก (Positive Thinking)

Coopersmith (1981 อ้างถึงใน ปิยะดา คำแก้ว, 2550: 22) กล่าวว่า บุคคลที่มีความภาคภูมิใจในตนเองสูงสามารถรับรู้คุณค่าของตนเองตามความเป็นจริง มีความสอดคล้องกลมกลืนทั้งหมดของ “ตน” ตระหนักถึงศักยภาพของตน มีจิตใจเปิดกว้าง และยอมรับสิ่งต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นตามความเป็นจริง สามารถแสดงพฤติกรรมได้อย่างเหมาะสม มีความกระตือรือร้นเป็นผู้นำในการอภิปราย มีความเป็นตัวของตัวเองในการแสดงความคิดเห็น และมีความเชื่อมั่นในตนเองว่ามีความสามารถในการทำงานให้ประสบความสำเร็จ และความสามารถในการแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นเฉพาะหน้า มีความคิดสร้างสรรค์ มองโลกในแง่ดีตลอด เป็นผู้ที่มีความพึงพอใจและเคารพในตนเอง ตระหนักถึงความรับผิดชอบ ทั้งตนเองและผู้อื่น อีกทั้งสามารถสร้างสัมพันธภาพที่ดีต่อบุคคลและสิ่งแวดล้อม

สุวรรณา เรื่องกาญจนเศรษฐ (2550 อ้างถึงใน ดวงรัตน์ รองกลัด, 2550: 22) ได้กล่าวแสดงออกลักษณะและตัวอย่างของเด็กที่มีความภาคภูมิใจในตนเองไว้ดังนี้ ลักษณะเด็กที่นับถือตนเองสูง จะมีความภาคภูมิใจในตนเอง ทำงานได้อย่างเป็นอิสระ ไม่ต้องคอยพึ่งผู้อื่น ยอมรับความรับผิดชอบโดยง่าย มีความอดทนต่อความคับข้องใจได้เป็นอย่างดี ทำงานใหม่ ๆ ได้ด้วยความกระตือรือร้น สามารถแสดงความรู้สึกรักและอารมณ์ได้หลายลักษณะ

ธีระ ชัยยุทธขรรยง (2544: 28) กล่าวว่า บุคคลที่มีความภาคภูมิใจในตนเองสูง จะมีลักษณะทางร่างกาย โดยมีลักษณะดังนี้

- 1) ดวงตาสดใส และมีชีวิตชีวา
- 2) ใบหน้าผ่อนคลาย ไม่เครียด มีสีสันเป็นธรรมชาติ และผิวหนังมีน้ำมีนวล
- 3) กางคิ้วตรงตามธรรมชาติ
- 4) ขากรรไกรผ่อนคลาย
- 5) ไหล่ทั้ง 2 ข้างอยู่ในท่าที่ผ่อนคลาย และตั้งตรง
- 6) มือทั้ง 2 ข้างผ่อนคลาย นุ่มนวล และสงบไม่สั่น
- 7) แขนทั้ง 2 ข้างห้อยด้วยความผ่อนคลาย และเป็นธรรมชาติ
- 8) ท่าทางผ่อนคลาย ตัวตรงและสมดุล
- 9) เดินอย่างสง่าผ่าเผยไม่คูก้าวร้าว หรือแบกความทุกข์
- 10) น้ำเสียงนุ่มนวล เหมาะกับสถานการณ์ และมีการออกเสียงที่ชัดเจน

ลักษณะของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็นที่มีความภาคภูมิใจในตนเองสูงจะเป็นผู้ที่มีการเรียนรู้ที่จะพัฒนาและปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องของตนเองด้วยแรงผลักดัน ฝึกฝนตนเองให้มีประสิทธิภาพ ไม่มีความเย่อหยิ่งและสับสนประมาทผู้อื่น แต่มีความเคารพตัวเองและผู้อื่น

ในด้านการทำงานจนเป็นคนที่น่าชื่นชม ยอมรับข้อบกพร่องของตนเอง ไม่ยกย่องตนเองว่าดีกว่าผู้อื่น ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ McLandiess (1970 อ้างถึงใน มาลิน เนาว์นาน, 2557: 29) ที่อธิบายว่า คนที่มีความภาคภูมิใจในตนเองจะเป็นคนที่มีความเชื่อมั่นในตนเอง รู้สึกว่าตนเองมีคุณค่า มีความเข้มแข็ง มีความสามารถและมีศักยภาพในการทำงาน มีประโยชน์และมีความสำคัญต่อสังคม ซึ่งบุคคลดังกล่าวมีลักษณะของความภาคภูมิใจในตนเองสูง

3.2 คุณลักษณะของผู้ที่มีความภาคภูมิใจในตนเองต่ำ

จากการศึกษาคุณลักษณะของผู้ที่มีความภาคภูมิใจในตนเองต่ำ ได้มีนักวิชาการหลายท่านได้ให้ความหมายที่หลากหลาย ผู้วิจัยได้รวบรวมความหมายไว้ดังนี้

Coopersmith (1981 อ้างถึงใน ปิยะดา คำแก้ว, 2550: 23) กล่าวว่า บุคคลที่มีความภาคภูมิใจในตนเองต่ำ เป็นบุคคลที่อยู่ในภาวะไม่สอดคล้องกลมกลืนของ “คน” มักใช้กลไกป้องกันตัวเองรับรู้ว่าตัวเองด้อยค่า ซึ่งจะส่งผลให้บุคคลเหล่านี้เกิดความรู้สึกว่าตนเองมีปมด้อย วิตกกังวล เก็บตัว ไม่กล้าแสดงออก ไม่ชอบการแสดงตน ขาดความนับถือตนเอง แสวงหาการยอมรับจากผู้อื่น เพื่อให้เกิดการยอมรับตนเอง ไม่กล้ายุ่งเกี่ยวกับการกระทำที่อาจถูกปฏิเสธหรือได้รับคำตำหนิ ทั้งนี้บุคคลที่มีความภาคภูมิใจในตนเองต่ำ มักแสดงความเข้มแข็งให้ปรากฏออกมาเสมอ ๆ แต่แท้จริงแล้วบุคคลเหล่านี้จะมีความรู้สึกหวาดกลัว ท้อแท้ ไม่มั่นใจในตนเอง มักตกอยู่ภายใต้อิทธิพลของคนอื่นได้ กลัวการเข้าสังคมเพราะรู้สึกว่าตนเองงุ่มง่าม และทำให้คนรอบข้างเดือดร้อน มักนำความคิดของคนอื่นมาใส่ใจ มักคิดว่ากลุ่มเพื่อนไม่ให้การยอมรับ ไม่ให้ความสนใจ และเกิดความรู้สึกเสียใจบ่อย ๆ

Dinkmeyer (1965 อ้างถึงใน ดวงรัตน์ รองกลัด, 2550: 22) ได้กล่าวถึงคนที่รู้สึกความภาคภูมิใจในตนเองต่ำ (Low Self-Esteem) มักคิดว่าตนเองไม่ใช่คนสำคัญ ไม่ใช่เป็นบุคคลที่คนอื่นชอบ หรือไม่รู้เหตุผลที่คนอื่นมาชอบตน ไม่สามารถทำอะไรได้หลาย ๆ อย่างที่อยากจะทำตามแนวทางที่คิดว่าจะเป็น ไม่แน่ใจในความคิดความสามารถของตนเอง คิดว่าไม่มีใครสนใจตนเอง ไม่กล้าตำหนิใคร ไม่สามารถที่จะบังคับตนเองเมื่อมีอะไรเกิดขึ้น และมักจะคาดว่าทุกสิ่งจะเลวร้ายไปอีกแทนที่จะดีขึ้น ไม่ชอบทำอะไรที่เพิ่มขึ้นใหม่ ๆ

Cloutte (2006 อ้างถึงใน ดวงรัตน์ รองกลัด, 2550: 23) ได้สรุปลักษณะของบุคคลที่มีความรู้สึกความภาคภูมิใจในตนเองต่ำ บุคคลที่เห็นในคุณค่าในตนเองต่ำ มักจะมีความรู้สึกเศร้าหมอง หดหู่ และสิ้นหวังกับชีวิต มองโลกในแง่ลบ ไม่น่าอยู่ ดูเหมือนทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้นมักมีความยุ่งยาก และไม่สามารถที่จะแก้ปัญหาเหล่านั้นได้ รู้สึกเหมือนว่าตนเองเป็นผู้เคราะห์ร้าย

ธีระ ชัยยุทธขรรจง (2544: 29) กล่าวว่า บุคคลที่มีความภาคภูมิใจในตนเองต่ำ มีลักษณะดังนี้

- 1) มีปัญหาทางด้านจิตใจมากกว่าบุคคลที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองสูง เช่น มีความวิตกกังวลนอนไม่หลับ ไม่มีความสุข และเกิดอาการผิดปกติทางร่างกาย
- 2) มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ อาจเป็นเพราะตั้งเป้าหมายในชีวิตสำหรับตนต่ำ
- 3) มีอาการหมกมุ่นกับความคิดตัวเอง อ่อนแอต่อการถูกปฏิเสธ และต้องการการยอมรับจากสังคมมาก
- 4) มีภาพพจน์เกี่ยวกับตนเองในทางลบ มักได้รับการปฏิเสธจากคนอื่นมากกว่าบุคคลที่มีภาพพจน์เกี่ยวกับตนเองในแง่ดี
- 5) มักมองความคิดของผู้อื่นแล้วทำลายซ้ำเติม เพื่อให้ตนเองเกิดความรู้สึกสบายใจ แต่การกระทำนี้ กลับเป็นผลเสียเพราะเป็นการซ้ำเติมตนเองมากขึ้น และยังทำให้ผู้อื่นเกลียดคนมากขึ้นด้วย

เกียรติวรรณ อมาตยกุล (2543: 5-8) กล่าวถึง บุคคลที่มองเห็นความภาคภูมิใจในตนเองต่ำจะมีลักษณะดังนี้

- 1) คนที่ชอบโยนความผิดของตนเองให้ผู้อื่น การที่ชอบบ่นว่าผู้อื่น โทษผู้อื่น เพราะเราเองไม่ยอมรับว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้น เรามีส่วนในการรับผิดชอบเรื่องนั้น ๆ ด้วย
- 2) คนที่ชอบหาความผิดพลาดของผู้อื่น คนที่ชอบจับผิดผู้อื่น หรือมีความสุขในการหาความผิดพลาดของผู้อื่น มักจะเป็นคนมีคุณค่าในตนเองน้อย วิธีการชดเชยความรู้สึกต่ำต้อยของตัวเองของบุคคลเหล่านี้คือ พยายามแสดงให้ผู้อื่นเห็นว่าตนเองเป็นฝ่ายถูก ผู้อื่นเป็นฝ่ายผิด
- 3) คนที่ต้องการความเอาใจใส่และยอมรับอย่างสูง แน่นนอนที่ทุกคนต้องการการยอมรับจากผู้อื่น แต่คนที่เห็นคุณค่าในตนเองต่ำจะต้องการความเอาใจใส่และการยอมรับจากผู้อื่นมาก ผิดปกคคืออยู่ตลอดเวลา การยอมรับจากผู้อื่นจึงเป็นเสมือนสิ่งเสพติดอย่างแรงของคนที่มีภาพพจน์ตนเองด้านลบที่จะช่วยทำให้ตนเองรู้สึกการมีคุณค่าขึ้น คนที่ไม่ค่อยมีเพื่อน คนที่มีความรู้สึกไม่ค่อยดีกับตนเองมักจะเป็นคนที่ขาดเพื่อน โดยเฉพาะเพื่อนสนิท เมื่อเราไม่ชอบตนเองเรามักจะเลือกใช้ชีวิตตามลำพังอย่างซอมเร้น เพราะเชื่อว่าคนอื่นรู้จักเรดีแล้วเขาก็คงไม่ชอบตัวเราด้วยเช่นกัน
- 4) คนที่ชอบเอาชนะ คนที่ต้องการเอาชนะและเป็นฝ่ายถูกเสมอ มักจะเป็นคนที่มีปัญหาทางใจลึก ๆ ที่ต้องการให้ผู้อื่นยอมรับ และคิดอยู่เสมอว่าเราจะต้องเป็นผู้ชนะหรือเป็นฝ่ายถูกเสมอ มิฉะนั้นคนอื่นจะไม่ยอมรับในตัวเรา บุคคลเหล่านี้จะใช้ทุกวิถีทางและมักใช้ความรุนแรงเพื่อที่จะทำให้ตัวเองเป็นผู้ชนะ เป็นฝ่ายถูก ซึ่งความต้องการในใจลึก ๆ ก็คือการเป็นผู้ชนะ เพื่อที่จะรู้สึกว่าตนเองมีคุณค่า คนเหล่านี้ต้องการเอาชนะแม้กระทั่งเด็กเล็ก ๆ
- 5) คนที่คิดสิ่งเสพติด คนที่เห็นคุณค่าในตนเองสามารถมีชีวิตรอยู่อย่างมีความสุขโดยไม่พึ่งยาเสพติด ส่วนคนที่ไม่ค่อยเห็นคุณค่าในตนเองมักจะต้องพึ่งยาเสพติดต่าง ๆ เพื่อชดเชย

ความรู้สึกภายในลึก ๆ ที่ขาดหายไป สำหรับคนที่เห็นคุณค่าในตนเองมันจะติดสิ่งเสพติด ที่สามารถเลิกสิ่งเสพติดต่าง ๆ ได้โดยง่าย

6) คนซึ่มเศร้าสิ้นหวังในชีวิตคนมีภาพพจน์ด้านลบกับตนเอง มักเป็นคนที่หมกมุ่นใจง่าย ท้อแท้กับชีวิตง่าย ขาดความกระตือรือร้นที่อดทนเมื่อต้องพบกับปัญหาและอุปสรรคของชีวิต

7) คนที่เห็นแก่ตัวและมีความต้องการทางวัตถุสูง คนที่มีภาพพจน์ด้านลบกับตนเอง แทบจะไม่มีเวลาที่จะให้ความสนใจคนอื่น เพราะตัวเองมีความรู้สึกขาดบางสิ่งบางอย่างอยู่ในใจ ตลอดเวลา เพื่อทดแทนสิ่งที่ขาดลึก ๆ จึงใช้ทุกวิถีทางที่จะเติมความต้องการนี้ให้เต็มและใช้ชีวิต มีค่าขึ้น

8) คนที่ไม่ชอบตัดสินใจและชอบผัดวันประกันพรุ่ง คนที่ไม่ค่อยภาคภูมิใจ ในตนเองมักจะเป็นคนขี้กลัวการตัดสินใจ เพราะเกรงว่าสิ่งที่ตัวเองตัดสินใจจะไม่ดี คนอื่นไม่ยอมรับ ซึ่งเป็นสาเหตุให้ชอบผัดวันประกันพรุ่ง บุคคลเหล่านี้บางทีแสดงออกมาในลักษณะของคนที่ชอบ ทำอะไรสมบูรณ์แบบ (Perfectionist) ซึ่งมักจะเป็นคนที่มักจะไม่ได้ทำอะไรเลย หรือทำอะไรก็ว่า จะสำเร็จก็ใช้เวลานาน เพราะในใจลึก ๆ กลัวว่าสิ่งที่ทำลงไปจะ ได้รับคำวิพากษ์วิจารณ์จากผู้อื่น

9) คนขี้คุยขี้โอ่ หรือชอบทำตัวให้เด่นในหมู่เพื่อนฝูง มักจะเป็นคนที่ไม่ค่อยภาคภูมิใจ ในตนเอง โดยจะพยายามใช้พฤติกรรมภายนอกต่าง ๆ เพื่อเรียกร้องความสนใจจากผู้อื่น โดยอาจจะ คุยโอ่กับผู้อื่นเพื่อลดความรู้สึกด้านลบในจิตใจลึก ๆ ของตนเอง

10) คนที่ทำตัวให้น่าสงสาร มักจะเป็นคนที่ไม่ภาคภูมิใจในตนเอง ขาดความเป็นตัว ของตัวเอง ต้องพึ่งพาผู้อื่นเสมอ คนเหล่านี้สามารถทำตัวเองให้ป่วยไข้ ไม่สบาย อ่อนแอ น่าสงสาร เป็นคนไม่มีความสามารถ เพียงเพื่อเรียกร้องความสนใจจากคนรอบข้าง

11) คนที่พยายามฆ่าตัวตาย หลาย ๆ คน คิดว่าคนที่พยายามฆ่าตัวตายคือคนที่อยาก หลีกหนีโลก หนีสังคมความเป็นจริง แล้วคนเหล่านี้พยายามหลีกหนีตัวเอง เพราะเห็นว่าตัวเอง เป็นคนไร้ค่า ไม่ว่าจะเกิดปัญหาอะไรขึ้นในชีวิตก็จะโทษตัวเองและรู้สึกเจ็บปวดกับปัญหาที่เกิดขึ้นกับ ตัวเองเป็นอย่างมาก ทั้ง ๆ ที่ความจริงแล้วปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในชีวิตไม่อาจจะรุนแรงเพียงใด ไม่ได้เกิดขึ้นจากตัวเองล้วน ๆ แต่เป็นผลพวงกันของเราและคนรอบข้าง เช่น คนในครอบครัว คนในที่ทำงาน รวมทั้งคนในสังคม ซึ่งคนที่ภาคภูมิใจในตนเองน้อย มักจะโทษตัวเอง ประณามตัวเอง และพยายามหลีกหนีตัวเองที่เห็นว่าไม่ดีด้วยการฆ่าตัวตาย

จากการศึกษาคุณลักษณะของผู้ที่มีความภาคภูมิใจในตนเองต่ำ สรุปได้ว่า นักศึกษา ที่มีความบกพร่องทางการเห็น ที่มีความภาคภูมิใจในตนเองต่ำ มักจะชอบจับผิดผู้อื่น ชอบเอาชนะ มันจะใช้ความรุนแรงก็ตาม ชอบขี้คุย ทำตัวน่าสงสาร บางครั้งมีอาการซึมเศร้า ต้องการให้คนอื่น สนใจและคอยเอาใจใส่ตน จึงทำให้ตัดสินใจคุณค่าภาพพจน์ของตนเองในด้านไม่ดี รวมทั้งมีความรู้สึก

ที่ไม่เป็นมิตรกับผู้อื่น มักจะโทษผู้อื่นอยู่เสมอ ๆ ไม่สามารถสร้างสัมพันธภาพที่ดีกับผู้อื่นได้ แสดงให้เห็นถึงพฤติกรรมความภาคภูมิใจในตนเองต่ำ

4. แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับความภาคภูมิใจในตนเอง

การศึกษาแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับความภาคภูมิใจในตนเอง ผู้วิจัยได้รวบรวมและนำเสนอแนวคิดทฤษฎีของนักวิชาการ ดังนี้

ทฤษฎีความต้องการลำดับขั้นของ Maslow (1943 อ้างถึงใน ยลรวี โรจน์ทอง, 2556: 12-13) ได้กล่าวไว้ว่า กรอบความคิดทฤษฎีที่สำคัญ ซึ่งระบุว่าบุคคลมีความต้องการเรียงลำดับจากพื้นฐานไปยังระดับสูงสุด และ Maslow ได้ออกแบบความต้องการออกเป็น 5 ลำดับขั้น ดังนี้

ขั้นที่ 1 ความต้องการพื้นฐานด้านกายภาพ หมายถึง ความต้องการด้านปัจจัย 4 ที่มีผลต่อการดำรงชีวิต ได้แก่ อาหาร เครื่องนุ่งห่ม ที่อยู่อาศัย และยารักษาโรค

ขั้นที่ 2 ความต้องการด้านความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน หมายถึง ความต้องการที่จะมีความมั่นคงในหน้าที่การงานที่มั่นคง ไม่เสี่ยงอันตราย

ขั้นที่ 3 ความต้องการความรัก และการมีสัมพันธภาพร่วมกับผู้อื่น หมายถึง การได้รู้จักคนอื่น การได้มีส่วนร่วมในสังคม การมีคนรัก

ขั้นที่ 4 ความต้องการได้รับการยอมรับนับถือ หมายถึง ความต้องการมีความภาคภูมิใจในตนเอง การได้รับการยอมรับนับถือ

ขั้นที่ 5 ความต้องการที่จะได้พัฒนาตนเองไปสู่ศักยภาพสูงสุดของตน หมายถึง ความต้องการในการพัฒนาตนเอง เติบโต ไปสู่ระดับสูงสุดที่ตนเองสามารถทำได้

ซึ่ง Maslow ได้วางเงื่อนไขไว้ 2 ข้อ คือ

1) ความต้องการทั้ง 5 ขั้น จะเกิดขึ้นตามลำดับ จาก 1 ไปถึง 5 เสมอ

2) トラバเท่าที่คนคนนั้นยังไม่รู้สึกว่าการต้องการในลำดับขั้นต่าง ๆ ได้รับการเติมเต็มแล้วก็จะยังไม่มีการก้าวข้ามไปยังความต้องการลำดับขั้นต่อไป นั่นหมายความว่า หากคนเรายังไม่มีครบปัจจัย 4 ก็ยังไม่เกิดความต้องการความมั่นคงปลอดภัย และถ้าเรายังไม่เกิดความปลอดภัยความต้องการความรักก็ยังไม่เกิด และเมื่อความรักยังไม่เกิด ความต้องการนับถือตนเองก็ยังไม่เกิด และหากความต้องการนับถือยังไม่ได้รับการเติมเต็ม คนเราก็กังไม่คิดที่จะพัฒนาตนเองอย่างสุดความสามารถ

แนวคิดเกี่ยวกับความภาคภูมิใจในตนเองของ Gates (1978 อ้างถึงใน ชุตินันท์ มีมุข, 2552: 12) ได้กล่าวไว้ว่า ความภาคภูมิใจในตนเองเกิดขึ้นได้ต้องขึ้นอยู่กับการมีสัมพันธภาพที่ส่งผลต่อความภาคภูมิใจ เช่น ด้านสังคม ด้านการปฏิบัติตน และด้านตนเอง

1) ด้านสังคม (Social) หมายถึง การเป็นส่วนหนึ่งของความภาคภูมิใจในตนเอง ที่บุคคลคิดและรู้สึกเกี่ยวกับวิธีที่ตนมีสัมพันธภาพกับบุคคลอื่น ๆ ไม่ว่าจะเป็นคนสนิทสนมคุ้นเคยหรือบุคคลที่พบโดยบังเอิญ

2) ด้านการปฏิบัติตน (Performance) หมายถึง สิ่งที่บุคคลคิดและรู้สึกเกี่ยวกับความสามารถของตนที่จะนำไปสู่ความสำเร็จในชีวิตและครอบครัวการทำงาน และสิ่งแวดล้อมทั้งภายในและภายนอกโรงเรียน

3) ด้านตนเอง (Appear) หมายถึง บุคคลคิดและรู้สึกต่อรูปร่างและหน้าที่ของร่างกาย ตลอดจนความสามารถหน้าที่พื้นฐานของร่างกาย

แนวคิดเกี่ยวกับความภาคภูมิใจในตนเองของ Coopersmit (1981 อ้างถึงใน ยุพดี ธรรมชาติ, 2546: 34) ได้กล่าวไว้ว่า ความภาคภูมิใจในตนเองเกิดขึ้นได้ต้องขึ้นอยู่กับแรงบันดาลใจที่ส่งผลต่อความภาคภูมิใจในการเห็นคุณค่าในตนเองมี 3 ด้าน ดังนี้

1) ด้านสังคม (Social) หมายถึง ความเข้าใจระหว่างสมาชิกในครอบครัวที่เป็นวัยรุ่น ซึ่งมีการเปลี่ยนแปลงอย่างมากทั้งทางด้านร่างกาย และจิตใจ ระยะเวลาถ้าสมาชิกในครอบครัวมีความเข้าใจใกล้ชิด และให้ความช่วยเหลือ และตอบสนองอย่างเหมาะสมจะทำให้วัยรุ่นได้ผ่านพ้นระยะหัวเลี้ยวหัวต่อของชีวิตไปสู่วัยผู้ใหญ่อย่างราบรื่น เนื่องจากครอบครัวถือเป็นแรงสนับสนุนทางสังคม โดยที่พ่อแม่เป็นแหล่งสนับสนุนที่สำคัญ จะมีการปรับตัวต่อความเครียดที่เกิดขึ้นได้ดีเมื่อได้รับการสนับสนุนทางสังคมที่ดี

2) ด้านการปฏิบัติตน (Performance) หมายถึง สุขภาพจิตของเด็กและเยาวชนที่มาจากครอบครัวที่บิดามารดารักใคร่กลมเกลียวกัน เข้าใจกัน อยู่ด้วยกันอย่างมีเหตุผล ทำให้เด็กและเยาวชนมีความสุข มีสุขภาพจิตดี มองโลกในแง่ดี มีความอบอุ่น มีความเชื่อมั่นในตนเอง เป็นตัวของตัวเอง จะรับแต่สิ่งที่ดีงาม ทำให้เติบโตมาเป็นบุคคลที่สมบูรณ์ทั้งด้านร่างกาย สติปัญญา และความนึกคิด ในทางตรงกันข้าม เด็กและเยาวชนที่เกิดในครอบครัวที่บิดามารดาขาดความรักใคร่กลมเกลียว มีการกระทำทะเลาะวิวาทกันอยู่ตลอดเวลา เกรงากันด้วยถ้อยคำที่หยาบคาย ตบตีกันอยู่เสมอ จะมีผลกระทบต่อจิตใจของเด็กและเยาวชนอย่างมาก ทำให้เติบโตขึ้นกลายเป็นบุคคลที่ก้าวร้าวในอนาคต เพราะได้รับสิ่งที่ไม่ดีงามจากพ่อแม่ไว้ตลอดเวลา ไม่มีความรักความผูกพันกับครอบครัว ไม่ชอบอยู่บ้าน ไม่ชอบเล่าเรียน ชอบหนีโรงเรียน เข้าหาอบายมุขต่าง ๆ ปฏิบัติตนไม่เหมาะสม กลายเป็นคนก้าวร้าวเกร

3) ด้านตนเอง (Appear) หมายถึง การดำเนินชีวิตอย่างมีเหตุผลนั้น ครอบครัวเป็นแหล่งสนับสนุนที่สำคัญที่สุด เพราะครอบครัวเป็นพื้นฐานของการแลกเปลี่ยนสิ่งสำคัญ ที่แลกเปลี่ยนกันคือความรัก ถ้าการแลกเปลี่ยนความรักเป็นไปในบรรยากาศที่พึงพอใจ มีการให้ และการรับในสัดส่วน

ที่เหมาะสม พัฒนาการของบุคคลก็จะเป็นไปได้เป็นอย่างดี เกิดเป็นความรู้สึกไว้วางใจระหว่างสมาชิกในครอบครัว เกิดความเอื้ออาทรต่อกันและกัน พร้อมจะเสียสละให้แกกัน และพัฒนาตนเองไปในทางที่ดีที่สุด

แนวคิดเกี่ยวกับความภาคภูมิใจในตนเองของ Taft (1985 อ้างถึงใน ฉวีรา ศีตีสาร, 2552: 16-17) ได้กล่าวไว้ว่า ความภาคภูมิใจในตนเองเกิดขึ้นได้ต้องขึ้นอยู่กับการมีสัมพันธภาพที่ส่งผลต่อความภาคภูมิใจ เช่น ด้านสังคมที่มีต่อตนเอง และด้านการปฏิบัติตน

1) ด้านสังคมที่มีต่อตนเอง หมายถึง มีรากฐานมาจากแนวคิดของคูเลย์ (Cooley) ที่ว่า บุคคลสามารถรู้จักตนเองโดยอาศัยกระจกมองตน เป็นการรับรู้ความภาคภูมิใจในตนเองที่มีรากฐานมาจากการประเมินและการยอมรับของผู้อื่น เป็นความรู้สึกที่ได้รับจากภายนอก

2) ด้านการปฏิบัติตน (Performance) หมายถึง การตอบสนองต่อสภาวะแวดล้อมและผลที่ตนได้รับ กระบวนการนี้เป็นความรู้สึกภายใน ที่มีต่อความภาคภูมิใจในตนเอง เป็นความสัมพันธ์ที่แท้จริงของบุคคลในสังคม และผลกระทบของบุคคลที่มีต่อสิ่งแวดล้อมนั้นคือ ความภาคภูมิใจในตนเองขึ้นอยู่กับกระทำการควบคุมและอำนาจ ที่มีความภาคภูมิใจในตนเอง นอกจากจะเปลี่ยนแปลงไปตามวัย วุฒิภาวะ และสิ่งแวดล้อมแล้ว ยังเปลี่ยนแปลงไปตามสถานที่ที่เกิดขึ้นในชีวิต กล่าวคือ ถ้าเหตุการณ์ในชีวิตของบุคคลใดได้ดำเนินไปในด้านดี ประสบความสำเร็จในสิ่งที่ตนกระทำ ความรู้สึกความภาคภูมิใจในตนเองก็จะเพิ่มขึ้น ในทางตรงกันข้าม ถ้าบุคคลใดประสบเหตุการณ์ทำให้รู้สึกว่าตนเองหมดความสามารถ ไร้ประโยชน์ สูญเสียอำนาจความรู้สึก การมีการเห็นคุณค่าในตนเองก็จะลดลง

แนวคิดเกี่ยวกับความภาคภูมิใจในตนเองของ Heatherton and Polivy (1991 อ้างถึงใน มารินา วงศ์เงินยวง, 2550: 28-29) ได้กล่าวไว้ว่า ความภาคภูมิใจในตนเองเกิดขึ้นได้ต้องขึ้นอยู่กับแรงบันดาลใจของคน และประสบการณ์ของความสำเร็จ ปัจจัยต่าง ๆ ที่ส่งผลต่อความภาคภูมิใจ เช่น ด้านสังคม ด้านการปฏิบัติตน และด้านตนเอง มีความสำคัญ ในทำนองเดียวกัน ดังนั้นจึงปรากฏว่าความภาคภูมิใจในตนเองเป็นนิสัยที่ค่อนข้างยั่งยืน

1) ด้านสังคม (Social) หมายถึง สังคมที่เกี่ยวกับการกระทำระหว่างกัน เป็นการคบค้าสมาคมระหว่างบุคคล ได้แก่ การที่นักเรียนรู้สึกว่าตนเองมีความสำคัญ มีคุณค่า รู้สึกถึงความเป็นเพื่อนปรับตัวเข้ากับผู้อื่นได้ง่าย ชอบทักทายผู้อื่นก่อนเสมอ เป็นที่ยอมรับจากกลุ่มเพื่อนทั้งในห้องเรียนเดียวกันและต่างห้องเรียน ชอบช่วยเหลือสังคม อีกทั้งยังมีความสุขกับการอยู่ในสังคม

2) ด้านการกระทำของตนเอง (Performance) หมายถึง ความคิดเห็นหรือความรู้สึกในการกระทำ ได้แก่ ความรู้สึกที่ตนเองเป็นคนดี มองโลกในแง่ดีอยู่เสมอ กลัวต่อการทำความผิด ชอบทำให้ผู้อื่นเป็นสุข เป็นคนที่มีการประพฤติปฏิบัติที่ตรงต่อความเป็นจริงตามสถานการณ์ที่

เกิดขึ้นทั้งต่อหน้าและลับหลัง ตรงไปตรงมาทั้งกาย วาจา ใจ สามารถควบคุมอารมณ์ ความอดทน ความมีจิตใจที่หนักแน่น ไม่หวั่นไหวต่อเหตุการณ์ต่าง ๆ

3) ด้านการแสดงตนเอง (Appear) หมายถึง ความคิดเห็นหรือความรู้สึกของนักเรียนเกี่ยวกับตนเอง ได้แก่ การที่มีความรู้สึกพอใจในตนเองที่เกี่ยวกับการมองรูปลักษณ์ของตนเองว่า สูง เตี้ย อ้วน ผอม กำลั่งดี หน้าตาดี นอกจากนี้ ยังรู้สึกดี ๆ เกี่ยวกับการแต่งกาย ลักษณะท่าทางการเดิน การพูดจาอ่อนหวาน

แนวคิดเกี่ยวกับความภาคภูมิใจในตนเองของ Kenny (2009 อ้างถึงใน พนาคร แสนใจ, 2554: 20-22) ได้กล่าวไว้ว่า ความภาคภูมิใจในตนเองเกิดขึ้นได้ต้องขึ้นอยู่กับแรงบันดาลใจที่ส่งผลต่อความภาคภูมิใจ เช่น ด้านสังคม ด้านการปฏิบัติตน และด้านตนเอง จึงมีความสำคัญ ดังนั้นจึงปรากฏว่า ความภาคภูมิใจในตนเองเป็นนิสัยที่ค่อนข้างยั่งยืน

1) ด้านสังคม (Social) หมายถึง ความเข้าใจระหว่างสมาชิกในครอบครัวที่เป็นวัยรุ่นซึ่งมีการเปลี่ยนแปลงอย่างมากทั้งทางด้านร่างกาย และจิตใจ รัยะนี้ถ้าสมาชิกในครอบครัวมีความเข้าใจใกล้ชิด และให้ความช่วยเหลือ และตอบสนองอย่างเหมาะสมจะทำให้วัยรุ่นได้ผ่านพ้นระยะหัวเลี้ยวหัวต่อของชีวิตไปสู่วัยผู้ใหญ่อย่างราบรื่น เนื่องจากครอบครัวถือเป็นแรงสนับสนุนทางสังคม โดยที่พ่อแม่เป็นแหล่งสนับสนุนสำคัญที่จะมีการปรับตัวต่อความเครียดที่เกิดขึ้นได้ดีเมื่อได้รับการสนับสนุนทางสังคมที่ดี

2) ด้านการปฏิบัติตน (Performance) หมายถึง สุขภาพจิตของเด็กและเยาวชนที่มาจากครอบครัวที่บิดามารดารักใคร่กลมเกลียวกัน เข้าใจกัน อยู่ด้วยกันอย่างมีเหตุผล ทำให้เด็กและเยาวชนมีความสุข มีสุขภาพจิตดี มองโลกในแง่ดี มีความอบอุ่น มีความเชื่อมั่นในตนเอง เป็นตัวของตัวเอง จะรับแต่สิ่งที่ดีงาม ทำให้เติบโตมาเป็นบุคคลที่สมบูรณ์ทั้งด้านร่างกาย สติปัญญา และความนึกคิด ในทางตรงกันข้าม เด็กและเยาวชนที่เกิดในครอบครัวที่บิดามารดาขาดความรักใคร่กลมเกลียว มีการกระทำทะเลาะวิวาทกันอยู่ตลอดเวลา เจรจากันด้วยถ้อยคำที่หยาบคาย ตบตีกันอยู่เสมอ จะมีผลกระทบต่อจิตใจของเด็กและเยาวชนอย่างมาก ทำให้เติบโตขึ้นกลายเป็นบุคคลที่ก้าวร้าวในอนาคต เพราะได้รับสิ่งที่ไม่ดีงามจากพ่อแม่ไว้ตลอดเวลา ไม่มีความรักความผูกพันกับครอบครัว ไม่ชอบอยู่บ้าน ไม่ชอบเล่าเรียน ชอบหนีโรงเรียน เข้าหาอบายมุขต่าง ๆ ปฏิบัติตนไม่เหมาะสม กลายเป็นคนก้าวร้าวเกร

3) ด้านตนเอง (Appear) หมายถึง การดำเนินชีวิตอย่างมีเหตุผล ครอบครัวเป็นแหล่งสนับสนุนที่สำคัญที่สุด เพราะครอบครัวเป็นพื้นฐานของการแลกเปลี่ยนสิ่งสำคัญ ที่แลกเปลี่ยนกันคือความรัก ถ้าการแลกเปลี่ยนความรักเป็นไปในบรรยากาศที่พึงพอใจ มีการให้และการรับในสัดส่วนที่เหมาะสม พัฒนาการของบุคคลก็จะเป็นไปอย่างราบรื่น เกิดเป็นความรู้สึกไว้วางใจระหว่างสมาชิก

ในครอบครัว เกิดความเอื้ออาทรต่อกันและกัน พร้อมจะเสียสละให้แกกัน และพัฒนาตนเองไปในทางที่ดีที่สุด

4) ความสัมพันธ์กับครอบครัวและพ่อแม่ ไม่มีความสัมพันธ์ใด ๆ ที่มีอนุภาคเท่ากับความสัมพันธ์ระหว่างพ่อแม่และลูก ประสบการณ์ที่บุคคลได้รับจากความสัมพันธ์ภายในครอบครัว จึงเป็นรากฐานที่สำคัญในชีวิตของบุคคล เด็กที่ได้รับความอบอุ่นจากการเลี้ยงดู การสนับสนุนให้กำลังใจ และการได้รับเสรีภาพในการกระทำความคิดต่าง ๆ และรวมไปถึงการดูแลและเบี่ยงเบนพฤติกรรมที่พ่อแม่ใช้ปกครองลูก และการจัดการดูแลให้เด็กได้มีอิสระในการปฏิบัติตามที่พ่อแม่กำหนดไว้ โดยมีการกำหนดและจัดการขอบเขตการกระทำไว้อย่างชัดเจน การที่พ่อแม่ยอมรับเด็กอย่างมีเงื่อนไขสิ่งเหล่านี้จึงก่อให้เกิดเด็กสามารถพัฒนาการเห็นคุณค่าในตนเอง

5) โรงเรียนและการศึกษาส่งเสริมพัฒนาการเห็นคุณค่าในตนเองให้แก่เด็ก สืบต่อจากที่บ้าน กิจกรรมที่โรงเรียนจัดขึ้นควรเป็นไปเพื่อตอบสนองความต้องการของเด็ก และเพื่อพัฒนาความคิดและได้ตระหนักในตนเอง นอกจากนี้ครูจะมีบทบาทที่สำคัญต่อการเรียนรู้และการรับรู้ของเด็ก และครูสามารถให้เด็กรู้สึกว่าคุณค่าหรือความสำคัญ เนื่องจากครูจะเป็นผู้ประเมินการกระทำของเด็กในด้านต่าง ๆ ที่โรงเรียน ซึ่งจะมีผลให้เด็กมีทัศนคติต่อตนเองจากการประเมินนั้น และยังพบว่า ครูที่มีความคาดหวังในตัวเด็กจะทำให้เด็กพัฒนาความสามารถศักยภาพของตน จึงสามารถประสบความสำเร็จในด้านการเรียนตามที่คาดหวัง

6) สังคมและกลุ่มเพื่อน นับว่าเป็นความสำคัญต่อการเห็นคุณค่าในตนเอง การเปรียบเทียบตนเองกับกลุ่มเพื่อนในด้านทักษะความสามารถ ความถนัด สัมฤทธิ์ผล หากบุคคลมีสิ่งนี้สูงกว่าเพื่อน ๆ หรือได้รับการยอมรับ และเป็นที่ยอมรับชอบ ขอบอกจากกลุ่มเพื่อนก็จะเห็นคุณค่าในตนเองสูง ในทางตรงข้ามหากบุคคลไม่ได้รับการยอมรับจากกลุ่มเพื่อนก็จะเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ

จากแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับความภาคภูมิใจในตนเองดังกล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่าความภาคภูมิใจในตนเอง ที่ส่งผลต่อความภาคภูมิใจนั้น สามารถพัฒนาได้และนำไปให้นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็นมีคุณลักษณะเป็นบัณฑิตที่สมบูรณ์ได้ ดังนั้น งานวิจัยนี้ผู้วิจัยได้ยึดตามแนวความคิดของ Gates (1978 อ้างถึงใน ชุตินันท์ มีมุข, 2552: 12) Coopersmit (1981 อ้างถึงใน ยุพดี ธรรมชาติ, 2546: 34) Taft (1985 อ้างถึงใน ฉวีรา ศิติดิสาร, 2552: 16-17) Heatherton and Polivy ซึ่ง Heatherton and Polivy (1991 อ้างถึงใน มารินา วงศ์เงินยวง, 2550: 28-29) และ Kenny (2009 อ้างถึงใน พนาธร แสนใจ, 2554: 20-22) โดยเลือกในส่วนที่เกี่ยวข้องกับนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็นจำนวน 3 ด้าน คือ ด้านสังคม ด้านการปฏิบัติตน และด้านตนเอง ดังนี้

1) ด้านสังคม (Social) การที่นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็นเป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อนและบิดามารดา ก็จะมีคุณภาพภูมิใจในตนเองสูง ในทางตรงกันข้าม นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็นไม่ได้รับการยอมรับในกลุ่มเพื่อนและบิดามารดา ก็จะมีคุณภาพภูมิใจในตนเองต่ำ

2) ด้านการปฏิบัติตน (Performance) นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น มีความรู้สึกเป็นคนดี มองโลกในแง่ดี กลัวต่อการกระทำผิด มีความเชื่อมั่นในตนเอง เป็นตัวของตัวเอง จะได้รับสิ่งที่ดีงามและนำไปสู่ความสำเร็จในชีวิต ในทางตรงกันข้าม การที่นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น ข้อความ รัก มีการทะเลาะวิวาทกันอยู่ตลอดเวลา ตบตีกันอยู่เสมอ ไม่มีความผูกพันกับครอบครัว จะทำให้นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็นเข้าหาอบายมุขต่าง ๆ ได้

3) ด้านตนเอง (Appear) การที่นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็นมีความรู้สึกพอใจในรูปลักษณะของตนเอง และยังรู้สึกดีเกี่ยวกับการแต่งกาย ลักษณะท่าทางการเดิน การพูดจาอ่อนหวาน จะส่งผลให้นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็นมีความภาคภูมิใจในตนเองสูง ในทางตรงกันข้าม การที่นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็นไม่มีการยอมรับในรูปลักษณะของตนเองและยังไม่รู้สึกดีเกี่ยวกับการแต่งกาย ลักษณะท่าทางการเดิน การพูดจาที่ไม่อ่อนหวานจะส่งผลให้นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็นมีความภาคภูมิใจในตนเองต่ำ

5. กระบวนการเสริมสร้างความภาคภูมิใจในตนเอง

การศึกษากระบวนการสร้างความภาคภูมิใจในตนเอง ผู้วิจัยได้รวบรวมและนำเสนอกระบวนการสร้างความภาคภูมิใจในตนเอง ดังนี้

Coopersmit (1959 อ้างถึงใน ฌีฐรา ศีตีสาร, 2552: 23) กล่าวว่า บุคคลสามารถพัฒนาความรู้สึก ความภาคภูมิใจในตนเองไว้ดังนี้

1) ได้รับการนับถือ การยอมรับ การได้รับปฏิบัติตอบจากบุคคลที่มีความสำคัญต่อตนเอง
2) ประสบความสำเร็จตามเป้าหมาย ซึ่งมีผลให้บุคคลเป็นที่รู้จักอย่างแพร่หลายและมีผลต่อสถานภาพและตำแหน่งในสังคม

3) มีการกระทำที่ได้รับการยอมรับว่าสอดคล้องกับค่านิยม และความปรารถนาของตน
4) ลักษณะการตอบสนองเมื่อได้รับการประเมิน

Brooks (1992 อ้างถึงใน ฌีฐรา ศีตีสาร, 2552: 23-24) ได้เสนอแนวทางการการพัฒนาความภาคภูมิใจในตนเองของเด็กไว้ดังนี้

- 1) พัฒนาความรับผิดชอบและการให้ความช่วยเหลือต่อส่วนรวม
- 2) เปิดโอกาสให้คิดทางเลือกและตัดสินใจแก้ปัญหา
- 3) ให้การสนับสนุนกำลังใจและให้ข้อมูลย้อนกลับทางบวก

4) เสริมสร้างวินัยในตนเอง โดยการสร้างแนวปฏิบัติและค่านึงถึงผลที่จะเกิดขึ้นตามมา

5) ช่วยให้เด็กรู้สึกยอมรับความล้มเหลวหรือความผิดพลาด

Sasse (1987 อ้างถึงใน ชุตินันท์ มีมุข, 2552: 17-18) ได้เสนอวิธีการพัฒนาความรู้สึกความภาคภูมิใจในตนเองไว้ดังนี้

1) สร้างความเชื่อมั่นในตนเอง โดยค่านึงถึงความสำเร็จข้างหน้าในชีวิต

2) ระลึกถึงตนเองเมื่อสามารถทำงานให้ลุล่วงไปด้วยดี โดยให้รางวัลตนเอง โดยอาจจะชมเชยตนเองหรือสิ่งที่มีความหมาย สิ่งเหล่านี้จะช่วยให้เราเกิดความรู้สึกที่ดีต่องานที่เราทำมากขึ้น ซึ่งแน่นอนที่สุด ย่อมส่งผลต่อความภาคภูมิใจในตนเอง

3) สะสมบันทึกความสำเร็จ หาสมุดบันทึกความสำเร็จที่เราได้รับ สิ่งที่เราทำได้ดีเป็น เวลาติดต่อกันหลาย ๆ สัปดาห์ หรือหลายเดือน โดยอาจจะประสบความสำเร็จในโครงการต่าง ๆ การช่วยให้ผู้อื่นมีความสุขในงานโรงเรียน การทำงานหรือในด้านอื่น ๆ ที่มีความสำคัญกับตน

ธีระ ชัยยุทธขรรยง (2542 อ้างถึงใน ชุตินันท์ มีมุข, 2552: 18-19) ได้เสนอวิธีการสร้างความภาคภูมิใจในตนเองไว้ดังนี้

1) ด้านตนเอง พึงระลึกเกี่ยวกับตนเองว่า ตนเท่านั้นที่ควบคุมภาพพจน์ของตนเองได้ อย่าให้คนอื่นมากำหนดมาตรฐานให้แก่เรา พึงระวังการตั้งเป้าหมายของตนเองที่ไม่สอดคล้องกับความเป็นจริง พยายามปรับความคิดที่ชอบมองอะไรในแง่ลบ มุ่งมั่นที่จะพัฒนาตนเอง มองบุคคลอื่นด้วยสายตาที่ชื่นชมเป็นมิตร

2) ด้านครู พ่อแม่ ผู้ปกครอง ควรให้การยอมรับในตัวเด็ก เปิดโอกาสให้เด็กได้ทดลองประสบการณ์ต่าง ๆ ให้เรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพตามวิถีทางของเด็ก ใ่วางใจให้เด็กได้กระทำตามความต้องการหรือความปรารถนาของเขา ช่วยสร้างให้เด็กมีความสามารถในการหยั่งรู้และคิดล่วงหน้าถึงผลการกระทำทุกชนิดของเด็ก ด้วยการวิชัยช่วยให้เด็กรู้จักใช้เหตุผลแบบอุปนัย ให้กำลังใจให้เด็กเกิดความกล้า ความหวังและมั่นใจให้เขาเผชิญหน้าและจัดการกับอุปสรรคหรือปัญหาต่าง ๆ ที่ยุ่งยากในชีวิต สอนให้เด็กให้ความรักต่อตนเองและผู้อื่น ให้เขามีเจตคติที่ว่า มนุษย์ทุกคนมีค่าเท่ากัน ช่วยให้เด็กได้พิจารณาให้เห็นแจ้งว่าความเชื่อที่ว่าตนต้องประสบผลสำเร็จอย่างสมบูรณ์แบบจะล้มเหลวไม่ได้เป็นความเชื่อที่ไร้เหตุผล ให้เด็กสร้างมโนภาพว่าตนมีอำนาจในตนที่จะบังคับใจตนเองได้ ให้รู้สึกว่าเขาเป็นคนเก่ง มีความสามารถ ด้วยการให้กำลังใจและคิดถึงภาพดีงาม สะท้อนความรู้สึกที่ดีต่อเด็กเมื่อเด็กได้กระทำการสิ่งที่ดีงามใหม่ ๆ ในแต่ละวัน พ่อแม่ ผู้ปกครอง ควรร่วมมือกับครูในการพัฒนาเด็กด้วยความรักความเข้าใจให้เป็นไปในทิศทางเดียวกัน และเต็มศักยภาพ พ่อแม่ ผู้ปกครองควรร่วมมือกับครูจัดกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองของเด็ก

3) ด้านครูแนะแนว ให้คำปรึกษาหรือนักจัดกิจกรรมสันตนาการ จัดกิจกรรมที่เป็น การเสริมสร้างให้เด็กเกิดความไว้วางใจ จัดกิจกรรมที่เป็นการเสริมสร้างให้เด็กกล้าเปิดเผยหรือ แสดงความรู้สึก จัดกิจกรรมให้เด็กได้รับข้อมูลป้อนกลับในทางบวก จัดกิจกรรมให้เด็กมีโอกาส ได้รับประสบการณ์เสี่ยงในสถานการณ์ใหม่ ๆ จัดกิจกรรมให้เด็กเกิดทักษะการติดต่อสัมพันธ์กับผู้อื่น จัดกิจกรรมให้เด็กได้เกิดทักษะการยอมรับตนเอง การควบคุมตนเอง การพึ่งพาตนเอง และการสร้าง ความมั่นคงในตนเอง จัดกิจกรรมให้เด็กเกิดทักษะรู้จักตนเอง การรักษาและความภาคภูมิใจในตนเอง รวมทั้งทักษะการคิด การตัดสินใจ และการแก้ปัญหา

จากศึกษากระบวนการสร้างความภาคภูมิใจในตนเอง สรุปได้ว่า แนวทางการสร้าง ความภาคภูมิใจในตนเองนั้นสามารถสร้างได้โดยการสร้างความเชื่อมั่นในตนเอง พยายามนึกถึง ความสำเร็จในกิจกรรมของชีวิต หรือนึกถึงงานที่นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น ทำสำเร็จ แล้วจึงทำให้เกิดทักษะการเรียนรู้ รู้จักตนเอง นอกจากนี้ยังได้รับการยอมรับนับถือจากบุคคลที่สำคัญ ต่อนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น และยังเป็นภาระหน้าที่ที่ได้รับการยอมรับจากบุคคลรอบข้าง ประกอบกับผู้วิจัยรับผิดชอบในการดูแลนักศึกษาพิการในระดับอุดมศึกษาและมุ่งเน้นพัฒนานักศึกษา ที่มีความบกพร่องทางการเห็นให้มีความภาคภูมิใจในตนเองสูง

6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความภาคภูมิใจในตนเอง

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความภาคภูมิใจในตนเอง มีดังนี้

สมพิศ ไชยกิจ (2536: 71) ศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับความภาคภูมิใจในตนเองของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดนครราชสีมา พบว่า นักเรียนมีความภาคภูมิใจในตนเองโดยรวมและรายด้านไม่แตกต่างกัน และมีลำดับความภาคภูมิใจ ในตนเองรายด้านจากมากไปหาน้อย ดังนี้ การได้รับการยอมรับจากกลุ่มเพื่อน การได้รับการยอมรับ จากผู้ปกครอง การประสบผลสำเร็จทางการเรียน และการยอมรับตนเอง ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะว่า นักเรียนส่วนใหญ่มิได้ลักษณะคล้ายคลึงกัน ทั้งในด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ฐานะทางเศรษฐกิจ ของครอบครัว การเข้าร่วมกิจกรรมนักเรียน และความสัมพันธ์กับครอบครัว

นวลน้อย วิจิตรกุล (2546: 54-55) ศึกษาการพัฒนาการเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษา สถาบันราชภัฏอุบลราชธานี โดยใช้กิจกรรมประมวลผลพฤติกรรมของตนเองในด้านบวก ในการสอน รายวิชาพฤติกรรมมนุษย์กับการพัฒนาดน จากผลการประเมินพฤติกรรมของนักศึกษาสถาบัน ราชภัฏอุบลราชธานี ผลการวิจัยพบว่า ความภาคภูมิใจในตนเองหลังการทดลองระหว่างกลุ่มที่ใช้ กิจกรรมการประมวลผลพฤติกรรมของตนเองในด้านบวกกับกลุ่มที่ไม่ใช้กิจกรรมการประมวลผลพฤติกรรม ของตนเองในด้านบวกแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กล่าวคือ กลุ่มที่ใช้กิจกรรม

การประมวลพฤติกรรมของตนเองในด้านบวกมีคะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองสูงกว่ากลุ่มที่ไม่ใช้
กิจกรรมการประมวลพฤติกรรมของตนเองในด้านบวก

ภิลิวัดย์ ฉัตรมณีฤกษ์ (2547: 105-106) ศึกษาการมองเห็นคุณค่าในตนเองของคนพิการ:
ศึกษากรณีศูนย์ฟื้นฟูอาชีพคนพิการ กรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการ ผลการวิจัยพบว่า ระดับการมองเห็น
คุณค่าในตนเองสูง คนพิการมีระดับความภาคภูมิใจในตนเองสูงจากการประเมินตนเองในด้านการมี
สมาธิและความเชื่อมั่นมีค่าเฉลี่ยมากที่สุด แสดงว่าคนพิการมีจิตที่มีสมาธิและความเชื่อมั่นในตนเอง
พร้อมที่จะฝ่าฟันปัญหาอุปสรรคต่าง ๆ ได้ ด้วยจิตใจที่สงบและมีสติที่มั่นคง ดังนั้น กล่าวได้ว่าระดับ
การมองเห็นคุณค่าในตนเองสูง ของคนพิการอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.85 ระดับความภาคภูมิใจ
ในตนเองต่ำ การประเมินตนเองของคนพิการในภาพรวมพบว่า คนพิการมีระดับการประเมินตนเองใน
ด้านการต้องการความเอาใจใส่และการยอมรับสูง และการซึมเศร้าสิ้นหวังอยู่ในระดับน้อย แสดงว่า
คนพิการมีการมองเห็นคุณค่าในตนเองด้านนี้ต่ำ ดังนั้นสรุปได้ว่า การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง
ตัวแปรกับคุณลักษณะเบื้องต้นพบว่า การประเมินตนเองของคนพิการต่อประเภทความพิการมีผลต่อ
การมองเห็นคุณค่าในตนเองที่แตกต่างกัน

สุภาภรณ์ เกียรติคงศักดิ์ (2549: 52) ศึกษาการสำรวจความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษา
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี จากผลของการตอบแบบสำรวจผลการวิจัยพบว่า ส่วนใหญ่
มีค่าความภาคภูมิใจในตนเองอยู่ในระดับดีและระดับดีเลิศ คิดเป็นร้อยละ 75.1 ทั้งนี้เนื่องจากกลุ่มตัวอย่าง
ได้รับการคัดเลือกจากการสมัครเข้าเรียน โดยจะต้องผ่านการคัดเลือก อีกทั้งส่วนใหญ่เป็นนักเรียนที่
เรียนด้านสายวิทย์-คณิต ทำให้นักเรียนมีคุณภาพ และพบว่านักศึกษามีความภาคภูมิใจในตนเองอยู่
ในระดับดีถึงระดับดีเลิศ ซึ่งอายุของนักศึกษาถือเป็นช่วงที่อยู่ในกลุ่มวัยรุ่น โดยเป็นช่วงวัยที่ส่วนใหญ่
จะมีความรู้สึกภาคภูมิใจในตนเองมาก ทำให้นักศึกษามักแสดงความเชื่อมั่นในตนเองสูง เพราะเป็น
ระยะที่นักศึกษาก้าวสู่วัยผู้ใหญ่ ความรู้สึกของนักศึกษาเกี่ยวกับคุณค่าและศักยภาพของตนที่เพิ่มขึ้นนั้น
จะกลายเป็นส่วนหนึ่งของโครงสร้างบุคลิกภาพ ซึ่งสอดคล้องตามแนวคิดของ E.Erikson ที่เรียกว่า
เอกลักษณ์แห่งตน Ego Identity ลักษณะแห่งการพัฒนาดังกล่าวที่เกิดขึ้นในช่วงวัยรุ่นนี้ จะเป็นพื้นฐาน
ในการพัฒนาลักษณะแต่ละบุคคล

ประภาส ณ พิบูล (2551: 14) ศึกษาความภาคภูมิใจในตนเองและสร้างโมเดลการให้
คำปรึกษากลุ่มเพื่อพัฒนาความภาคภูมิใจในตนเองของนักเรียนวัยรุ่นภาคเหนือ จากผลการวิจัย
พบว่า โมเดลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันของความภาคภูมิใจในตนเองประกอบด้วย 8 องค์ประกอบ
ได้แก่ ความเชื่อมั่นในตนเอง การเห็นคุณค่าในตนเอง การเคารพตนเองด้านการยอมรับตนเอง ความรับผิดชอบ
ต่อตนเอง การได้รับการยอมรับจากบุคคลอื่นในสังคม ความพอใจในตนเองและกล้าแสดงออก มีค่า

ความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ มีองค์ประกอบมาตรฐานอยู่ในเกณฑ์สูง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ฉวีรา คีตีสาร์ (2552: 108) ศึกษาการพัฒนาความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองเพื่อส่งเสริมพฤติกรรมสุขภาพของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเห็น โดยใช้กิจกรรมกลุ่ม ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีพฤติกรรมสนใจให้ความร่วมมือ มีความกระตือรือร้นและมีความตั้งใจที่จะเข้าร่วมกิจกรรมเป็นอย่างดี และมีคะแนนเฉลี่ยด้านความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองก่อนและหลังเข้าร่วมกิจกรรม 1 และ 4 สัปดาห์ เพิ่มขึ้นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 และมีคะแนนเฉลี่ยด้านพฤติกรรมสุขภาพก่อนและหลังเข้าร่วมกิจกรรม 1 และ 4 สัปดาห์ เพิ่มขึ้นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001

สุราสินี เถาว์กลาง (2552: 64) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างบทบาทบิดา มารดา กับการเห็นคุณค่าในตนเองและพฤติกรรมการมีวินัยในตนเองของวัยรุ่นตอนกลาง เขตบางกะปิ กรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า

- 1) นักเรียนวัยเด็กตอนกลางได้รับบทบาทของบิดา มารดา อยู่ในระดับมาก นักเรียนวัยเด็กตอนกลางมีการเห็นคุณค่าในตนเองอยู่ในระดับปานกลาง นักเรียนวัยเด็กตอนกลาง มีพฤติกรรมการมีวินัยในตนเองอยู่ในระดับปานกลาง
- 2) นักเรียนวัยเด็กตอนกลางที่บิดามีบทบาทต่างกัน ระดับการเห็นคุณค่าในตนเองไม่แตกต่างกัน
- 3) นักเรียนวัยเด็กตอนกลางที่มารดามีบทบาทต่างกัน มีการเห็นคุณค่าในตนเองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
- 4) นักเรียนวัยเด็กตอนกลางที่บิดา มารดา มีบทบาทต่างกัน มีพฤติกรรมการมีวินัยในตนเองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
- 5) การเห็นคุณค่าในตนเองของนักเรียนวัยเด็กตอนกลางมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการมีวินัยในตนเอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .04

ชุตินันท์ มีมุข (2552: 53) ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการเห็นคุณค่าในตนเองของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย ผลการวิจัยพบว่า

- 1) การอบรมเลี้ยงดู (FEE) การปรับตัว (ADP) และการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน (EDU) สามารถร่วมกันพยากรณ์การเห็นคุณค่าในตนเองของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย ได้ร้อยละ 51.00

2) ผลการสร้างสมการพยากรณ์การเห็นคุณค่าในตนเองของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย จากตัวแปร การอบรมเลี้ยงดู (FEE) การปรับตัว (ADP) การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน (EDU) ได้สมการพยากรณ์ในรูปแบบคะแนนดิบ และมาตรฐาน

ชณภัช ลิ่มสืบเชื้อ (2553: 91) ศึกษาการศึกษาและพัฒนาการเห็นคุณค่าในตนเองของผู้สูงอายุ ผลการวิจัยพบว่า การเห็นคุณค่าในตนเองของผู้สูงอายุ จำนวน 206 คน ภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง และค่าเฉลี่ยของการเห็นคุณค่าในตนเองรายด้าน ได้แก่ ด้านการกล้าเปิดเผย ด้านมีความมั่นใจในตนเอง ด้านการยอมรับในด้านต่าง ๆ ของตนเอง ด้านความสามารถแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นกับตนเอง และด้านมีความต้องการกระทำตนให้เป็นประโยชน์อยู่ในระดับปานกลาง การเห็นคุณค่าในตนเองของผู้สูงอายุภายหลังการเข้าร่วมโปรแกรมพัฒนาการเห็นคุณค่าในตนเองของผู้สูงอายุพบว่า ผู้สูงอายุมีการเห็นคุณค่าในตนเองเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

Liu (2014: อ้างถึงใน ธัญญภัทร์ ศิริชนราโรจน์ และคณะ, 2559: 73) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ของความภาคภูมิใจในตนเองและความยึดหยุ่นตัวของนักศึกษาในระดับปริญญาตรี โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรี 412 คน เพื่อศึกษาผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นตามลำดับการส่งผ่านความภาคภูมิใจในตนเองเกี่ยวกับความสัมพันธ์กับความยึดหยุ่น โดยใช้แบบวัดความยึดหยุ่นตัวของคอนเนอร์และเดวิดสัน และแบบวัดความภาคภูมิใจในตนเองของโรเซนเบิร์ก พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนมากถึง 66% มีความยึดหยุ่นปานกลางถึงมีความยึดหยุ่นสูง และความภาคภูมิใจในตนเองสูงด้วย

จากการศึกษาวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความภาคภูมิใจในตนเอง สรุปได้ว่า ความภาคภูมิใจในตนเองของกลุ่มที่มีการควบคุมจะมีพฤติกรรมกรรมมีวินัยของแต่ละวันนั้นไปในทางระดับดี ถึงระดับดีที่สุด ในทางตรงกันข้าม กลุ่มที่ไม่มีการควบคุมจะมีพฤติกรรมกรรมมีวินัยของแต่ละวันนั้น ไปในทางระดับน้อย ถึงระดับน้อยที่สุด และการที่นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น เป็นผู้มองโลกในแง่ดีบ้าง ไม่ดีบ้าง มีความภาคภูมิใจในตนเองสูงบ้าง ต่ำบ้าง จึงทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะทำการศึกษาวิจัยในด้านสังคม ด้านการปฏิบัติตน ด้านตนเอง ของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น ในระดับอุดมศึกษา ปีการศึกษา 2561

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น

การศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความภาคภูมิใจในตนเอง ผู้วิจัยได้ศึกษาในประเด็นความเป็นมา ลักษณะทางร่างกาย ประเภท ลักษณะทางสังคม และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น ซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้

1. ความเป็นมาของการศึกษาสำหรับเด็กพร่องทางการเห็น

สำหรับการศึกษาคคนตาบอดในประเทศไทยนั้นเริ่มขึ้นในปีพุทธศักราช 2481 โดย นางสาวมิสเยเนเวียฟ คอลฟิลด์ (Miss Genevieve Caulfield) ศุภภาพสตรีชาวอเมริกันได้เป็นผู้ริเริ่มจัดการสอนเด็กตาบอดไทย ณ บ้านพักศาลาแดง กรุงเทพมหานคร ตอนแรกมีนักเรียนเพียงคนเดียวแต่ในภายหลังจำนวนนักเรียนตาบอดเพิ่มขึ้น จึงได้มีผู้ใจบุญคนหนึ่งร่วมกันจัดตั้งมูลนิธิขึ้นและได้จดทะเบียนถูกต้องตามกฎหมายเมื่อวันที่ 10 พฤษภาคม พ.ศ. 2482 ชื่อว่ามูลนิธิช่วยและให้การศึกษาแก่คนตาบอดในประเทศไทย มูลนิธินี้ได้ช่วยเหลือและสนับสนุนงานที่นางสาวมิสเยเนเวียฟ คอลฟิลด์ ริเริ่มไว้ให้เจริญแพร่หลายยิ่งขึ้น ต่อมาในปี พ.ศ. 2494 สมเด็จพระบรมราชินีนาถทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ รับมูลนิธิเข้าไว้ในพระบรมราชูปถัมภ์ และได้เปลี่ยนชื่อใหม่ว่ามูลนิธิช่วยคนตาบอดแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ (วิริยะ วงษ์เเลาหกุล, 2520: 2-3)

ในปี พ.ศ. 2496 นางสาวมิสเยเนเวียฟ คอลฟิลด์ ก็ได้รับเริ่มชักชวนชาวเชียงใหม่และจังหวัดใกล้เคียงจัดตั้งโรงเรียนสอนคนตาบอด และมูลนิธิ เพื่อให้การศึกษาสงเคราะห์คนตาบอดที่ภูมิลำเนาอยู่ในภาคเหนือ จนกระทั่งวันที่ 1 ตุลาคม พ.ศ. 2502 จึงจดทะเบียนก่อตั้งมูลนิธิ และได้จดทะเบียนจัดตั้งโรงเรียนสอนคนตาบอดภาคเหนือขึ้น เปิดดำเนินการสอนตั้งแต่ปีการศึกษา 2503 เป็นต้นมา และในปี พ.ศ. 2523 มูลนิธิคนตาบอดภาคเหนือ ได้โอนโรงเรียนให้รัฐบาลดำเนินการ โดยอยู่ในสังกัดกองการศึกษาพิเศษ กรมสามัญศึกษา

ในปัจจุบันนี้ประเทศไทยจึงมีโรงเรียนสอนคนตาบอด ดังต่อไปนี้

- 1) โรงเรียนสอนคนตาบอดกรุงเทพ 420 ถนนราชวิถี เขตราชวิถี กรุงเทพมหานคร 10400 เปิดทำการ 12 มกราคม พ.ศ. 2482
- 2) โรงเรียนการศึกษาคนตาบอดภาคเหนือ จังหวัดเชียงใหม่ เปิดทำการ 17 พฤษภาคม พ.ศ. 2503
- 3) โรงเรียนการศึกษาคนตาบอดขอนแก่น 214 หมู่ที่ 10 ซอยประชารักษ์ ถนนมะลิวัลย์ ตำบลบ้านเป็ด อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น 40000 เปิดทำการ 2 ธันวาคม พ.ศ. 2521
- 4) โรงเรียนสอนคนตาบอดภาคใต้ จังหวัดสุราษฎร์ธานี 224 หมู่ที่ 4 ตำบลขุนทะเล อำเภอเมือง จังหวัดสุราษฎร์ธานี 84100 เปิดทำการ 22 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2527
- 5) โรงเรียนสอนคนตาบอดพระมหาไถ่ พัทยา 285/103 หมู่ที่ 5 ถนนพัทยา-นาเกลือ ตำบลนาเกลือ อำเภอบางละมุง จังหวัดชลบุรี 20150 เปิดทำการ พ.ศ. 2529
- 6) โรงเรียนการศึกษาคนตาบอดนครราชสีมา 149 หมู่ที่ 6 ซอยวัชรปาน ถนนมุขมนตรี ตำบลบ้านใหม่ อำเภอเมือง จังหวัดนครราชสีมา 30000 เปิดทำการ 16 พฤษภาคม พ.ศ. 2533

7) โรงเรียนการศึกษาคนตาบอดร้อยเอ็ด 49 หมู่ที่ 10 ถนนราชการดำเนิน อำเภอเมือง จังหวัดร้อยเอ็ด 45000 เปิดทำการ พ.ศ. 2559

8) โรงเรียนการศึกษาคนตาบอดลำปาง 128/1 ถนนสุขสวัสดิ์ 1 ตำบลพระบาท อำเภอเมือง จังหวัดลำปาง 52000 เปิดทำการ 13 ธันวาคม พ.ศ. 2527

9) โรงเรียนการศึกษาคนตาบอดและคนตาบอดพิการซ้ำซ้อนลพบุรี 3 หมู่ที่ 11 บ้านดงจำปา ตำบลนิคมสร้างตนเอง อำเภอเมือง จังหวัดลพบุรี 15000 ซึ่งเป็นโรงเรียนแห่งแรกของประเทศไทยที่มีการจัดการเรียนการสอนเด็กที่มีความบกพร่องทางการมองเห็นซ้ำซ้อน สังกัดมูลนิธิธรรมิกชนเพื่อคนตาบอดในประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ เปิดทำการ 1 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2551

10) โรงเรียนการศึกษาคนตาบอดธรรมสาทลหาดใหญ่ 708 หมู่ที่ 1 ซอย 41 ตำบลควนลัง ถนนเพชรเกษม อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา 90110 เปิดทำการ 5 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2550

11) โรงเรียนธรรมิกวิทยาเพชรบุรี 128 หมู่ที่ 1 ตำบลสระพัง อำเภอเขาย้อย จังหวัดเพชรบุรี 76140 เปิดทำการ 8 สิงหาคม พ.ศ. 2552

12) โรงเรียนการศึกษาเด็กตาบอดพิการซ้ำซ้อนชะอำ 88 หมู่ที่ 4 ตำบลเขาใหญ่ อำเภอชะอำ จังหวัดเพชรบุรี 76120 เปิดทำการ 31 มีนาคม พ.ศ. 2559

อินทิรา วิทสมบุรณ์ และจุฬารัตน์ ถาวร (2554: 270-272) กล่าวว่า โรงเรียนสอนคนตาบอดนั้น มีการขยายตัวเพิ่มขึ้นมาก ไปตามจังหวัดต่าง ๆ โดยทุกฝ่ายทั้งภาครัฐและเอกชนมีความเห็นสอดคล้องกับการศึกษาในระบบโรงเรียน จะสามารถใช้พัฒนาเด็กที่มีความบกพร่องทางการมองเห็นให้มีศักยภาพทัดเทียมหรือใกล้เคียงกับเด็กปกติได้จึงควรจัดให้เป็นพิเศษ สอดคล้องกับความต้องการและความสามารถของเด็ก ดังที่ ผดุง อารยะวิญญู (2539: 12) กล่าวว่า เด็กที่มีความพิการทางสายตาหากเข้าสู่ระบบการศึกษาจะจัดอยู่ในประเภทการศึกษาพิเศษ ซึ่งหมายถึง การศึกษาที่จัดสำหรับเด็กปัญญาอ่อน เด็กที่มีความบกพร่องทางสายตา เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เด็กที่มีความบกพร่องทางร่างกายและสุขภาพ เด็กที่มีปัญหาทางอารมณ์ พฤติกรรมเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ เด็กพิการซ้อนรวมทั้งเด็กปัญญาเลิศ ซึ่งเด็กเหล่านี้ไม่อาจได้รับประโยชน์เต็มที่จากการศึกษาที่จัดให้กับเด็กปกติ กระบวนการเนื้อหาวิชา (หลักสูตร) เครื่องมือและอุปกรณ์การสอนที่จำเป็น การศึกษาพิเศษควรจัดให้สนองความต้องการและความสามารถของแต่ละบุคคล เพราะเด็กเหล่านี้ย่อมมีความคิดความต้องการเหมือนเด็กปกติทุกประการ

2. ลักษณะทางร่างกายของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเห็น

กระทรวงศึกษาธิการ (2552) ให้ความหมายบุคคลที่มีความบกพร่องทางการเห็น หมายถึง บุคคลที่สูญเสียการมองเห็นบางส่วน โดยสามารถที่จะมองเห็นสิ่งต่าง ๆ ได้บ้าง กับการสูญเสียการมองเห็นโดยสิ้นเชิง คือ คนตาบอดที่ไม่สามารถมองเห็นสิ่งต่าง ๆ ได้

องค์การอนามัยโลก ได้ให้คำนิยามเกี่ยวกับคนที่มีความบกพร่องทางการมองเห็นไว้ ดังนี้ (Jill Keefe, 1995 อ้างถึงใน นิตยา ปู่คป้า, 2549)

1) คนสายตาปกติ (Normal Vision) คือ คนระดับการมองเห็นได้ชัด ระหว่าง 6/6 ถึง 6/18 ในสายตาข้างที่ได้รับการแก้ไขแล้ว

2) คนที่มองเห็นเลือนราง (Low Vision) คือ คนที่มีระดับการมองเห็นได้ชัดตั้งแต่ 3/60 ขึ้นไป แต่น้อยกว่า 6/18 หรือลานสายตาน้อยกว่า 20 องศา ข้างที่ได้รับการแก้ไขแล้ว

3) คนบกพร่องทางการเห็น (Blind) คือ คนที่มีระดับการมองเห็นได้ชัดน้อยกว่า 3/60 หรือลานสายตาแคบกว่า 10 องศาในสายตาข้างที่ได้รับการแก้ไขแล้ว

อารีย์ เพลินชัยวานิช (2540) ได้แบ่งลักษณะของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเห็นตามความสามารถในการมองเห็นเป็น 2 ลักษณะ ได้แก่

1) ตาบอดสนิท (Totally Blind) หมายถึง คนที่ไม่สามารถมองเห็นสิ่งต่าง ๆ รอบตัวได้ แม้แต่แสงสว่าง

2) มองเห็นเลือนราง (Low Vision) หมายถึง คนที่สามารถมองเห็นสิ่งต่าง ๆ รอบตัวได้บ้าง แต่มองเห็นไม่ชัด หรือมองเห็นเลือนราง หรือบางคนอาจมองเห็นได้เพียงแคแสงสว่างเท่านั้น

ผดุง อารยะวิญญู (2539: 12-13) ได้ให้ความหมายไว้ว่า ลักษณะของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเห็นนั้น หากเป็นความบกพร่องประเภทตาบอดมักจะสังเกตได้ง่าย จากการใช้ไม้เท้าขาว หรือการเคลื่อนไหวที่ไม่คล่องแคล่ว แต่ถ้าเป็นความบกพร่องตั้งแต่เนิ่นจนเกือบตาบอดสนิท และ/หรือที่เรียกว่า เด็กเห็นเลือนรางนั้น จะสังเกตจากลักษณะต่อไปนี้

1) ท่าทางและการเคลื่อนไหวที่ช้า ไม่มั่นใจในตัวเอง เดินสะดุดและชนวัตถุ บ่อยครั้ง
2) การมองเห็นสิ่งต่าง ๆ มักจะก้มหรือหยิบขึ้นมาใกล้ ๆ ตา หรือมีลักษณะของการเพ่ง และหรือตาจนผิดสังเกต

3) มองไม่เห็นวัตถุในระยะที่ควรจะมองเห็น

4) มองเห็นสีไม่เป็นตามความจริง เช่น สีแดงเป็นสีเขียว หรือสีเขียวเป็นสีแดง เป็นต้น

5) เขียนหนังสือไม่ตรงบรรทัด และเวลาอ่านหนังสือมักจะผ่านข้ามบรรทัด

6) มักจะปวดศีรษะ คลื่นไส้ หรือตาไหลเสมอ

7) สภาพของตามีอาการผิดปกติและเป็นอยู่เสมอ เช่น มีตุ่มหรือฝื่นบนหนัง ตามขอบตาแดง น้ำตาไหล หรือน้ำตาไหลเสมอ หนังตาปลิ้นหรือขอบตาบวม ขี้ตาหรือกระพริบตาบ่อย และถึงขั้น ผิดสังเกต เป็นต้น

8) กลอกกลิ้งลูกตาไปมาบ่อย ๆ

9) มักจะสับสนเมื่ออ่านหนังสือที่มีอักษรคล้ายกัน เช่น อ-ฮ พ-ฟ บ-ป เป็นต้น

10) มีความลำบากในการทำกิจกรรมในชีวิตประจำวัน การเรียนรู้หรือการปฏิบัติงาน

จากการศึกษาลักษณะทางร่างกายของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น สรุปได้ว่า นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น เป็นบุคคลที่สูญเสียการมองเห็นโดยที่ไม่สามารถใช้สายตา ในการเรียนรู้ได้ หรือใช้สายตาในการเรียนรู้ได้บางส่วน จึงจำเป็นอย่างมากที่จะต้องมีการจัดการศึกษา แบบพิเศษ เพื่อช่วยให้นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็นสามารถเรียนรู้ได้ เช่น หนังสือขยาย ตัวอักษรให้ใหญ่กว่าปกติ หรืออักษรเบรลล์ ใช้ไม้เท้าขาวในการเดินทาง เครื่องบันทึกเสียง เป็นต้น

3. ลักษณะทางสังคมและการปรับตัวของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเห็น

มีนักวิชาการหลายท่านได้ให้ความหมาย ลักษณะทางสังคมและการปรับตัวของเด็ก ที่มีความบกพร่องทางการเห็น ซึ่งมีความหลากหลาย ผู้ศึกษาได้รวบรวมความหมายไว้ดังนี้

สุชา จันท์เอม (2525: 6) ได้กล่าวไว้ว่า เด็กตาบอดหรือเด็กที่มีความบกพร่องทางการเห็น ต้องการการเรียนรู้ประสบการณ์ต่าง ๆ มากกว่าเด็กธรรมดา การให้เด็กตาบอดหรือเด็กบกพร่องทางการเห็นได้ทำกิจกรรมต่าง ๆ จะมีการพัฒนาการปรับตัวทางสังคมของเด็ก ทำให้มีวุฒิภาวะมากขึ้น และทำให้เกิดความเชื่อมั่นในตนเองและมีความภาคภูมิใจในตนเองมากขึ้น

วาริ ธิรจิตร (2541: 22) ได้กล่าวถึงการปรับตัวทางสังคมของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเห็นว่า ได้มีการค้นพบว่า วุฒิภาวะของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเห็นจะต่ำกว่าเด็ก สายตาปกติ แต่ทั้งนี้การปรับตัวของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเห็นจะดีหรือไม่ก็ขึ้นอยู่กับ สิ่งแวดล้อมที่เด็กอาศัยอยู่ได้เอื้อเรื่องการปรับตัวมากน้อยเพียงใด นอกจากนั้นขึ้นอยู่กับฐานะทาง เศรษฐกิจของเด็กในครอบครัวนั้น การยอมรับของสังคมและการยอมรับสภาพของตนเอง ถ้าเด็ก ได้รับการยอมรับทางสังคมมาก มีความสำเร็จส่วนตัวดีก็จะสามารถทำให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการเห็นปรับตัวให้อยู่ในสังคมได้

วาริ ธิรจิตร (2541: 22) ได้กล่าวว่า เด็กที่มีความบกพร่องทางการเห็นต้องการการยอมรับ จากสังคมและการยอมรับสภาพของตนเอง ถ้าหากเด็กกลุ่มนี้ได้รับการยอมรับจากสังคมจะ ประสบความสำเร็จ ก็จะทำให้พวกเขาเกิดความมั่นใจสามารถปรับตัวอยู่ในสังคมได้ดี

นวลศิริ เปาโรหิตย์ (2540: 16) ได้กล่าวถึงแนวทางการสร้างความภาคภูมิใจในตนเองของวัยรุ่นที่มีปัญหาทางสังคมว่าทุกฝ่ายต้องร่วมมือกัน ไม่ว่าจะเป็นพ่อ แม่ ตัวเด็กวัยรุ่น ครู อาจารย์ และจะดีหากนำชุมชนมาร่วมด้วย นั่นคือทุกฝ่ายต้องทำงานประสานกันเป็นทีม

Cutsforth (1951 อ้างถึงใน สุปราณี สนธิรัตน์ (2530); ณีจิวรา ศิตติสาร, 2552: 37) ได้กล่าวถึงการปรับตัวของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเห็นไว้ว่า เด็กที่มีความผิดปกติทางการเห็นจะมีความใฝ่ฝันที่ได้รับการยอมรับจากสังคม มีความสำเร็จส่วนบุคคล ต้องการที่จะมีชีวิตอย่างง่าย ๆ ไม่เรียกร้องอะไรมากนัก มีคนเหล่านี้น้อยที่ต้องการแสดงทัศนคติและต้องการเรียกร้องจากคนอื่น

วรารกร ทรัพย์วิระปกรณ์ (2553: 45-47) ได้ให้ความหมายการปรับตัวไว้ทั้งหมด 7 ข้อ ดังนี้

1) การแสวงหาความเพลิดเพลินเพื่อผ่อนคลาย (Seek Relaxing Diversion) เป็นการแสวงหาวิธีการต่าง ๆ ที่กระทำแล้วทำให้บุคคลรู้สึกเพลิดเพลินจากการผ่อนคลายความเครียด เป็นวิธีที่ไม่เป็นโทษต่อร่างกายและไม่เกี่ยวกับกีฬา เช่น การฟังเพลง การเล่นดนตรีหรือการพักผ่อน

2) การทำงาน (Work and Achieve) เป็นวิธีการจัดการปัญหาโดยแสดงให้เห็นถึงความพยายาม ความมานะบากบั่น เพื่อให้ประสบผลสำเร็จในการแก้ปัญหา (Solving the Problem) เป็นกระบวนการคิดทำความเข้าใจกับปัญหา สาเหตุ เพื่อหาวิธีในการแก้ปัญหา แล้วดำเนินการแก้ปัญหาตามขั้นตอนอย่างเป็นระบบ

3) การผ่อนคลายทางด้านร่างกาย (Physical Recreation) เป็นการปฏิบัติด้วยวิธีต่าง ๆ เพื่อให้ร่างกายได้รับการผ่อนคลาย เช่น เล่นกีฬา หรือออกกำลังกาย

4) การคบหาเพื่อน (Investing in Close Friend) เป็นการกระทำเพื่อสร้างสัมพันธที่ดี หรือสร้างความใกล้ชิดสนิทสนมกับเพื่อนชายหรือหญิง เช่น การใช้เวลากับเพื่อน การพบปะเพื่อนฝูง

5) การมุ่งเน้นในด้านบวก (Focus on Positive) เป็นการมองสถานการณ์หรือปัญหานั้น ๆ ไปในทางที่ดี เป็นการแสดงให้เห็นถึงทัศนคติที่เป็นมุมมองทางบวกต่อชีวิต และสถานการณ์ต่าง ๆ เช่น การมองหาส่วนดีของเหตุการณ์หรือปัญหาที่เกิดขึ้น การทำให้ชีวิตสดใสรุ่งเรือง เป็นต้น

6) การแสวงหาการเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม (Seek to Belong) เป็นการแสวงหาวิธีการต่าง ๆ ที่กระทำแล้วทำให้ตนเองได้รับการยอมรับ หรือเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม

7) การแสวงหาการสนับสนุนทางสังคม (Social Support Seeking)

จากการศึกษาลักษณะทางสังคมและการปรับตัวของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็นสรุปได้ว่า นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็นจะมีการพัฒนาการในด้านต่าง ๆ ได้ ต้องได้รับการยอมรับจากคนรอบข้าง เพราะวุฒิภาวะของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็นจะต่ำกว่า

นักศึกษาปกติอยู่แล้ว การปรับตัวของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็นจะดีได้ก็ขึ้นอยู่กับสังคม สภาพแวดล้อม และที่อยู่อาศัยว่าจะให้โอกาสปรับตัวได้มากเพียงใด

4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น มีดังนี้

อรรวรรณ ปิ่นสวัสดิ์ (2546: 3) ศึกษาความสัมพันธ์ของปัจจัยทางประชากร ปัจจัยทางครอบครัว และแรงสนับสนุนทางสังคมกับการปรับตัวของนักเรียนวัยรุ่นที่มีความบกพร่องทางการเห็น ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนวัยรุ่นที่มีความบกพร่องทางการเห็นเพศชายมีการปรับตัวได้ดีกว่าเพศหญิง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนอายุและระยะเวลาที่เริ่มมีความบกพร่องทางการเห็นไม่มีผลต่อการปรับตัว ปัจจัยด้านครอบครัวพบว่า อาชีพของมารดามีผลต่อการปรับตัวโดยนักเรียนวัยรุ่นที่มีความบกพร่องทางการเห็นที่มารดาทำงานบริษัทเอกชนมีการปรับตัวดีกว่าและนักเรียนวัยรุ่นที่มีความบกพร่องทางการเห็นได้รับแรงสนับสนุนทางสังคมสูง มีการปรับตัวที่ดีกว่านักเรียนที่ได้รับแรงสนับสนุนทางสังคมต่ำ

อัจฉรา สุวรรณนาคินทร์ (2546: 1) ศึกษาพฤติกรรมและความต้องการจำเป็นในการเข้าถึงข้อมูลข่าวสารผ่านระบบเครือข่ายอินเทอร์เน็ตของคนพิการทางการมองเห็น ในเขตกรุงเทพมหานคร และปริมณฑล ผลการวิจัยพบว่า พฤติกรรมในการเข้าถึงข้อมูลข่าวสารผ่านระบบเครือข่ายอินเทอร์เน็ตของคนพิการทางการมองเห็นพบว่า ส่วนใหญ่ร้อยละ 68 ใช้เครื่องคอมพิวเตอร์ส่วนตัวที่บ้าน รองลงมาคือ ใ้ที่ทำงาน และสถานศึกษา ตามลำดับ

Khayusa Watanabe (2547: 2) การศึกษาระดับความรู้และทัศนคติต่อการใช้ไม้เท้าขาวของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร ทำการเก็บข้อมูลโดยการแจกแบบสอบถามที่ทำเป็นอักษรเบรลล์ให้กับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็น ที่ศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1-6 จำนวน 45 คน ผู้ชาย 20 คน ผู้หญิง 25 คน จากโรงเรียนกลุ่มตัวอย่าง 7 โรงเรียน ได้แก่ โรงเรียนสันติราษฎร์วิทยาลัย โรงเรียนสามเสนวิทยาลัย โรงเรียนศรีอยุธยา โรงเรียนวัดมกุฏกษัตริย์ โรงเรียนชินอรสวิทยาลัย โรงเรียนเทพลีลา โรงเรียนเซนต์คาเบรียน ในระหว่างเดือนธันวาคม พ.ศ. 2546 ถึงเดือนมกราคม พ.ศ. 2547 ผลการวิจัยพบว่า ระดับความรู้เกี่ยวกับการใช้ไม้เท้าขาวของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็น คิดเป็นร้อยละ 64.4 สูงกว่าระดับปานกลาง และทัศนคติที่มีต่อการใช้ไม้เท้าขาวส่วนใหญ่มีทัศนคติเป็นไปในเชิงบวก คิดเป็นร้อยละ 62.2 ส่วนความสัมพันธ์ระหว่างความรู้และทัศนคติพบว่า ไม่สัมพันธ์กัน แสดงว่าระดับความรู้ที่แตกต่างกันไม่มีความสัมพันธ์ต่อทัศนคติในการใช้ไม้เท้าขาวของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็น

วิจิตา ประชานุกูล (2551: 1) ศึกษาการสำรวจความคิดเห็นและผู้สอนเกี่ยวกับการฝึกทักษะ ความคุ้นเคยกับสภาพแวดล้อมและการเคลื่อนไหว กรณีศึกษาศูนย์พัฒนาสมรรถภาพคนตาบอด และ ศูนย์ฝึกอาชีพหญิงตาบอดสมพราน เกี่ยวกับปัญหาและความต้องการจำเป็นของคนพิการทางการเห็น วัตถุประสงค์ในการฝึกทักษะความคุ้นเคย ประโยชน์ที่ได้รับ และประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันของคนพิการทางการเห็น โดยใช้วิธีสัมภาษณ์คนพิการทางการเห็นที่มีอายุ 15-45 ปี เป็นรายบุคคล จำนวน 85 คน และผู้สอนทักษะความคุ้นเคยจากศูนย์ทั้ง 2 แห่งจำนวน 7 คน ตอบแบบสอบถาม ผลการวิจัยพบว่า คนพิการทางการเห็นจากศูนย์ทั้ง 2 แห่งร้อยละ 51.8 ไม่รู้จักทักษะความคุ้นเคยมาก่อน ผู้ที่รู้จักและเคยได้รับการอบรมทักษะดังกล่าวมาก่อนแล้ว ก่อนเข้ารับการฝึกอบรมที่ศูนย์ ร้อยละ 44.7 โดยร้อยละ 54.1 ตั้งวัตถุประสงค์เกี่ยวกับการฝึกทักษะความคุ้นเคยก่อนเข้ารับการฝึกที่ ศูนย์ ในขณะที่ฝึกทักษะเพศหญิงมีปัญหาด้านการเดินทางมากกว่าเพศชาย แต่มีปัญหาในการดำรงชีวิตประจำวันน้อยกว่าเพศชาย ทั้งเพศชายและเพศหญิงส่วนใหญ่ต้องการเดินทางด้วยตนเองโดยจำเป็นต้อง พึ่งพาผู้อื่นช่วยเหลือในบางสถานการณ์ รายวิชาการป้องกันตนเองเป็นประโยชน์แก่คนพิการทาง การเห็นมากที่สุด ภายหลังจากฝึกทักษะรู้สึกเป็นอิสระมากขึ้นในการทำกิจวัตรประจำวัน ส่วนเทคนิค ที่ใช้ในชีวิตประจำวันส่วนมากคือ การสำรวจพื้นผิวถนนด้วยไม้เท้า ผลการสำรวจ ผู้สอนพบว่าทุกคน สนับสนุนว่าคนพิการทางการเห็นจำเป็นต้องได้รับการฝึกทักษะการคุ้นเคยกับสภาพแวดล้อมและ การเคลื่อนไหว เพื่อให้เดินทางได้อย่างถูกวิธี ปลอดภัย ด้วยท่าทางที่เป็นปกติ ซึ่งจะช่วยเพิ่มความมั่นใจ ในตนเองและมีวิถีชีวิตอิสระในสังคม

เพชรลัดดา บุญยะวันตั้ง (2552: 1) ศึกษาอัตมโนทัศน์และการปรับตัวของคนพิการทาง การมองเห็น ที่ศูนย์พัฒนาสมรรถภาพคนตาบอดปากเกร็ด และศูนย์ฝึกอาชีพหญิงตาบอดสามพราน กลุ่มประชากรเป็นคนพิการทางการมองเห็นที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไป ไม่มีความพิการซ้ำซ้อน จำนวน 106 คน เก็บรวบรวมข้อมูลโดยการสัมภาษณ์จากแบบสอบถาม ผลการวิจัยพบว่า ลักษณะกลุ่มประชากร ส่วนใหญ่เป็นเพศชายที่มีระยะเวลาที่พิการมากกว่า 10 ปีขึ้นไป และเป็นคนตาบอดสนิท อัตมโนทัศน์ ด้านครอบครัว อัตมโนทัศน์ด้านการสร้างสัมพันธภาพ อัตมโนทัศน์ด้านการแก้ปัญหา และอัตมโนทัศน์ โดยรวมอยู่ในระดับดี ส่วนอัตมโนทัศน์ด้านการยอมรับตนเอง อยู่ในระดับปานกลาง สำหรับการปรับตัว ด้านร่างกาย และปรับตัวโดยรวมอยู่ในระดับดี ส่วนการปรับตัวด้านบริบทหน้าที่และการปรับตัว ด้านพึ่งพาระหว่างกัน อยู่ในระดับปานกลาง

จากเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น สรุปได้ว่า นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็นเพศชายจะมีการปรับตัวได้ดีกว่าเพศหญิง และในด้าน ปัจจัยด้านครอบครัวนั้น จะเห็นได้ว่ามีส่วนสำคัญยิ่งที่สนับสนุนให้เด็กที่มีความบกพร่องทาง การเห็นที่มีพ่อแม่ทำงานที่มั่นคง สามารถปรับตัวได้ดีกว่าครอบครัวที่ลำบาก แต่กระนั้น นักศึกษาที่มี

ความบกพร่องทางการเห็นทั้งเพศชายและเพศหญิง มีความต้องการที่จะใช้ทักษะการสร้างความรู้ความคุ้นเคยกับสภาพแวดล้อมและการเคลื่อนไหวที่จะเดินทางด้วยตนเอง แต่ยังมีพึ่งพาผู้อื่นในบางสถานการณ์ ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะเสนอความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็นในระดับอุดมศึกษา

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาสำหรับนักศึกษาพิการ ในระดับอุดมศึกษา

การศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาสำหรับนักศึกษาพิการในระดับอุดมศึกษา ผู้วิจัยได้ศึกษาในประเด็นความเข้าใจของสังคม แนวทางการจัดการศึกษา การออกแบบและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการ

1. ความเข้าใจของสังคมเกี่ยวข้องกับคนพิการและความพิการ

จากหนังสือเรื่องประสบการณ์การทำงานสร้างเสริมสุขภาพคนพิการ ของสถาบันวิจัยระบบสาธารณสุข หรือ สวสร. (2553 อ้างถึงใน มาลิน เนาว์นาน, 2557: 10-12) ได้ให้คำจำกัดความของทัศนคติต่อคนพิการและความพิการไว้หลากหลายมุมมอง ดังนี้

1.1 มุมมองด้านสังคม

คนพิการทุกประเภทในฐานะที่เป็นสมาชิกส่วนหนึ่งของสังคม มีสิทธิในการได้รับการบริการและคุ้มครองสิทธิทุกด้านเช่นเดียวกับบุคคลทั่วไป แต่เนื่องจากมีปัญหาและอุปสรรคอันเนื่องมาจากความพิการของพวกเขาเอง ทำให้คนพิการต้องเผชิญกับอุปสรรคทางสังคม แยกเป็นประเด็นใหญ่ 3 ประการ คือ

1.1.1 อุปสรรคด้านนโยบาย (Physically Barrier) เช่น อาคาร สิ่งแวดล้อม ระบบสาธารณสุขปก

1.1.2 อุปสรรคด้านระบบ (Systematic Barrier) เช่น ระบบการบริหารสังคม ขาดการเอื้ออาทร กฎหมาย ศาสนา และสถาบันการเมือง

1.1.3 อุปสรรคทางเจตคติ (Attitude Barrier) เช่น อคติจากสังคม ดังนั้น การปฏิบัติเพื่อคุ้มครองและพิทักษ์สิทธิคนพิการให้ได้รับการปฏิบัติและบริการทางสังคมอย่างเท่าเทียมกัน ทั้งสวัสดิการและความช่วยเหลือส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ ด้วยการนำแนวคิดทฤษฎีและผลการวิจัยไปสู่การปฏิบัติอย่างเป็นรูปธรรม เช่น สร้างเสริมสนับสนุนให้สังคมมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับคนพิการ ความพิการ และผลกระทบของความพิการแต่ละประเภท ที่มีต่อตัวคนพิการเอง ทั้งการศึกษาและการประกอบอาชีพต่อครอบครัว ชุมชนและสังคม กำหนดให้มีบริการออกแบบ

ภูมิสถาปัตย์อาคารสถานที่ที่เป็นสากล การใช้สื่อเทคโนโลยีช่วยอำนวยความสะดวกในการดำเนินชีวิต แก่คนพิการ ซึ่งปัจจุบันทุกภาคส่วนของสังคมได้ตระหนักรู้มากขึ้น เพื่อให้ทุกคนในสังคมสามารถ เข้าถึงอาคารสถานที่ได้อย่างสะดวกมากขึ้นโดยไม่แบ่งแยก ในปัจจุบันแนวคิดหลักในการจัดสภาพ แวดล้อมและสิ่งอำนวยความสะดวกของอาคารสถานที่ จะเน้นการออกแบบที่ปราศจากอุปสรรค (Barrier Free Design) มาสู่การออกแบบที่เป็นสากลและเป็นธรรม (Universal Design) นั้นหมายถึง การออกแบบสำหรับทุกคนให้สามารถเข้าถึงได้ (คู่มือการออกแบบสภาพแวดล้อมสำหรับคนพิการ และคนทุกวัย)

1.2 มุมมองด้านการแพทย์และสาธารณสุข

องค์กรทางการแพทย์และสาธารณสุขมีความเกี่ยวข้องโดยตรงกับชีวิตคนที่มี ความพิการต่าง ๆ ตั้งแต่แรกเกิด ในฐานะที่เป็นผู้ประกอบวิชาชีพที่มีหน้าที่ตรวจวินิจฉัยร่างกาย และ ออกใบรับรองเพื่อเป็นหลักฐานประกอบคำขอมีบัตรประจำตัวคนพิการ ในทางการแพทย์คิดว่าคนพิการ ต้องได้รับการรักษาและแก้ไขความพิการให้มีการใช้ชีวิตใกล้เคียงกับคนปกติมากที่สุด แต่ในบริบท ของคนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินนั้น จะเน้นไปที่การใส่เครื่องช่วยฟัง การฝึกพูด การผ่าตัด ฟังประสาทหูเทียม (Cochlear Implantation) ทั้งนี้ทางการแพทย์ได้ให้ความหมายคนพิการว่า หมายถึง “ผู้ที่ได้รับการจดทะเบียนเป็นคนพิการตามพระราชบัญญัติการฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการ พ.ศ. 2550 ซึ่งหมายถึง คนที่มีความผิดปกติ หรือความบกพร่องทางร่างกาย สติปัญญาหรือจิตใจ ตามประเภท และลักษณะของคนพิการที่กำหนดในกฎกระทรวง ฉบับที่ 2 ของกระทรวงสาธารณสุข ซึ่งแบ่ง ประเภทของความผิดปกติหรือความพิการ และระดับความพิการที่ได้รับการจดทะเบียน รวมถึงคนพิการ ที่ใช้สิทธิอื่น ๆ ทุกสิทธิ อาทิ สิทธิประกันสังคม สิทธิข้าราชการ”

1.3 มุมมองด้านการศึกษา

ตามประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง กำหนดประเภทและลักษณะของคนพิการ ทางการศึกษา พ.ศ. 2552 เพื่อให้สอดคล้องกับนโยบายการจัดการศึกษาพิเศษ และวิธีการจัดทำแผน การจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล ระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2552 นั้น กระทรวงศึกษาธิการได้ กำหนดประเภทของคนพิการออกเป็น 9 ประเภท (สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา, 2555ก: 5-6) ได้แก่

- 1.3.1 บุคคลที่มีความบกพร่องทางการมองเห็น
- 1.3.2 บุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
- 1.3.3 บุคคลที่มีความบกพร่องทางด้านสติปัญญา
- 1.3.4 บุคคลที่มีความบกพร่องทางร่างกาย หรือการเคลื่อนไหว หรือสุขภาพ
- 1.3.5 บุคคลที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้

- 1.3.6 บุคคลที่มีความบกพร่องทางการพูด และภาษา
- 1.3.7 บุคคลที่มีความบกพร่องทางพฤติกรรม หรืออารมณ์
- 1.3.8 บุคคลออทิสติก
- 1.3.9 บุคคลพิการซ้อน

1.4 มุมมองแบบบูรณาการ (Bio-Psycho-Social Model of Disability)

จากหนังสือเรื่องประสบการณ์การทำงานสร้างเสริมสุขภาพคนพิการ ของสถาบันวิจัยระบบสาธารณสุข: สวรรส. (2553) ได้อธิบายว่า ความพิการเป็นองค์ประกอบหนึ่งของภาวะสุขภาพของบุคคล ที่เป็นผลรวมของสภาพและการทำงานของร่างกาย ความสามารถในการทำกิจกรรมต่าง ๆ ของบุคคล และการมีโอกาสร่วมในกิจกรรมทางสังคมที่มีความหมายต่อตนเอง ภายใต้บริบทแวดล้อมหนึ่ง ๆ ทั้งภายในและภายนอกตัวบุคคล ซึ่งเป็นมุมมองที่ให้ความสำคัญกับการพัฒนาศักยภาพความสามารถของบุคคลเท่าเทียมกับการร่วมกันจัดการสภาพแวดล้อม ทัศนคติและเงื่อนไขทางสังคมให้เอื้อต่อการอยู่ร่วมกันอย่างสมดุลของมนุษย์ที่มีความแตกต่างหลากหลาย

1.5 มุมมองเชิงสงเคราะห์ (Charitable Model of disability)

จากหนังสือเรื่องประสบการณ์การทำงานสร้างเสริมสุขภาพคนพิการของสถาบันวิจัยระบบสาธารณสุข หรือ สวรรส. (2553) ได้มุมมองว่า ความพิการเป็นเรื่องความผิดปกติ ความสูญเสีย และความด้อยโอกาสของบุคคลที่ควรได้รับความสงสารเห็นใจ และสงเคราะห์ช่วยเหลือให้อยู่รอดในสังคม แนวคิดนี้แม้จะเกื้อกูลกันอยู่บ้าง แต่ก็มักจะปิดบังหรือจำกัด โอกาสที่มนุษย์จะได้ใช้ศักยภาพอย่างเต็มที่ หรือในบางกรณีอาจเป็นการจำกัด หรือละเมิดสิทธิความเป็นมนุษย์ของกันและกันไปโดยไม่รู้ตัว

จากการศึกษาความเข้าใจของสังคมเกี่ยวข้องกับคนพิการและการจัดการศึกษาสำหรับนักศึกษาพิการ ในระดับอุดมศึกษา สรุปได้ว่า ความพิการนั้นจะส่งผลต่อการกระทบจิตใจ และต่อเนื่องไปถึงการศึกษา การประกอบอาชีพ จนถึงบริบททางสังคม จึงจำเป็นให้หน่วยงานภาครัฐ ภาคเอกชนให้ความช่วยเหลือโดยพิเศษในด้านสังคม ด้านการแพทย์และสาธารณสุข ด้านการศึกษา บูรณาการและเชิงสงเคราะห์ ร่วมออกแบบแนวทางการช่วยเหลือนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็นให้มีความเท่าเทียมกับนักศึกษาปกติ

2. แนวทางการจัดการศึกษาในระดับอุดมศึกษา

การให้บริการนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น ควรมีการร่วมมือกันจากหลายฝ่าย ได้แก่ ฝ่ายบริหาร ฝ่ายสนับสนุนการศึกษา ฝ่ายผู้สอน และฝ่ายสนับสนุนการเรียน โดยมีหน้าที่ของแต่ละฝ่าย ดังนี้ (สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา, 2555: 9-10) ได้กำหนดบทบาทหน้าที่รับผิดชอบของแต่ละฝ่ายไว้ ดังนี้

2.1 ฝ่ายบริหาร ควรตระหนักในความสำคัญของการจัดการศึกษาสำหรับผู้เรียนที่มีความแตกต่างกันในมหาวิทยาลัย โดยประกาศเป็นนโยบายที่ชัดเจน และจัดระบบบริหารจัดการและบริการสนับสนุนที่เอื้อต่อนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็นทุกคน เช่น อาคารที่ทุกคนต้องมีลิฟต์ ห้องน้ำเหมาะสมที่นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็นสามารถใช้ได้ด้วยตนเอง ซึ่งเรื่องนี้เป็นบทกฎหมายกำหนดอยู่แล้วสำหรับสิ่งก่อสร้างใด ๆ ในปัจจุบัน ที่ต้องดูแลเกี่ยวกับสิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับคนพิการรวมถึงสภาพแวดล้อมอื่น ๆ ที่เป็นประโยชน์ไม่เพียงแต่คนพิการเท่านั้น จะต้องรวมถึงคนทั่วไปด้วย ได้แก่ ป้ายประชาสัมพันธ์ ที่เป็นอักษรวิ่งให้คนอื่นได้รับรู้ข่าวสาร ขณะเดียวกันการประชาสัมพันธ์เครื่องกระจายเสียงเรียกเข้าช่วยให้นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็นได้รับรู้เรื่องราวจบลงพร้อมกัน และเทคโนโลยีคือจุดที่ให้บริการนักศึกษาทุกคนควรติดตั้งโปรแกรมเสียง (JAWS) ให้นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็นสามารถเข้าถึงข้อมูลสารสนเทศได้ทันเวลา

2.2 ฝ่ายสนับสนุนการจัดการศึกษา ได้แก่ หน่วยงานบริการต่าง ๆ ให้แก่นักศึกษา เช่น กองบริการการศึกษา กองพัฒนานักศึกษา สำนักวิทยบริการ ศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศ ฯลฯ ต้องมีความตระหนักเช่นกันว่าต้องให้บริการแก่นักศึกษาทั่วไปในมหาวิทยาลัย รวมทั้งนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็นด้วย หน่วยงานเหล่านี้ต้องเตรียมบุคลากรให้พร้อมให้บริการ อย่างน้อยต้องมีคนในองค์กรสามารถใช้ภาษาที่ชัดเจน หรือไม่ก็ต้องใช้สื่อทางสายตาให้นักศึกษาเข้าใจขั้นตอนการปฏิบัติเมื่อเข้ารับบริการได้

2.3 ฝ่ายผู้สอน เป็นกลุ่มที่มีความสำคัญมากต่อการเรียนรู้ของนักศึกษา อาจารย์ทุกคนต้องตระหนักและยอมรับเสมอว่าเรามีหน้าที่สอน เมื่อรู้จักนักศึกษาแล้วอาจารย์จะต้องเตรียมแบบการสอนแบบการสอนมีหลายแบบเพื่อให้เหมาะสมกับนักศึกษาหลายประเภท เช่น ในบางเนื้อหาอาจมีการบรรยาย บางเนื้อหาอาจให้ลงไปเก็บข้อมูลตามแหล่งเรียนรู้ต่าง ๆ แล้วนำมาเสนออภิปรายร่วมกัน เป็นต้น การเขียนคำอธิบายรายวิชาควรมีความชัดเจนว่าผู้สอนต้องการให้ผู้เรียนได้อะไร โดยวิธีใดและคาดหวังอย่างไร ควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนเสนอแนะในสิ่งที่ต้องการอยากรู้เพิ่มเติมหรือปรับกิจกรรมบางส่วนในรายวิชานั้น ๆ ได้ด้วย นอกจากนั้นการจัดทำสื่อการเรียนการสอนควรคำนึงถึงผู้เรียนทุกคน ไม่ว่าจะ

จะเป็นนักศึกษาปกติหรือนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น เช่น จัดทำวีดิโอเทป หรือ PowerPoint ประกอบเสียงและตัวหนังสือกำกับ เป็นต้น

2.4 ฝ่ายสนับสนุนการเรียนรู้นักศึกษาพิการ (Disability Support Service: DSS) ต้องทำหน้าที่ช่วยเหลือสนับสนุนให้นักศึกษาได้เข้าถึงความรู้ให้มากที่สุด เช่น การช่วยเหลือให้นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็นได้เรียนรู้ในรายวิชาต่าง ๆ ที่อาจารย์สอน โดยผ่านตัวอักษรเบรลล์หรือโปรแกรม (JAWS) และเครื่องบันทึกเสียง หรืออ่านหนังสือลงเทปให้กับนักศึกษา บริการปริ้นข้อสอบเป็นอักษรเบรลล์ให้อาจารย์ผู้สอน และบริการคอมพิวเตอร์พร้อมโปรแกรม (JAWS) ให้นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็นเข้าถึงเทคโนโลยีสารสนเทศได้

ฉดา ทับทิมจรรยา (2557: 186) ให้แนวคิดว่าคนพิการต้องการสถานศึกษาทั้ง 3 รูปแบบตามที่กำหนดในมาตรา 18 ของพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ได้กำหนดแนวทางดังต่อไปนี้ต่อการจัดการศึกษา ต้องสอดคล้องกับศักยภาพและความต้องการของคนพิการแต่ละคนของการจัดการศึกษาของแต่ละระบบรูปแบบลักษณะและระดับ ต้องสอดคล้องกับหลักการและความมุ่งหมาย การศึกษาต้องเน้นความสำคัญขององค์ความรู้กระบวนการเรียนรู้และการบูรณาการเพื่อให้นักพิการเป็นมนุษย์ที่มีคุณธรรม คุณภาพและประสิทธิภาพ เป็นต้น

คุณภาพและมาตรฐานการศึกษา

สำนักงานรับรองมาตรฐานและการประเมินคุณภาพการศึกษา (2547) มีนโยบายให้สถานศึกษาทุกสังกัดจัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล โดยให้สอดคล้องกับความต้องการจำเป็นพิเศษของคนพิการ และต้องมีการปรับปรุงแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคลอย่างน้อยปีละ 1 ครั้ง

ระดับชาติ: คณะกรรมการ คณะอนุกรรมการการศึกษาสำหรับคนพิการ และศูนย์การศึกษาพิเศษแห่งชาติ มีหน้าที่กำกับดูแล ติดตาม ประเมินผล ตรวจสอบคุณภาพ และประสิทธิภาพ วิจัยและพัฒนาการศึกษาของคนพิการในทุกรูปแบบ และทุกระดับ

ระดับจังหวัด: คณะกรรมการ ศูนย์การศึกษาพิเศษเพื่อคนพิการประจำจังหวัด มีหน้าที่กำกับดูแล ติดตาม ประเมินผล ตรวจสอบคุณภาพ ประสิทธิภาพ และพัฒนาการศึกษาของคนพิการในทุกรูปแบบ และทุกระดับ

ระดับสถานศึกษา: คณะกรรมการของสถานศึกษาและคณะกรรมการ โครงการศึกษาสำหรับคนพิการของสถานศึกษา มีหน้าที่จัดฝึกอบรม กำกับดูแล ติดตาม ประเมินผล รวมทั้งพัฒนาการศึกษาของคนพิการและบุคลากร

คุณภาพและมาตรฐานของครู: จัดให้มีคณะกรรมการพัฒนาบุคลากรด้านการศึกษาสำหรับคนพิการ เพื่อทำหน้าที่กำหนดนโยบาย แผนงาน หลักสูตร และมาตรฐานการจัดการศึกษา จัดฝึกอบรม กำกับดูแล ติดตาม ประเมินผล ตรวจสอบคุณภาพ ประสิทธิภาพ จรรยาบรรณ และคุณธรรมของครู

สรรหาให้รางวัลครูที่ปฏิบัติงานดีเด่น พร้อมทั้งได้ดำเนินการศึกษาวิจัยเพื่อพัฒนาการศึกษาของครูที่ทำหน้าที่สอนคนพิการ

สุวิมล อุดมพิริยะศักดิ์ (2553: 7-8) ได้กล่าวไว้ว่า สถาบันอุดมศึกษามีจุดมุ่งหมายเพื่อสร้างบัณฑิตที่มีลักษณะสมบูรณ์ ทั้งในด้านวิชาการและความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์แบบ คือ ใฝ่รู้ ใฝ่เรียน รักการคิดค้น ตลอดทั้งเปิดวิถีทางและชี้นำผู้มีจิตใจที่ดี มุ่งไปสู่พัฒนาและแก้ปัญหาของตัวบุคคล และสังคม ตลอดทั้งเปิดวิถีทางและชี้นำอนาคต เพื่อชี้แจงไว้ซึ่งสังคมแห่งภูมิปัญญาและแก้ปัญหา บ้านเมืองได้ นอกจากนี้ บัณฑิตยังต้องเป็นพลเมืองที่มีความรับผิดชอบต่อสังคมทั้งเป็นพลเมืองของชาติและพลเมืองของโลก โดยมีค่านิยมทางสังคมที่จำเป็น ทั้งนี้โดยอาศัยปัจจัยด้านการบริหาร ด้านวิชาการ ด้านกิจการนักศึกษา ด้านบุคลากร ด้านงบประมาณ ด้านนักศึกษา ด้านสภาพแวดล้อม ภายในภายนอกสถาบันอุดมศึกษา แต่เมื่อมีนักศึกษาพิการเข้ามาเรียนร่วมอยู่ด้วยกันนั้น สถาบันอุดมศึกษาจะยังดำเนินการตามปกติเหมือนเดิมอีกคงไม่ได้ แต่ต้องมีการปรับเปลี่ยนให้เหมาะสมตามหลักการจัดการศึกษาที่สอดคล้องตามความต้องการจำเป็นพิเศษของนักศึกษาทุกคน จึงจะทำให้การจัดการศึกษามบรรลุผลตามจุดมุ่งหมาย อย่างไรก็ตาม นักศึกษาพิการที่ศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาในปัจจุบันมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น แม้ว่าสถาบันอุดมศึกษาจะมีนโยบายที่ให้ความเสมอภาคและเปิดโอกาสทางการศึกษาให้ผู้พิการเรียนร่วม แต่ส่วนใหญ่ยังไม่ได้กำหนดมาตรการในการรับนักศึกษาพิการเข้าศึกษาต่อระดับอุดมศึกษาที่ชัดเจน โดยจะรับนักศึกษาเช่นเดียวกับคนปกติทั่วไป ไม่มีมาตรการเฉพาะ นอกจากนี้ยังขาดการจัดบริการสนับสนุนอย่างเป็นทางการเพื่อรองรับนักศึกษาพิการที่เรียนร่วม ไม่ว่าจะเป็นสื่อสิ่งอำนวยความสะดวก การบริการ และความช่วยเหลืออื่นใดทางการศึกษาอย่างเป็นทางการ ในสถาบันอุดมศึกษา

คู่มือหลักเกณฑ์และแนวปฏิบัติในการขอรับการสนับสนุนเงินอุดหนุนทางการศึกษา สำหรับคนพิการในระดับอุดมศึกษา

ประกาศสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา เรื่องแนวทางการส่งเสริมการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาสำหรับคนพิการ (2558: 30-31) ประกาศสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา เรื่องแนวทางการส่งเสริมการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาสำหรับคนพิการ กระทรวงศึกษาธิการ ได้กำหนดระเบียบคณะกรรมการส่งเสริมการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ ว่าด้วยการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาสำหรับคนพิการ พ. ศ. 2552 เพื่อส่งเสริม สนับสนุนการกระจายโอกาสทางการศึกษา และการสร้างความเท่าเทียมกันทางการศึกษาสำหรับคนพิการให้เข้าถึงการศึกษา ในระดับอุดมศึกษาดังนั้น เพื่อให้การดำเนินการของสถาบันอุดมศึกษาของรัฐและสถาบันอุดมศึกษาเอกชนสอดคล้องกับระเบียบคณะกรรมการส่งเสริมการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ ว่าด้วยการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาสำหรับคนพิการ พ.ศ. 2552 สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาจึงได้กำหนดแนวทาง

การส่งเสริมการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาสำหรับคนพิการ เพื่อเป็นแนวทางการดำเนินการให้แก่สถาบันอุดมศึกษา โดยมีแนวทางดังกล่าวที่ผ่านความเห็นชอบจากคณะกรรมการการอุดมศึกษา ในการประชุมครั้งที่ 1/2553 เมื่อวันที่ 7 มกราคม 2553 แล้ว ดังนี้

1) สถาบันอุดมศึกษามีหน้าที่รับคนพิการเข้าศึกษาต่อในสถาบันในสัดส่วนหรือจำนวนที่เหมาะสม โดยให้คำนึงถึงความพร้อมของสถาบันในการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ เพื่อให้เป็นไปตามมาตรฐานคุณภาพของการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษา

2) สถาบันอุดมศึกษาที่รับคนพิการเข้าศึกษามีสิทธิ์ได้รับค่าเล่าเรียน ค่าบำรุง ค่าธรรมเนียม และค่าใช้จ่ายอื่นจากสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาตามจำนวนเงินที่ต้องเรียกเก็บจากนิสิตนักศึกษาพิการ สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาไม่สามารถดำเนินการได้ ให้ส่งเรื่องขอรับการสนับสนุนจากกองทุนส่งเสริมและพัฒนาศึกษาสำหรับคนพิการต่อไป ทั้งนี้ไม่เกินอัตราและรายการที่คณะกรรมการส่งเสริมการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการกำหนด

3) สถาบันอุดมศึกษามีหน้าที่ออกข้อกำหนดนโยบายของสถาบันเกี่ยวกับการรับคนพิการเข้าศึกษาต่อในสถาบัน ให้สอดคล้องกับแนวทางการส่งเสริมการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาสำหรับคนพิการ ของสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา เพื่อใช้เป็นแผนแม่บทในการดำเนินงานตามกฎระเบียบคณะกรรมการส่งเสริมการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ ว่าด้วยการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาสำหรับคนพิการ พ.ศ. 2552

4) สถาบันอุดมศึกษามีหน้าที่กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการรับนักศึกษาพิการเข้าเรียนของสถาบัน เพื่อประกาศใช้ในแต่ละปีการศึกษา ซึ่งประกอบด้วยเป้าหมาย จำนวนรับหลักเกณฑ์ เงื่อนไข และวิธีการรับคนพิการเข้าศึกษาในสถาบัน ประเภทความพิการที่จะรับเข้าศึกษา คณะ สาขาวิชาที่จะเปิดรับ วิธีการคัดเลือก หลักเกณฑ์ เงื่อนไข และรายการค่าใช้จ่ายต่าง ๆ เป็นต้น และแจ้งประกาศรับคนพิการเข้าศึกษาต่อในแต่ละปีการศึกษาดังกล่าวให้สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษารวบรวมส่งคณะกรรมการส่งเสริมการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการเพื่อทราบไม่น้อยกว่า 120 วัน ก่อนเริ่มปีการศึกษา โดยเริ่มตั้งแต่ปีการศึกษา 2553 เป็นต้นไป

5) ให้สถาบันอุดมศึกษาจัดทำแผนรับนิสิตนักศึกษาพิการพร้อมทั้งแผนงบประมาณเงินอุดหนุนการศึกษาสำหรับนิสิตนักศึกษาพิการ ในระดับปริญญาและระดับปริญญาตรีของสถาบันส่งไปยังสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาภายในเดือนมกราคมของทุกปี

6) สถาบันอุดมศึกษาที่รับคนพิการเข้าศึกษาจะต้องจัดให้มีสิ่งอำนวยความสะดวก เทคโนโลยี สื่อ บริการและความช่วยเหลืออื่นใดทางการศึกษาสำหรับคนพิการอย่างเหมาะสมเพียงพอ และสอดคล้องกับความต้องการจำเป็นพิเศษของนิสิตนักศึกษาพิการแต่ละประเภทความพิการ โดยสถาบันอุดมศึกษาจัดตั้งหน่วยงานเฉพาะขึ้นเพื่อเป็นศูนย์กลางในการให้บริการทางการศึกษา

สำหรับนิสิตนักศึกษาพิการ พร้อมทั้งจัดสรรบุคลากรปฏิบัติงานที่มีทักษะพื้นฐานในการให้บริการ สนับสนุนคนพิการในสัดส่วนที่เหมาะสมกับจำนวนนิสิตนักศึกษาพิการของสถาบัน ทั้งนี้ให้ สถาบันอุดมศึกษาขอรับการสนับสนุนงบประมาณในการดำเนินการดังกล่าวจากสำนัก งบประมาณโดยตรง หรือจากองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

7) ให้สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาจัดทำรายงานผลการดำเนินงานในการปฏิบัติ ตามระเบียบคณะกรรมการส่งเสริมการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการว่าด้วยการจัดการศึกษาระดับ อุดมศึกษาสำหรับคนพิการ พ.ศ. 2552 เสนอต่อคณะกรรมการส่งเสริมการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ อย่างน้อยปีละ 1 ครั้ง

จากการศึกษาแนวทางการจัดการศึกษาในระดับอุดมศึกษา สรุปได้ว่า การที่จะพัฒนานักศึกษา ที่มีความบกพร่องทางการเห็น ซึ่งเป็นคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ ทั้งร่างกาย จิตใจ สติปัญญา มีความรู้และคุณธรรมจริยธรรม และวัฒนธรรมในการดำรงชีวิต สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมี ความสุขตามความมุ่งหมายของพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม ฉบับที่ 2 พ. ศ. 2545 สถาบันอุดมศึกษาที่รับนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็นเข้าศึกษาจะต้อง มีการเตรียมความพร้อมการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการให้ครบถ้วน

3. การออกแบบสำหรับการเรียนรู้สากล (Universal Design For Learning)

เอกสารประกอบการอบรม หลักสูตรการพัฒนาศักยภาพบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับการจัด การศึกษาสำหรับคนพิการ ในระดับอุดมศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา (2555: 3-6)

Universal Design (UD) มีจุดเริ่มต้นมาจากสถาปนิกที่ออกแบบเครื่องใช้ต่าง ๆ โดยคำนึงถึง รูปร่าง ขนาด ประโยชน์ที่ใช้สอย และคุ้มค่าเมื่อนำมาใช้ทางการศึกษา ย่อมเป็นเรื่องของการออกแบบ เพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดแก่ผู้เรียนทุกคน ได้แก่ การสอนที่ใช้สื่อและวิธีการแบบต่าง ๆ เช่น การบรรยาย การให้ร่วมกันอภิปรายการทำงานกลุ่ม การสอนใช้อินเทอร์เน็ต ใช้ห้องปฏิบัติการ การออกฝึกภาคสนาม เป็นต้น รวมทั้งการออกแบบหลักสูตรที่สนองต่อผู้เรียนหลายระดับ ความสามารถ ในห้องเรียน

ความสำคัญของ Universal Design (UD) เป็นการอำนวยความสะดวกสำหรับคนทุกคน โดยไม่เฉพาะเจาะจงว่าเป็นสำหรับคนใดคนหนึ่ง ดังนั้น การนำหลักการ Universal Design (UD) มาใช้ ในการศึกษาจึงสามารถลดอุปสรรคต่อการเรียนรู้ของผู้เรียนและสร้างความยืดหยุ่นในการจัด การศึกษา เพื่อให้ผู้ที่มีความแตกต่างกันสามารถเรียนรู้ได้อย่างเท่าเทียมกันให้มากที่สุด

จากหลักการ Universal Design (UD) มหาวิทยาลัยนอร์ทเทิร์นคาโรไลนาได้ได้มีการประยุกต์ Universal Design (UD) โดยการจัดการเรียนการสอนใน 2 ลักษณะได้แก่ Universal Design For Learning (UDL) และ Universal Design For Instruction (UDI)

UDL และ UDI เป็นคำที่ใกล้เคียงกันมากหากแต่สองคำนี้มีขอบเขตคือ UDL เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับออกแบบสภาพการเรียนรู้ให้แก่ผู้เรียน ส่วน UDI เป็นการออกแบบการสอนอันรวมไปถึงวิธีการสอน การจัดเนื้อหา การประเมิน และหลักสูตร ซึ่งมีรายละเอียดของการจัดการเรียนการสอนใน 2 ลักษณะนี้ คือ

Universal Design For Learning คือ หลักการ UDL มีรากฐานมาจากศาสตร์ทางด้านสถาปัตยกรรมและประสาทวิทยาศาสตร์เกี่ยวกับการเรียนรู้ (Cognitive Neuroscience) ในวงการศึกษาก็ได้มีการนำแนวคิด UDL มาใช้โดยเป็นการประยุกต์ใช้เทคโนโลยีเพื่อการตอบสนองต่อความต้องการของผู้เรียนที่มีความต้องการหลากหลาย โดยมีหลักการว่า UDL นั้นต้องอยู่บนพื้นฐานของความเข้าใจว่าผู้เรียนแต่ละคนมีลักษณะเฉพาะตัวที่ต่างกัน และมีความต้องการที่ต่างกันอย่าง ซึ่งการนำ UDL ไปใช้ในการศึกษาพิเศษเพื่อสร้างสรรค์สภาพแวดล้อมทางการเรียนรู้ให้เหมาะสมกับความต้องการของผู้เรียนในแต่ละคน และส่งเสริมให้ผู้เรียน ได้พัฒนาความสามารถของตนเองได้เต็มที่ตามศักยภาพ (Eagleton, 2008: อ้างถึงใน สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา, 2555: 4-11) UDL เป็นสื่อการสอนและวิธีการสอนที่พร้อมใช้สำหรับครูผู้สอนที่สามารถนำไปใช้กับนักเรียนได้เลย

การประยุกต์ใช้ UDL ในการจัดการเรียนรู้แบ่งเป็น 3 ระดับ ได้แก่

ระดับที่ 1 การนำเสนอ การจัดการเรียนรู้ตามหลักการของ UDL ควรใช้รูปแบบการนำเสนอที่หลากหลายวิธี ได้แก่

1) การใช้รูปแบบของข้อมูลหลากหลายรูปแบบ เช่น ข้อมูลภาพ ข้อมูลเสียง หรือข้อมูลที่สัมผัสได้

2) การใช้ภาษาและสัญลักษณ์ที่หลากหลาย

3) การสร้างโอกาสให้ผู้เรียนได้ทบทวนความรู้ความเข้าใจจากการเรียน

ระดับที่ 2 การสื่อสารการให้โอกาสในการแสดงออกได้หลายวิธีการ ได้แก่

1) การใช้ร่างกาย

2) การพูด

3) การใช้การทำงานของสมองระดับสูง (Executive Function)

ระดับที่ 3 การมีส่วนร่วมเป็นการเสริมสร้างแรงจูงใจ ได้แก่

1) การพยายามชักจูงความสนใจโดยให้อิสระในการเลือก

2) สนับสนุนให้ใช้ความพยายามในการทำงาน

3) เสริมสร้างทักษะการกำกับตนเอง

Universal Design For Instruction (UDI) คือ การออกแบบการสอนสำหรับการเรียนร่วม และผู้เรียนที่มีความหลากหลาย อันรวมไปถึงผู้เรียนที่มีความต้องการพิเศษ ซึ่งจากการออกแบบต้องสอดคล้องหรือคำนึงถึงลีลาการเรียนรู้ของผู้เรียน และมีความเหมาะสมกับผู้เรียนที่มีความแตกต่างกันในห้องเรียน

การประยุกต์หลักการของ Universal Design For Instruction (UDI) มาใช้ในการเรียนการสอนทำได้ดังนี้

- 1) การสร้างบรรยากาศในห้องเรียน ให้มีบรรยากาศที่เคารพในความเป็นอัตบุคคลของผู้เรียน อาจเขียนไว้ในแนวการสอนที่ให้ผู้เรียนได้บอกความต้องการของตนเองในการเรียนเรื่องนั้น ๆ ด้วย หรือหากมีนักศึกษาพิการก็ให้นักศึกษาได้มีโอกาสบอกข้อจำกัดในการเรียนรู้ของเขาด้วย
- 2) การมีปฏิสัมพันธ์ ให้มีกิจกรรมการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นระหว่างผู้เรียนกับผู้สอน และในกลุ่มผู้เรียนกันเอง หรือออกแบบงานกลุ่มที่ให้ผู้เรียนได้ช่วยเหลือผู้อื่นได้เปลี่ยนบทบาทต่าง ๆ
- 3) คำนึงถึงสิ่งแวดล้อมทางกายภาพ โดยจัดสภาพแวดล้อม สื่อ กิจกรรมให้สะดวกปลอดภัยสำหรับผู้เรียนทุกคน ทั้งผู้เรียนที่บกพร่องทางการเห็นหรือนั่งรถเข็น
- 4) ใช้วิธีการสอนที่หลากหลายรูปแบบ ออกแบบกิจกรรมหรืองานที่ให้ผู้เรียนเลือกได้ตามความถนัดและความสามารถ
- 5) ข้อมูลสารสนเทศของสื่อเทคโนโลยี เช่น เอกสารประกอบการสอน สื่อการสอน และข้อมูลอื่น ๆ มีความยืดหยุ่นพอสำหรับนักศึกษาทุกคนทุกประเภท เช่น แจกคำอธิบายรายวิชา และเอกสารประกอบก่อนเริ่มการสอน เพื่อให้นักศึกษาที่เรียนรู้ได้ช้าได้อ่านล่วงหน้า หรือพิมพ์เอกสารเป็นอักษรเบรลล์เพื่อศึกษากพร่องทางการเห็นได้อ่านเช่นเดียวกันกับเพื่อน เป็นต้น
- 6) มีการสะท้อนผลงานของนักศึกษาเป็นระยะ ๆ สำหรับโครงการที่นักศึกษาทำเพื่อให้สามารถปรับปรุงงานได้ทันก่อนจบโครงการ
- 7) มีวิธีการประเมินผลการเรียนและใช้เครื่องมือประเมินผลที่หลากหลาย เช่น ในบางกรณีอาจประเมินผลงานกลุ่ม งานบางชิ้นก็ประเมินเป็นรายบุคคล เป็นต้น
- 8) ปรับเปลี่ยนสิ่งอำนวยความสะดวกให้เหมาะสมสำหรับนักศึกษาพิการในห้องเรียน เช่น จัดหรือแลกเปลี่ยนห้องเรียนที่มีความสะดวกสำหรับนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางร่างกาย ปรับตารางสอนให้ยืดหยุ่นสำหรับนักศึกษาที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษ เช่น เจ็บป่วยบ่อย ๆ ต้องพบแพทย์เสมอในเวลาที่ต้องเรียนวิชานั้น ๆ เป็นต้น

จากการศึกษาการออกแบบสำหรับการเรียนรู้สากล (Universal Design For Learning) สรุปได้ว่า มหาวิทยาลัยที่รับนักศึกษาที่มีความบกพร่องต่างกันหลายประเภท ทั้งกลุ่มที่มองเห็นความพิการ

ด้วยตาเปล่าหรือร่างกายพิการ บกพร่องทางการเห็น และหูหนวก หูตึง กับกลุ่มที่มีความบกพร่องด้านอื่นที่มองไม่เห็นความพิการด้วยตาเปล่า ความบกพร่องทางการเรียนรู้ มีความบกพร่องทางการพูดและภาษา มีความบกพร่องทางอารมณ์และพฤติกรรมและความบกพร่องทางการสื่อสาร ดังนั้นมหาวิทยาลัยควรจัดให้โอกาสทางการศึกษาแก่ผู้เรียนอย่างเต็มที่ ไม่เพียงแต่การเข้าเรียนเท่านั้น ควรจะจัดการเรียนการสอนและจัดบริการที่เอื้อต่อผู้เรียนที่แตกต่างกันอย่างเหมาะสมเต็มศักยภาพของแต่ละบุคคล โดยเฉพาะนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น ที่ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาความภาคภูมิใจในตนเอง มหาวิทยาลัยควรจัดให้มีการออกแบบสำหรับการเรียนรู้สากล ในแบบเสียง สัญลักษณ์อักษรเบรลล์ เป็นต้น

4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาสำหรับนักศึกษาพิการ ในระดับอุดมศึกษา

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาสำหรับนักศึกษาพิการ ในระดับอุดมศึกษา มีดังนี้

นิภา นิธิยาน (2530: 155) กล่าวว่า ลักษณะของวัยรุ่นที่สามารถปรับตัวได้ดี จะมีความเชื่อมั่นและความรู้สึกมั่นคง ภาคภูมิใจในตนเอง ไม่มีปมด้อย ขอมรับความสามารถและความสำเร็จของผู้อื่นด้วยใจจริง วิพากษ์วิจารณ์ผู้อื่นด้วยความยุติธรรม ไม่มีเจตนาทำลายผู้อื่นเพื่อยกย่องตน

อมรพรรณ ลิวดิวงษ์ (2547: 76-77) กล่าวว่า ความภาคภูมิใจในตนเองเป็นเสมือนพลังที่ช่วยให้บุคคลสามารถเผชิญอุปสรรคต่าง ๆ มีอุปนิสัยร่าเริง มีความวิตกกังวลต่ำ สามารถปรับตัวได้อย่างมีความสุข และผลการวิจัยพบว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหงชั้นปีที่ 1 มีความภาคภูมิใจในตนเองระดับมาก จึงเป็นที่น่าพอใจว่า นักศึกษาเป็นผู้ที่มีการปรับตัวได้ดี โดยเฉพาะอย่างยิ่งการปรับตัวเข้ากับเพื่อนในมหาวิทยาลัยและสามารถดำเนินชีวิตอยู่ในสังคมมหาวิทยาลัยได้อย่างมีความสุข รวมทั้งแสดงให้เห็นว่า สัมพันธภาพในครอบครัวที่แน่นแฟ้น ปฏิบัติต่อกันด้วยความรักความห่วงใยเอาใจใส่ มีการพูดคุย รับฟังความคิดเห็น แก้ปัญหาาร่วมกัน จึงทำให้นักศึกษามีความภาคภูมิใจในตนเองไปในแนวทางที่ดี

อมรพรรณ ลิวดิวงษ์ (2547: 64-65) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างสัมพันธภาพในครอบครัว การเห็นคุณค่าในตนเองและการปรับตัวทางสังคมของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ในมหาวิทยาลัยรามคำแหง พบว่า กลุ่มตัวอย่างจำแนกเป็นเพศหญิง จำนวน 321 คน คิดเป็นร้อยละ 51.4 เพศชาย จำนวน 303 คน คิดเป็นร้อยละ 48.6 รวมทั้งหมด 624 คน ส่วนอายุของกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาพบว่า อายุ 19 ปี มีจำนวน 295 คน คิดเป็นร้อยละ 47.3 อายุ 20 ปี มีจำนวน 181 คน คิดเป็นร้อยละ 29.0 อายุ 18 ปี มีจำนวน 99 คน คิดเป็นร้อยละ 15.9 และอายุ 21 ปี มีจำนวน 49 คน คิดเป็นร้อยละ 7.9 ลำดับการเป็นบุตร พบว่า เป็นบุตรคนที่ 1 จำนวน 254 คน คิดเป็นร้อยละ 40.7 เป็นบุตรคนที่ 2 จำนวน 192 คน คิดเป็นร้อยละ 30.8

เป็นบุตรคนที่ 3 จำนวน 93 คน คิดเป็นร้อยละ 14.9 เป็นบุตรคนที่ 4 จำนวน 48 คน คิดเป็นร้อยละ 7.7 เป็นบุตรคนที่ 5 จำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 2.9 เป็นบุตรคนที่ 6 จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 1.8 เป็นบุตรคนที่ 8 จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 0.6 เป็นบุตรคนที่ 7 จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 0.3 เป็นบุตรคนที่ 9 จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 0.2 ซึ่งกลุ่มตัวอย่างมีความภาคภูมิใจในตนเองไม่แตกต่างกัน

อนุชา ภูมิสิทธิพร (2550: 1) การศึกษาปัญหาและความต้องการของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่ศึกษาในมหาวิทยาลัยราชภัฏ ผลการวิจัยพบว่า 1) ผลการศึกษาปัญหาความต้องการของนักศึกษาพิการพบว่า นักศึกษาพิการมีปัญหาความต้องการโดยรวมอยู่ในระดับมาก และ 2) ผลการเปรียบเทียบปัญหาและความต้องการของนักศึกษาพิการพบว่า นักศึกษาพิการที่มีประเภทความพิการต่างกันมีปัญหาและความต้องการโดยภาพรวมแตกต่างกัน นักศึกษาพิการที่เรียนสาขาวิชาที่ต่างกัน มีปัญหาและความต้องการโดยภาพรวมแตกต่างกัน นักศึกษาที่อยู่ในประเภทของสถานศึกษาที่จบในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายมีปัญหาและความต้องการโดยภาพรวมไม่แตกต่างกัน

ยลรวี โรจน์ทอง (2556: 4) การศึกษาเปรียบเทียบความภาคภูมิใจในตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผลการวิจัยพบว่า 1) ความภาคภูมิใจในตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวิถีพุทธในกรุงเทพมหานคร โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านการปฏิบัติตน ด้านสังคม และด้านตนเอง อยู่ในระดับปานกลาง และ 2) นักเรียนชั้น ป.6 ที่มีเพศและการใช้สื่อเทคโนโลยีต่างกัน มีความภาคภูมิใจในตนเองไม่แตกต่างกัน ส่วนนักเรียนชั้น ป.6 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสัมพันธ์ทางการเรียน สัมพันธภาพทางครอบครัว และการสนับสนุนทางสังคมแตกต่างกัน มีความภาคภูมิใจในตนเองต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

มาลิน เนาว์นาน (2557: 87) ศึกษาความภาคภูมิใจในตนเอง ของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินและนักศึกษาที่มีการได้ยิน ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีระดับความภาคภูมิใจในตนเองน้อยกว่านักศึกษาที่มีการได้ยิน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนปัจจัยอื่น ได้แก่ เพศ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนพบว่า นักศึกษาเพศชายและเพศหญิงทั้งสองกลุ่มมีระดับความภาคภูมิใจในตนเองแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นักศึกษาทั้งสองกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน มีระดับความภาคภูมิใจในตนเองแตกต่างกัน อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ธัญญภัทร์ ศิริชชนราโรจน์ และคณะ (2559: 2) การศึกษาความสัมพันธ์ของความภาคภูมิใจในตนเองและความยึดหยุ่นตัวของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ผลการวิจัยพบว่า ระดับความภาคภูมิใจในตนเอง และความยึดหยุ่นตัวของนักศึกษาระดับปริญญาตรี อยู่ในระดับมาก การเปรียบเทียบความแตกต่าง พบว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรีจำแนกตามเพศ มีความภาคภูมิใจในตนเองและความยึดหยุ่นตัวแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เปรียบเทียบระดับชั้นปีต่างกัน มี

ความภาคภูมิใจในตนเองและความยืดหยุ่นตัวแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ความภาคภูมิใจในตนเอง มีความสัมพันธ์กันปานกลางกับความยืดหยุ่นตัว อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 คิดเป็นร้อยละ 35.76

จากเอกสารงานวิจัยข้างต้นสรุปได้ว่า นักศึกษาพิการที่เข้าศึกษาในระดับอุดมศึกษา โดยผู้ที่มีความพิการแตกต่างกัน เรียนสาขาวิชาแตกต่างกัน จบจากมัธยมปลายต่างกัน มักจะมีปัญหาและความต้องการที่แตกต่างกัน จึงทำให้หน่วยงานที่สนับสนุนการจัดการศึกษาสำหรับนักศึกษาพิการในสถาบันอุดมศึกษา ต้องตระหนักที่จะให้การสนับสนุนตามความต้องการของนักศึกษาพิการ เพื่อที่จะส่งเสริมให้นักศึกษาพิการทางการเห็นมีความภาคภูมิใจในตนเอง

กลุ่มมหาวิทยาลัยในระดับอุดมศึกษา

มหาวิทยาลัยในระดับอุดมศึกษาได้ดำเนินการจัดการเรียนการสอนสำหรับผู้ที่มีความประสงค์ที่จะพัฒนาตนเอง โดยเปิดโอกาสให้เพิ่มคุณวุฒิทางการศึกษา ซึ่งผู้ที่สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 และหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ทั้งในระบบการเรียนการสอนปกติหรือระบบเทียบโอนหน่วยกิต ก็สามารถเข้าศึกษาในระบบมหาวิทยาลัยได้ ดังนี้

1. จำนวนนักศึกษาจำแนกตามกลุ่มมหาวิทยาลัย

กลุ่มสถาบันอุดมศึกษาในกำกับของรัฐ หมายถึง มหาวิทยาลัยที่มีความเป็นอิสระมากขึ้น การควบคุมและการกำกับของรัฐบาลลดลง หรือมีน้อยที่สุด รัฐบาลจะกำกับเพียงด้านนโยบาย การจัดสรรงบประมาณและคุณภาพเป็นหลัก แต่จะเน้นการติดตามและประเมินผลการดำเนินงาน เพื่อเกิดความโปร่งใสในการดำเนินงาน

กลุ่มมหาวิทยาลัยราชภัฏ หมายถึง เป็นกลุ่มมหาวิทยาลัยที่พัฒนามาจากโรงเรียนฝึกหัดครูที่ตั้งอยู่ในส่วนกลางและส่วนภูมิภาคของประเทศ ต่อมาได้เปลี่ยนชื่อเป็น วิทยาลัยครู หลังจากนั้นได้รับพระราชทานนาม "ราชภัฏ" จากพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช ให้เป็นชื่อประจำสถาบัน พร้อมทั้งพระราชทานพระราชลัญจกรเป็นตราประจำมหาวิทยาลัย โดยในปัจจุบันมหาวิทยาลัยราชภัฏ มีอยู่ทั้งสิ้น 38 แห่ง ทั่วประเทศ

กลุ่มมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล หมายถึง กลุ่มมหาวิทยาลัยที่พัฒนามาจากวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา เป็นระบบมหาวิทยาลัยของรัฐ สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา เน้นการผลิตบัณฑิตที่มีคุณภาพออกสู่ตลาดแรงงาน โดยที่มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล ได้ดำรง

ภารกิจในการผลิตบัณฑิตที่อยู่บนพื้นฐานทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และผลิตบัณฑิตในสายวิชาชีพเพื่อออกมารับใช้ประเทศชาติ

กลุ่มสถาบันอุดมศึกษาเอกชน หมายถึง สถาบันอุดมศึกษาที่เปิดทำการเรียนการสอนภายใต้การบริหารของหน่วยงานเอกชน ในประเทศไทย สถาบันอุดมศึกษาเอกชนอยู่ภายใต้การควบคุมดูแลของสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา ซึ่งมีวัตถุประสงค์ในการจัดการศึกษา การวิจัย ให้บริการทางวิชาการแก่สังคม และทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม โดยหลักสูตรที่ได้รับอนุญาตให้เปิดสอนนั้น หลังจากได้รับการรับรองจากสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาแล้ว จะส่งหลักสูตรดังกล่าวให้สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือนพิจารณารับรองคุณวุฒิ เพื่อให้ผู้สำเร็จการศึกษาสามารถบรรจุเข้ารับราชการในอัตราเงินเดือนเทียบเท่ากับสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ

ในปีการศึกษา 2560 ได้มีกลุ่มมหาวิทยาลัยที่รับนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น เข้าศึกษาในระดับอุดมศึกษา ดังตาราง 1

ตาราง 1 จำนวนนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น แยกรายกลุ่มมหาวิทยาลัย

มหาวิทยาลัย	จำนวนนักศึกษาทั้งหมด (ประชากร)
กลุ่มมหาวิทยาลัย/สถาบันอุดมศึกษาของรัฐ	268
1. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	2
2. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์	4
3. มหาวิทยาลัยขอนแก่น	3
4. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่	7
5. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์	43
6. มหาวิทยาลัยนครพนม	1
7. มหาวิทยาลัยบูรพา	1
8. มหาวิทยาลัยมหาสารคาม	11
9. มหาวิทยาลัยมหิดล	7
10. มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง	2
11. มหาวิทยาลัยรามคำแหง	108
12. มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์	2
13. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ	1
14. มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช	46

ตาราง 1 (ต่อ)

มหาวิทยาลัย	จำนวนนักศึกษาทั้งหมด (ประชากร)
15. มหาวิทยาลัยพะเยา	4
16. สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์	3
17. มหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์	1
18. มหาวิทยาลัยมกุฏราชวิทยาลัย	2
19. มหาวิทยาลัยสวนดุสิต	20
กลุ่มมหาวิทยาลัยราชภัฏ	171
1. มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม	1
2. มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย	3
3. มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่	25
4. มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม	1
5. มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา	26
6. มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช	1
7. มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์	5
8. มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา	2
9. มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี	5
10. มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์	3
11. มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต	1
12. มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม	3
13. มหาวิทยาลัยราชภัฏร้อยเอ็ด	9
14. มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง	13
15. มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ	1
16. มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร	48
17. มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา	4
18. มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี	16
19. มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์	1
20. มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี	3

ตาราง 1 (ต่อ)

มหาวิทยาลัย	จำนวนนักศึกษาทั้งหมด (ประชากร)
กลุ่มมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล	14
1. มหาวิทยาลัยราชมงคลกรุงเทพ	1
2. มหาวิทยาลัยราชมงคลพระนคร	10
3. มหาวิทยาลัยราชมงคลธัญบุรี วิทยาเขตพายัพ	1
4. มหาวิทยาลัยราชมงคลธัญบุรี วิทยาเขตตาก	2
กลุ่มสถาบันอุดมศึกษาเอกชน	22
1. มหาวิทยาลัยเกริก	1
2. มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์	1
3. มหาวิทยาลัยสยาม	2
4. มหาวิทยาลัยหาดใหญ่	1
5. มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ	1
6. มหาวิทยาลัยกรุงเทพธนบุรี	2
7. สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น	10
8. สถาบันการเรียนรู้เพื่อปวงชน	3
รวมทุกกลุ่มมหาวิทยาลัย	475

ที่มา: สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา, 2560: 7-20.

จากการศึกษากลุ่มมหาวิทยาลัยในระดับอุดมศึกษาสรุปได้ว่า มหาวิทยาลัยทุกกลุ่มมีการจัดการศึกษาในระดับอุดมศึกษา และมีหน้าที่ผลิตบัณฑิตระดับ ปวส. ระดับปริญญาตรี ระดับปริญญาโท และระดับปริญญาเอก ส่งเข้าสู่ตลาดแรงงานจนกระทั่งทำให้นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็นมีความภาคภูมิใจในตนเอง

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น ในระดับอุดมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา และเพื่อเปรียบเทียบความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น ในระดับอุดมศึกษา จำแนกตามเพศ ประเภทของความบกพร่องทางการเห็น ชั้นปี และกลุ่มมหาวิทยาลัยที่สังกัด ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลวิจัย การสร้างเครื่องมือ และการหาคุณภาพเครื่องมือ การเก็บรวบรวมข้อมูล การจัดทำและการวิเคราะห์ข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้โดยผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1. การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล
3. การสร้างเครื่องมือและการหาคุณภาพเครื่องมือ
4. การเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การวิเคราะห์ข้อมูล
6. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็นในระดับอุดมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา ประจำปีการศึกษา 2560 จาก 51 มหาวิทยาลัย จำนวน 475 คน ประกอบด้วย

1.1 กลุ่มมหาวิทยาลัย/สถาบันอุดมศึกษาของรัฐ	จำนวน	248 คน
1.2 กลุ่มมหาวิทยาลัยราชภัฏ	จำนวน	191 คน
1.3 กลุ่มมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล	จำนวน	14 คน
1.4 กลุ่มสถาบันอุดมศึกษาเอกชน	จำนวน	22 คน

ตาราง 2 ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มมหาวิทยาลัย	จำนวนแห่ง	จำนวนประชากร
สถาบันอุดมศึกษาของรัฐ	19	248
มหาวิทยาลัยราชภัฏ	20	191
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล	4	14
สถาบันอุดมศึกษาเอกชน	8	22
รวม	51	475

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏวชิรวิทยาคาร ในระดับอุดมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา ปีการศึกษา 2560 จาก 51 มหาวิทยาลัย จำนวน 214 คน กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยเทียบตามตารางของ Krejcie & Morgan (บุญชม ศรีสะอาด, 2545: 43) และสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้นตามสัดส่วน โดยแบ่งเป็น 4 กลุ่มมหาวิทยาลัย ดังนี้

2.1 กลุ่มมหาวิทยาลัย/สถาบันอุดมศึกษาของรัฐ	จำนวน 112 คน
2.2 กลุ่มมหาวิทยาลัยราชภัฏ	จำนวน 76 คน
2.3 กลุ่มมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล	จำนวน 6 คน
2.4 กลุ่มสถาบันอุดมศึกษาเอกชน	จำนวน 10 คน

ตาราง 3 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มมหาวิทยาลัย	จำนวนแห่ง	จำนวนประชากร
สถาบันอุดมศึกษาของรัฐ	19	122
มหาวิทยาลัยราชภัฏ	20	76
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล	4	6
สถาบันอุดมศึกษาเอกชน	8	10
รวม	51	214

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นจากการศึกษาค้นคว้าเอกสาร ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เป็นแบบสอบถามวัดความภาคภูมิใจในตนเอง ของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น ในระดับอุดมศึกษา ประกอบด้วย 2 ตอน คือ

ตอนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานของนักศึกษา เป็นแบบตรวจสอบรายการ (Check List) ประกอบด้วย เพศ ประเภทความบกพร่องทางการเห็น ชั้นปี และกลุ่มมหาวิทยาลัยที่สังกัด

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษา เป็นแบบสอบถามจำนวน 3 ด้าน จำนวน 30 ข้อ ซึ่งมีเกณฑ์ในการให้ค่าน้ำหนักของความภาคภูมิใจในตนเอง 5 ระดับ ตามวิธีของลิเคิร์ต (Likert) ได้ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2545: 103)

- 1) ด้านสังคม จำนวน 10 ข้อ
- 2) ด้านการปฏิบัติตน จำนวน 10 ข้อ
- 3) ด้านตนเอง จำนวน 10 ข้อ

เกณฑ์การแปลความหมายเพื่อจัดระดับคะแนนค่าเฉลี่ยความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น ในระดับอุดมศึกษา ใช้สูตรภาคพื้น กำหนดช่วงคะแนน 5 ระดับ ได้ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2545: 103)

ความภาคภูมิใจอยู่ในระดับมากที่สุด	ให้ 5 คะแนน
ความภาคภูมิใจอยู่ในระดับมาก	ให้ 4 คะแนน
ความภาคภูมิใจอยู่ในระดับปานกลาง	ให้ 3 คะแนน
ความภาคภูมิใจอยู่ในระดับน้อย	ให้ 2 คะแนน
ความภาคภูมิใจอยู่ในระดับน้อยที่สุด	ให้ 1 คะแนน

เกณฑ์การแปลความหมายเพื่อจัดระดับคะแนนค่าเฉลี่ยความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น ในระดับอุดมศึกษา ใช้สูตรภาคพื้น กำหนดช่วงคะแนน 5 ระดับ ได้ดังนี้ (Best, 1977 อ้างถึงใน สุพจน์ มณีโชติ, 2556: 49-50)

คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 4.51-5.00 หมายถึง	มีความภาคภูมิใจในตนเองในระดับมากที่สุด
คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 3.51-4.50 หมายถึง	มีความภาคภูมิใจในตนเองในระดับมาก
คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 2.51-3.50 หมายถึง	มีความภาคภูมิใจในตนเองในระดับปานกลาง
คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 1.51-2.50 หมายถึง	มีความภาคภูมิใจในตนเองในระดับน้อย
คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 1.00-1.50 หมายถึง	มีความภาคภูมิใจในตนเองในระดับน้อยที่สุด

การสร้างเครื่องมือและการหาคุณภาพเครื่องมือ

การสร้างเครื่องมือวิจัยเรื่อง ความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น ในระดับอุดมศึกษา เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยศึกษาจากประเด็นปัญหา วัตถุประสงค์ และกรอบแนวคิดในการวิจัย โดยมีขั้นตอนการสร้างดังนี้

1. ศึกษาแนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรในด้านเพศ ประเภทความบกพร่องทางการเห็น ชั้นปี กลุ่มมหาวิทยาลัยที่สังกัด ด้านสังคม ด้านการปฏิบัติตน ด้านตนเอง ในเรื่องของความภาคภูมิใจในตนเอง รวมทั้งศึกษาวิธีการสร้างแบบวัดจากเอกสาร ตำรา และผลงานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง

2. รวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับตัวบ่งชี้ โดยสอบถามจากนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น ที่ศึกษาในระดับอุดมศึกษา และค้นคว้าจากหนังสือและเอกสารงานวิจัยต่าง ๆ

3. นำข้อมูลที่ได้ศึกษามากำหนดขอบเขต รายละเอียด เนื้อหา มาสร้างเป็นข้อความที่แสดงความรู้สึกลงบนทางบวกและทางลบต่อความภาคภูมิใจในตนเอง ตามองค์ประกอบ 3 ด้าน ได้แก่ ด้านสังคม จำนวน 10 ข้อ ด้านการปฏิบัติตน จำนวน 10 ข้อ ด้านตนเอง จำนวน 10 ข้อ รวมทั้งสิ้น 30 ข้อ

4. นำแบบสอบถามที่สร้างเสร็จเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อตรวจสอบความถูกต้องและแก้ไขปรับปรุง

5. นำแบบสอบถามฉบับร่างที่สร้างขึ้นพร้อมแบบประเมินไปให้ผู้เชี่ยวชาญ ซึ่งมีความรู้และประสบการณ์ทางด้านความภาคภูมิใจในตนเองพิจารณาแบบสอบถาม จำนวน 5 คน เป็นผู้เชี่ยวชาญ ด้านการศึกษาพิเศษ จำนวน 3 คน ด้านจิตวิทยา จำนวน 1 คน และด้านวัดผล จำนวน 1 คน เพื่อเป็นการตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ความครอบคลุมเนื้อหา และความถูกต้องในสำนวนภาษา จากนั้นผู้วิจัยจึงนำมาวิเคราะห์หาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC: Index of Item-Objective Congruence) ถ้ามีค่ามากกว่า 0.60 ขึ้นไป ถือว่ามีความเที่ยงตรงของเนื้อหา (ลิตธิ์ ธีรสรณ์, 2551: 142)

ให้คะแนน +1 เมื่อแน่ใจว่าสอดคล้อง

ให้คะแนน 0 เมื่อไม่แน่ใจว่าสอดคล้อง

ให้คะแนน -1 เมื่อแน่ใจว่าไม่สอดคล้อง

ผลปรากฏว่า รายข้อคำถามของแบบสอบถาม จำนวน 30 ข้อ มีค่าดัชนีสอดคล้องตั้งแต่ 0.60 ขึ้นไป อยู่ในเกณฑ์ที่ใช้ได้ผ่านเกณฑ์ จำนวน 28 ข้อ ตัดทิ้ง 0.20-0.40 จำนวน 2 ข้อ (ภาคผนวก จ)

6. นำแบบสอบถามฉบับร่างมาปรับปรุงแก้ไข ตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ และนำเสนออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์อีกครั้งหนึ่ง

7. นำแบบสอบถามฉบับร่างที่ผ่านการปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้ (Try-Out) กับประชากรที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 32 คน แยกเป็นกลุ่มมหาวิทยาลัย/สถาบันอุดมศึกษาของรัฐ จำนวน 8 คน

กลุ่มมหาวิทยาลัยราชภัฏ จำนวน 8 คน กลุ่มมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล จำนวน 8 คน และ
กลุ่มสถาบันอุดมศึกษาเอกชน จำนวน 8 คน

8. นำแบบสอบถามฉบับร่างที่ได้รับคืนภายหลังการนำไปทดลองใช้ (Try-Out) ซึ่งมีลักษณะ
เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มาคำนวณหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม (Reliability)
โดยวิธีวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α -Coefficient) ตามวิธีของ Cronbach (บุญชม ศรีสะอาด, 2545: 81-83)
มีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ 0.78 (ภาพผนวก จ)

9. นำแบบสอบถามที่ผ่านการทดลองใช้และปรับปรุงแก้ไขแล้วไปเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่าง
ที่ใช้ในการวิจัยต่อไป

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่อง
ทางการเห็น ในระดับอุดมศึกษา ผู้วิจัยดำเนินการดังนี้

1. ผู้วิจัยขอหนังสือรับรองและแนะนำตัวผู้วิจัยจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏ
สงขลา
2. ขอความอนุเคราะห์จากหัวหน้างาน/ผู้บังคับบัญชา ทั้ง 4 กลุ่มมหาวิทยาลัย คือ กลุ่ม
มหาวิทยาลัยของรัฐ กลุ่มมหาวิทยาลัยราชภัฏ กลุ่มมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล และกลุ่มสถาบัน
อุดมศึกษาเอกชน ส่งหนังสือขอความอนุเคราะห์และความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามไปยัง
มหาวิทยาลัยกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด
3. ผู้วิจัยได้ส่งแบบสอบถามพร้อมหนังสือขอความอนุเคราะห์ไปยังกลุ่มมหาวิทยาลัยที่เป็น
กลุ่มตัวอย่าง เพื่อขอความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม และแนบรายละเอียดอธิบายให้เข้าใจ
ในวัตถุประสงค์ ประโยชน์ที่จะได้รับจากการทำแบบสอบถามก่อนตอบข้อมูลในแบบสอบถาม
พร้อมแจ้งวันที่ สถานที่ของผู้วิจัยที่จะรับคืนด้วยตนเองและทางไปรษณีย์ หลังจากส่งแบบสอบถามแล้ว
2 สัปดาห์ ผู้วิจัยได้รวบรวมแบบสอบถามกลับคืนมา
4. ผู้วิจัยได้รับคืนแบบสอบถามครบร้อยละ 100 พร้อมตรวจสอบความถูกต้องสมบูรณ์ของ
แบบสอบถาม และรวบรวมข้อมูลทั้งหมดเพื่อทำการวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำแบบสอบถามมาวิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป มีรายละเอียดตามขั้นตอนดังนี้

1. แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลพื้นฐานของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น ในระดับอุดมศึกษา ได้แก่ เพศ ประเภทของความบกพร่องทางการเห็น ชั้นปี และกลุ่มมหาวิทยาลัยที่สังกัด วิเคราะห์โดยหาค่าความถี่ (Frequency) และค่าร้อยละ (Percentage)

2. แบบสอบถามระดับความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น ในระดับอุดมศึกษา วิเคราะห์โดยใช้วิธีการหาค่าเฉลี่ย (Mean) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) และวิเคราะห์ข้อมูลเปรียบเทียบ ดังนี้

2.1 วิเคราะห์ข้อมูลเปรียบเทียบความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น ในระดับอุดมศึกษา ที่มีเพศต่างกัน โดยใช้การทดสอบที (t-test) Independent Sample

2.2 วิเคราะห์ข้อมูลเปรียบเทียบความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น ในระดับอุดมศึกษา ที่มีประเภทของความบกพร่องทางการเห็น ชั้นปี และกลุ่มมหาวิทยาลัยต่างกัน โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวน (Analysis of Variance: ANOVA) โดยการทดสอบค่าเอฟ (F-test) กรณีพบค่าความแตกต่างรายกลุ่ม จะวิเคราะห์ความแตกต่างเป็นรายคู่โดยวิธีการเปรียบเทียบเชิงซ้อนของเชฟเฟ้ (Scheffe's)

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อให้การดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลเป็นไปตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย ผู้วิจัยใช้สถิติในการวิจัย ดังนี้

1. สถิติพื้นฐาน ได้แก่

1.1 ค่าร้อยละ (Percentage)

1.2 ค่าเฉลี่ย (Mean)

1.3 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

2. สถิติที่ใช้ทดสอบสมมติฐาน ได้แก่

2.1 การทดสอบค่าที (t-test) Independent Sample เพื่อทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย 2 กลุ่ม ที่เป็นอิสระต่อกัน ได้แก่ เพศ

2.2 การทดสอบค่าเอฟ (F-test) เป็นการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way Analysis of Variance: ANOVA) เพื่อทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยที่มีมากกว่า 2 กลุ่ม ได้แก่

ประเภทความบกพร่องทางการเห็น ชั้นปี กลุ่มมหาวิทยาลัยที่สังกัด กรณีพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จะทำการตรวจสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ เพื่อวิเคราะห์ว่าคู่ใดบ้างที่แตกต่างกัน โดยใช้วิธีของเชฟเฟ (Scheffe's)

3. สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพของเครื่องมือ ได้แก่

3.1 การหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC)

3.2 การวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถาม โดยใช้สูตรการหาค่าสัมประสิทธิ์อัลฟา (Alpha Coefficient) ตามวิธีของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient) ๖ (บุญชม ศรีสะอาด, 2545: 81-83)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่อง ความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น ในระดับอุดมศึกษา ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง ซึ่งประกอบด้วยสัญลักษณ์ทางสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล และผลการวิเคราะห์ข้อมูล ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานของนักศึกษา

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ระดับความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น ในระดับอุดมศึกษา โดยภาพรวมและรายด้าน

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น ในระดับอุดมศึกษา จำแนกตามข้อมูลพื้นฐานของนักศึกษา

สัญลักษณ์ที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูล

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

n	แทน	จำนวนข้อมูลทั้งหมด
\bar{X}	แทน	ค่าเฉลี่ย
S.D.	แทน	ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ทดสอบสมมติฐาน ความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม (t-Distribution)
F	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ทดสอบสมมติฐาน ความแปรปรวนระหว่างค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างมากกว่า 2 กลุ่ม (F-Distribution)
SS	แทน	ค่าผลรวมกำลังสองของคะแนน (Sum of Squares)
MS	แทน	ค่าเฉลี่ยผลรวมกำลังสองของคะแนน (Mean of Squares)
df	แทน	ค่าความเป็นอิสระ (Degree of Freedom)
Sig	แทน	นัยสำคัญทางสถิติ (Significant)
*	แทน	นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปและนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับต่อไปนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานของนักศึกษา

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น ในระดับอุดมศึกษา จำนวน 51 มหาวิทยาลัย รวม 214 คน ซึ่งผู้วิจัยได้รับแบบสอบถามคืนมาทั้งหมด 214 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 100 ผู้วิจัยได้จำแนกข้อมูลพื้นฐานของนักศึกษาโดยวิธีแจกแจงความถี่ และร้อยละ ดังตาราง 4

ตาราง 4 ข้อมูลพื้นฐานของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น ในระดับอุดมศึกษา

ข้อมูลพื้นฐานของนักศึกษา	จำนวน (n = 214)	ร้อยละ
1. เพศ		
ชาย	107	50.00
หญิง	107	50.00
2. ประเภทความบกพร่องทางการเห็น		
ตาบอดสนิท	101	47.20
มองเห็นเรื้อนราง	113	52.80
3. ชั้นปี		
ชั้นปีที่ 1	44	20.60
ชั้นปีที่ 2	52	24.30
ชั้นปีที่ 3	56	26.20
ชั้นปีที่ 4	43	20.10
ชั้นปีที่ 5	19	8.90
4. กลุ่มมหาวิทยาลัยที่สังกัด		
กลุ่มมหาวิทยาลัย/สถาบันอุดมศึกษาของรัฐ	122	57.00
กลุ่มมหาวิทยาลัยราชภัฏ	76	35.50
กลุ่มมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล	6	2.80
กลุ่มสถาบันอุดมศึกษาเอกชน	10	4.70

จากตาราง 4 พบว่า นักศึกษาเพศชาย จำนวน 107 คน คิดเป็นร้อยละ 50.00 และนักศึกษาเพศหญิง จำนวน 107 คน คิดเป็นร้อยละ 50.00 ประเภทความบกพร่องทางการเห็น นักศึกษามองเห็นเลือนราง จำนวน 113 คน คิดเป็นร้อยละ 52.80 นักศึกษาตาบอดสนิท จำนวน 101 คน คิดเป็นร้อยละ 47.20 ชั้นปี นักศึกษาชั้นปี 3 จำนวน 56 คน คิดเป็นร้อยละ 26.20 นักศึกษาชั้นปีที่ 2 จำนวน 52 คน คิดเป็นร้อยละ 24.30 นักศึกษาชั้นปีที่ 1 จำนวน 44 คน คิดเป็นร้อยละ 20.60 นักศึกษา ชั้นปีที่ 4 จำนวน 43 คน คิดเป็นร้อยละ 20.10 และนักศึกษาระดับชั้นปีที่ 5 จำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 8.90 ตามลำดับ กลุ่มมหาวิทยาลัยที่สังกัด นักศึกษากลุ่มมหาวิทยาลัยของรัฐ จำนวน 122 คน คิดเป็นร้อยละ 57.00 นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏ จำนวน 76 คน คิดเป็นร้อยละ 35.50 นักศึกษาสถาบันอุดมศึกษาเอกชน จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 4.70 และนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 2.80 ตามลำดับ

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ระดับความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น ในระดับอุดมศึกษา โดยภาพรวมและรายด้าน

ผลการวิเคราะห์ระดับความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น ในระดับอุดมศึกษา ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์ แสดงดังตาราง 5-8

ตาราง 5 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น ในระดับอุดมศึกษา โดยภาพรวม

ความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็นในระดับอุดมศึกษา	\bar{X}	S.D.	ระดับความคิดเห็น
ด้านสังคม	4.54	0.56	มากที่สุด
ด้านการปฏิบัติตน	4.63	0.57	มากที่สุด
ด้านตนเอง	4.62	0.53	มากที่สุด
รวม	4.60	0.38	มากที่สุด

จากตาราง 5 พบว่า ความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็นในระดับอุดมศึกษา โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.60$, S.D. = 0.38) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ทุกด้านอยู่ในระดับมากที่สุดเช่นกัน สามารถเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากสูงไปต่ำ คือ ด้านการปฏิบัติตน มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{X} = 4.63$, S.D. = 0.57) รองลงมา คือ ด้านตนเอง ($\bar{X} = 4.62$, S.D. = 0.53) และด้านที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดคือ ด้านสังคม ($\bar{X} = 4.54$, S.D. = 0.56)

ตาราง 6 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น ในระดับอุดมศึกษา ด้านสังคม

ความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น ในระดับอุดมศึกษา	\bar{X}	S.D.	ระดับความคิดเห็น
ด้านสังคม			
1. ฉันมีความจริงใจกับเพื่อนทุกคน	4.42	0.52	มาก
2. ในกรณีเพื่อนทำผิดฉันจะให้อภัยเพื่อนเสมอ	4.47	0.56	มาก
3. ฉันอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้	4.60	0.55	มากที่สุด
4. เพื่อนและฉันยอมรับฟังความคิดเห็นซึ่งกันและกัน	4.60	0.56	มากที่สุด
5. เพื่อนให้ความสำคัญกับฉันในการเข้าร่วมกิจกรรม	4.52	0.58	มากที่สุด
6. ฉันสามารถปรึกษาปัญหาเกี่ยวกับเพื่อนได้	4.54	0.56	มากที่สุด
7. ในวันหยุดพักผ่อน ฉันมักออกไปเที่ยวกับเพื่อนหรือครอบครัว	4.48	0.66	มาก
8. ฉันร่วมกิจกรรมกับเพื่อนและครอบครัวด้วยความสุข	4.61	0.53	มากที่สุด
9. ฉันริเริ่มทำสิ่งใดก็ตามที่เป็นเรื่องที่ต้องเพื่อนหรือครอบครัวจะให้การสนับสนุนและเป็นกำลังใจ	4.61	0.52	มากที่สุด
10. เพื่อนคอยช่วยเหลือด้วยความเต็มใจกับฉัน	4.62	0.52	มากที่สุด
รวม	4.54	0.56	มากที่สุด

จากตาราง 6 พบว่า ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น ในระดับอุดมศึกษา ด้านสังคม โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.54$, S.D. = 0.56) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ระดับมากที่สุด จำนวน 7 ข้อ และระดับมาก จำนวน 3 ข้อ สามารถเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากสูงไปต่ำ คือ เพื่อนคอยช่วยเหลือด้วยความเต็มใจกับฉัน ($\bar{x} = 4.62$, S.D. = 0.52) รองลงมา คือ ฉันร่วมกิจกรรมกับเพื่อนและครอบครัวด้วยความสุข ($\bar{x} = 4.61$, S.D. = 0.53) ฉันริเริ่มทำสิ่งใดก็ตามที่เป็นเรื่องที่ต้องเพื่อนหรือครอบครัวจะให้การสนับสนุนและเป็นกำลังใจ ($\bar{x} = 4.61$, S.D. = 0.52) ฉันอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้ ($\bar{x} = 4.60$, S.D. = 0.55) เพื่อนและฉันยอมรับฟังความคิดเห็นซึ่งกันและกัน ($\bar{x} = 4.60$, S.D. = 0.56) ฉันสามารถปรึกษาปัญหาเกี่ยวกับเพื่อนได้ ($\bar{x} = 4.54$, S.D. = 0.56) เพื่อนให้ความสำคัญกับฉันในการเข้าร่วมกิจกรรม ($\bar{x} = 4.52$, S.D. = 0.58) ในวันหยุดพักผ่อนฉันมักออกไปเที่ยวกับเพื่อนหรือครอบครัว ($\bar{x} = 4.48$, S.D. = 0.66) ในกรณี

เพื่อนทำผัดฉันจะให้อภัยเพื่อนเสมอ ($\bar{x} = 4.47$, S.D. = 0.56) ตามลำดับ และข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดคือ ฉันมีความจริงใจกับเพื่อนทุกคน ($\bar{x} = 4.42$, S.D. = 0.52)

ตาราง 7 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น ในระดับอุดมศึกษา ด้านการปฏิบัติตน

ความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น ในระดับอุดมศึกษา	\bar{X}	S.D.	ระดับความคิดเห็น
ด้านการปฏิบัติตน			
1. ฉันสามารถจดจำสิ่งต่าง ๆ ที่ได้เรียนรู้อย่างรวดเร็ว	4.57	0.55	มากที่สุด
2. ฉันสามารถตัดสินใจในการทำงานได้อย่างรวดเร็ว	4.53	0.56	มากที่สุด
3. ฉันรู้สึกอ่อนไหวต่อความรู้สึกของเพื่อนและครอบครัว	4.60	0.60	มากที่สุด
4. เพื่อนและฉันจะมีความไว้วางใจซึ่งกันและกัน	4.65	0.48	มากที่สุด
5. เพื่อนและครอบครัวจะมองว่าฉันเป็นคนมุ่งมั่นและกระตือรือร้น	4.56	0.56	มากที่สุด
6. ฉันมีการตรงต่อเวลาเมื่อมีการนัดหมาย	4.82	0.42	มากที่สุด
7. ฉันเป็นคนรับผิดชอบงานที่ได้รับมอบหมายจากเพื่อนหรือครอบครัว	4.59	0.55	มากที่สุด
8. ฉันไม่เป็นคนพูดโกหก ไม่คดโกงผู้อื่น	4.60	0.60	มากที่สุด
9. ฉันจะระมัดระวังการใช้จ่ายเท่าที่จำเป็น	4.77	0.76	มากที่สุด
10. ฉันชอบแสดงออกในการเข้าร่วมกิจกรรมเพื่อนและครอบครัว	4.57	0.59	มากที่สุด
รวม	4.63	0.57	มากที่สุด

จากตาราง 7 พบว่า ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น ในระดับอุดมศึกษา ด้านการปฏิบัติตน โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.63$, S.D. = 0.57) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ทุกข้ออยู่ในระดับมากที่สุดเช่นกัน สามารถเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากสูงไปต่ำ คือ ฉันมีการตรงต่อเวลาเมื่อมีการนัดหมาย ($\bar{x} = 4.82$, S.D. = 0.42) รองลงมา คือ ฉันจะระมัดระวังการใช้จ่ายเท่าที่จำเป็น ($\bar{x} = 4.77$, S.D. = 0.76) เพื่อน

และฉันจะมีความไว้วางใจซึ่งกันและกัน ($\bar{x} = 4.65$, S.D. = 0.48) ฉันรู้สึกอ่อนไหวต่อความรู้สึกของเพื่อนและครอบครัว ($\bar{x} = 4.60$, S.D. = 0.60) ฉันไม่เป็นคนพูดโกหก ไม่คดโกงผู้อื่น ($\bar{x} = 4.60$, S.D. = 0.60) ฉันเป็นคนรับผิดชอบงานที่ได้รับมอบหมายจากเพื่อนหรือครอบครัว ($\bar{x} = 4.59$, S.D. = 0.55) ฉันสามารถจดจำสิ่งต่าง ๆ ที่ได้เรียนรู้อย่างรวดเร็ว ($\bar{x} = 4.57$, S.D. = 0.55) ฉันชอบแสดงออกในการเข้าร่วมกิจกรรมเพื่อนและครอบครัว ($\bar{x} = 4.57$, S.D. = 0.59) เพื่อนและครอบครัวจะมองว่าฉันเป็นคนมุ่งมั่นและกระตือรือร้น ($\bar{x} = 4.56$, S.D. = 0.56) ตามลำดับ และข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดคือฉันสามารถตัดสินใจในการทำงานได้อย่างรวดเร็ว ($\bar{x} = 4.53$, S.D. = 0.56)

ตาราง 8 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น ในระดับอุดมศึกษา ด้านตนเอง

ความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น ในระดับอุดมศึกษา	\bar{x}	S.D.	ระดับความคิดเห็น
ด้านตนเอง			
1. ฉันเป็นคนหัวเราะง่าย	4.21	0.62	มาก
2. ฉันพอใจกับสภาพหน้าตาและความจริงที่ฉันเป็น	4.64	0.50	มากที่สุด
3. ฉันจัดเก็บสิ่งของส่วนตัวต่าง ๆ ให้สะอาดเรียบร้อยอยู่เสมอ	4.63	0.56	มากที่สุด
4. ฉันสามารถบังคับตัวเองให้ทำสิ่งต่าง ๆ ให้เสร็จภายในเวลาที่กำหนดได้เสมอ	4.67	0.55	มากที่สุด
5. ฉันร่าเริงใช้ชีวิตต่อไปได้	4.71	0.51	มากที่สุด
6. ฉันไม่ค่อยรู้สึกเหงาหรือซึมเศร้า	4.70	0.54	มากที่สุด
7. ฉันมีเป้าหมายและเห็นคุณค่าในตนเอง	4.72	0.47	มากที่สุด
8. ฉันรู้สึกว่าตัวฉันเต็มไปด้วยพลังความสามารถ	4.71	0.49	มากที่สุด
รวม	4.62	0.53	มากที่สุด

จากตาราง 8 พบว่า ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น ในระดับอุดมศึกษา ด้านตนเอง โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.62$, S.D. = 0.53) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ระดับมากที่สุด จำนวน 7 ข้อ และระดับมาก จำนวน 1 ข้อ สามารถเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากสูงไปต่ำคือ ฉันมีเป้าหมายและเห็นคุณค่า

ในตนเองมีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด ($\bar{x} = 4.72$, S.D. = 0.47) รองลงมา คือ ฉันร่าเริงใช้ชีวิตต่อไปได้ ($\bar{x} = 4.71$, S.D. = 0.51) ฉันรู้สึกตัวฉันเต็มไปด้วยพลังความสามารถ ($\bar{x} = 4.71$, S.D. = 0.49) ฉันไม่ค่อยรู้สึกเหงาหรือซึมเศร้า ($\bar{x} = 4.70$, S.D. = 0.54) ฉันสามารถบังคับตัวเองให้ทำสิ่งต่าง ๆ ให้เสร็จภายในเวลาที่กำหนดได้เสมอ ($\bar{x} = 4.67$, S.D. = 0.55) ฉันพอใจกับสภาพหน้าตาและความจริงที่ฉันเป็น ($\bar{x} = 4.64$, S.D. = 0.50) ฉันจัดเก็บสิ่งของส่วนตัวต่าง ๆ ให้สะอาดเรียบร้อยอยู่เสมอ ($\bar{x} = 4.63$, S.D. = 0.56) ตามลำดับ และข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดคือ ฉันเป็นคนหัวเราะง่าย ($\bar{x} = 4.21$, S.D. = 0.62)

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น ในระดับอุดมศึกษา จำแนกตามตัวแปร เพศ ประเภทความบกพร่องทางการเห็น ชั้นปี และกลุ่มมหาวิทยาลัยที่สังกัด

ผลการเปรียบเทียบความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น ในระดับอุดมศึกษา ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์ แสดงดังตารางที่ 9-15

ตาราง 9 เปรียบเทียบความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น ในระดับอุดมศึกษา จำแนกตามเพศ (n = 214)

ความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษา ที่มีความบกพร่องทางการเห็น ในระดับอุดมศึกษา	ชาย		หญิง		t	Sig.
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.		
ด้านสังคม	4.58	0.37	4.51	0.35	1.33	0.18
ด้านการปฏิบัติตน	4.61	0.44	4.64	0.73	-0.30	0.77
ด้านตนเอง	4.63	0.45	4.62	0.40	0.28	0.78
รวม	4.61	0.38	4.59	0.39	0.38	0.71

จากตาราง 9 พบว่า ผลการเปรียบเทียบความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น ในระดับอุดมศึกษา จำแนกตามเพศ เมื่อพิจารณาทั้งในภาพรวมและรายด้าน ไม่แตกต่างกัน

ตาราง 10 เปรียบเทียบความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น
ในระดับอุดมศึกษา จำแนกตามประเภทความบกพร่องทางการเห็น (n = 214)

ความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษา ที่มีความบกพร่องทางการเห็น ในระดับอุดมศึกษา	ตาบอดสนิท		มองเห็นเลือนราง		t	Sig.
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.		
ด้านสังคม	4.57	0.35	4.52	0.38	.95	0.34
ด้านการปฏิบัติตน	4.68	0.55	4.58	0.64	1.16	0.25
ด้านตนเอง	4.67	0.39	4.58	0.45	1.61	0.11
รวม	4.64	0.35	4.56	0.41	1.48	0.14

จากตาราง 10 พบว่า ผลการเปรียบเทียบความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น ในระดับอุดมศึกษา จำแนกตามประเภทความบกพร่องทางการเห็น เมื่อพิจารณาในภาพรวมและรายด้าน ไม่แตกต่างกัน

ตาราง 11 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความ
ความบกพร่องทางการเห็น ในระดับอุดมศึกษา จำแนกตามชั้นปี (n = 214)

ความภาคภูมิใจในตนเองของ นักศึกษาที่มีความบกพร่อง ทางการเห็น ใน ระดับอุดมศึกษา	ชั้นปี									
	1		2		3		4		5	
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.
ด้านสังคม	4.54	0.33	4.51	0.30	4.51	0.40	4.66	0.38	4.50	0.46
ด้านการปฏิบัติตน	4.64	0.71	4.60	0.40	4.62	0.80	4.73	0.38	4.42	0.48
ด้านตนเอง	4.62	0.40	4.61	0.44	4.61	0.43	4.70	0.41	4.50	0.44
รวม	4.60	0.39	4.58	0.32	4.59	0.44	4.70	0.33	4.48	0.42

จากตาราง 11 พบว่า ค่าเฉลี่ยความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น ในระดับอุดมศึกษา จำแนกตามชั้นปี เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ทุกด้านอยู่ในระดับมากที่สุด

ด้านสังคม สามารถเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากสูงไปต่ำ คือ ชั้นปีที่ 4 มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{x} = 4.66$) รองลงมา คือ ชั้นปีที่ 1 ($\bar{x} = 4.51$) ชั้นปีที่ 3 ($\bar{x} = 4.51$) ชั้นปีที่ 2 ($\bar{x} = 4.51$) และชั้นปีที่ 5 ($\bar{x} = 4.50$) ตามลำดับ

ด้านการปฏิบัติตน สามารถเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากสูงไปต่ำ คือ ชั้นปีที่ 4 มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{x} = 4.73$) รองลงมา คือ ชั้นปีที่ 1 ($\bar{x} = 4.64$) ชั้นปีที่ 3 ($\bar{x} = 4.62$) ชั้นปีที่ 2 ($\bar{x} = 4.60$) และชั้นปีที่ 5 ($\bar{x} = 4.42$) ตามลำดับ

ด้านตนเอง สามารถเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากสูงไปต่ำคือ ชั้นปีที่ 4 มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{x} = 4.70$) รองลงมา คือ ชั้นปีที่ 1 ($\bar{x} = 4.62$) ชั้นปีที่ 2 ($\bar{x} = 4.61$) ชั้นปีที่ 3 ($\bar{x} = 4.61$) และชั้นปีที่ 5 ($\bar{x} = 4.50$) ตามลำดับ

ตาราง 12 เปรียบเทียบความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น ในระดับอุดมศึกษา จำแนกตามชั้นปี (n= 214)

รายการ	แหล่งความแปรปรวน	Df	SS	MS	F	Sig.
ด้านสังคม	ระหว่างกลุ่ม	0.61	4	0.15	1.16	0.33
	ภายในกลุ่ม	27.74	209	0.13		
	รวม	28.35	213			
ด้านการปฏิบัติตน	ระหว่างกลุ่ม	1.27	4	0.32	0.88	0.47
	ภายในกลุ่ม	75.22	209	0.36		
	รวม	76.49	213			
ด้านตนเอง	ระหว่างกลุ่ม	0.56	4	0.14	0.77	0.54
	ภายในกลุ่ม	38.12	209	0.18		
	รวม	38.68	213			
รวม	ระหว่างกลุ่ม	0.73	4	0.18	1.24	0.29
	ภายในกลุ่ม	30.57	209	0.15		
	รวม	31.30	213			

จากตาราง 12 พบว่า ผลการเปรียบเทียบความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น ในระดับอุดมศึกษา จำแนกตามชั้นปี เมื่อพิจารณาทั้งในภาพรวมและรายด้าน ไม่แตกต่างกัน

ตาราง 13 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น ในระดับอุดมศึกษา จำแนกตามกลุ่มมหาวิทยาลัยที่สังกัด (n = 214)

รายด้าน	สังกัด							
	มหาวิทยาลัยของรัฐ		มหาวิทยาลัยราชภัฏ		มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล		สถาบันอุดมศึกษาเอกชน	
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.
ด้านสังคม	4.58	0.40	4.52	0.32	4.50	0.39	4.36	0.18
ด้านการปฏิบัติตน	4.71	0.69	4.47	0.46	4.56	0.48	4.80	0.20
ด้านตนเอง	4.64	0.42	4.56	0.44	4.62	0.31	4.83	0.36
รวม	4.46	0.40	4.51	0.37	4.56	0.33	4.66	0.16

จากตาราง 13 พบว่า ค่าเฉลี่ยความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น ในระดับอุดมศึกษา จำแนกตามกลุ่มมหาวิทยาลัยที่สังกัด เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ทุกด้านอยู่ในระดับมากที่สุด

ด้านสังคม สามารถเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากสูงไปต่ำ คือ มหาวิทยาลัยของรัฐ ($\bar{X} = 4.58$) มีค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมา คือ มหาวิทยาลัยราชภัฏ ($\bar{X} = 4.52$) มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล ($\bar{X} = 4.50$) และสถาบันอุดมศึกษาเอกชน ($\bar{X} = 4.36$) ตามลำดับ

ด้านการปฏิบัติตน สามารถเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากสูงไปต่ำ คือ สถาบันอุดมศึกษาเอกชน ($\bar{X} = 4.80$) มีค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมา คือ มหาวิทยาลัยของรัฐ ($\bar{X} = 4.71$) มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล ($\bar{X} = 4.56$) และมหาวิทยาลัยราชภัฏ ($\bar{X} = 4.47$) ตามลำดับ

ด้านตนเอง สามารถเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากสูงไปต่ำ คือ สถาบันอุดมศึกษาเอกชน ($\bar{X} = 4.83$) มีค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมา คือ มหาวิทยาลัยของรัฐ ($\bar{X} = 4.64$) มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล ($\bar{X} = 4.62$) และมหาวิทยาลัยราชภัฏ ($\bar{X} = 4.56$) ตามลำดับ

ตาราง 14 เปรียบเทียบความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น
ในระดับอุดมศึกษา จำแนกตามกลุ่มมหาวิทยาลัยที่สังกัด (n = 214)

รายการ	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	Sig.
ด้านสังคม	ระหว่างกลุ่ม	0.56	3	0.19	1.40	0.24
	ภายในกลุ่ม	27.80	210	0.13		
	รวม	28.36	213			
ด้านการปฏิบัติตน	ระหว่างกลุ่ม	3.10	3	1.03	2.96	0.03*
	ภายในกลุ่ม	73.39	210	0.35		
	รวม	76.49	213			
ด้านตนเอง	ระหว่างกลุ่ม	0.85	3	0.28	1.57	0.20
	ภายในกลุ่ม	37.84	210	0.18		
	รวม	38.69	213			
รวม	ระหว่างกลุ่ม	0.88	3	0.29	2.03	0.11
	ภายในกลุ่ม	30.42	210	0.15		
	รวม	31.30	213			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 14 พบว่า ผลการเปรียบเทียบความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น ในระดับอุดมศึกษา จำแนกตามกลุ่มมหาวิทยาลัยที่สังกัด ในภาพรวมไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ด้านการปฏิบัติตนแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จึงต้องทำการทดสอบเป็นรายคู่ต่อไปดังตาราง 15

ตาราง 15 สรุปผลการเปรียบเทียบความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น ในระดับอุดมศึกษา จำแนกตามกลุ่มมหาวิทยาลัยที่สังกัด (n = 214)

ด้านการปฏิบัติตน	กลุ่มมหาวิทยาลัยที่สังกัด			
	มหาวิทยาลัย ของรัฐ	มหาวิทยาลัย ราชภัฏ	มหาวิทยาลัย เทคโนโลยี ราชมงคล	สถาบัน อุดมศึกษา เอกชน
\bar{X}	4.71	4.47	4.55	4.79
มหาวิทยาลัยของรัฐ	4.71	-	0.24*	0.16
มหาวิทยาลัยราชภัฏ	4.47	-	-0.08	-0.32
ราชมงคล	4.55	-	-	-0.24
เอกชน	4.79	-	-	-

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 15 ผลการเปรียบเทียบความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น ในระดับอุดมศึกษา จำแนกตามกลุ่มมหาวิทยาลัยที่สังกัด ในด้านการปฏิบัติตน เป็นรายคู่ พบว่า กลุ่มมหาวิทยาลัยของรัฐ แตกต่างกับกลุ่มมหาวิทยาลัยราชภัฏ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยกลุ่มมหาวิทยาลัยของรัฐมีความภาคภูมิใจในตนเองสูงกว่ากลุ่มมหาวิทยาลัยราชภัฏ ส่วนกลุ่มมหาวิทยาลัยอื่นพบว่า ไม่แตกต่างกัน

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง ความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น ในระดับอุดมศึกษา เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง เพื่อศึกษาระดับความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น ในระดับอุดมศึกษา และเพื่อเปรียบเทียบความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น ในระดับอุดมศึกษา จำแนกตามเพศ ประเภทของความบกพร่องทางการเห็น ชั้นปี และกลุ่มมหาวิทยาลัยที่สังกัด

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏวชิรวิทยาดอนเมือง ในระดับอุดมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา ปีการศึกษา 2560 จาก 51 มหาวิทยาลัย จำนวน 214 คน กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่าง โดยเทียบตามตารางของ Krejcie & Morgan (บุญชม ศรีสะอาด, 2545: 43) และสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้นตามสัดส่วน โดยแบ่งเป็น 4 กลุ่มมหาวิทยาลัย ดังนี้

1. กลุ่มมหาวิทยาลัยของรัฐ	จำนวน	122 คน
2. กลุ่มมหาวิทยาลัยราชภัฏ	จำนวน	76 คน
3. กลุ่มมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล	จำนวน	6 คน
4. กลุ่มสถาบันอุดมศึกษาเอกชน	จำนวน	10 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นจากการศึกษาค้นคว้าเอกสาร ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เป็นแบบสอบถาม ประกอบด้วย 3 ตอน คือ

ตอนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานของนักศึกษา เป็นแบบตรวจสอบรายการ (Check List) ประกอบด้วย เพศ ประเภทความบกพร่องทางการเห็น ชั้นปี และกลุ่มมหาวิทยาลัยที่สังกัด

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับความภาคภูมิใจในตนเองของผู้ตอบแบบสอบถามเป็นแบบสอบถาม จำนวน 3 ด้าน รวม 28 ข้อ ซึ่งมีเกณฑ์ในการให้ค่าน้ำหนักของความภาคภูมิใจในตนเอง 5 ระดับ

การวิเคราะห์ข้อมูล ทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติพื้นฐาน ได้แก่ 1) แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลพื้นฐานของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น ในระดับอุดมศึกษา ได้แก่ เพศ ประเภทของความบกพร่องทางการเห็น ชั้นปี และกลุ่มมหาวิทยาลัยที่สังกัด วิเคราะห์โดยหาค่าความถี่ (Frequency) และค่าร้อยละ (Percentage) 2) วิเคราะห์ความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น ในระดับอุดมศึกษา วิเคราะห์โดยใช้วิธีการหาค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) 3) วิเคราะห์ข้อมูลเปรียบเทียบความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่อง

ทางการเห็น ในระดับอุดมศึกษา ที่มีเพศต่างกัน โดยใช้การทดสอบที (t-test) Independent Sample และวิเคราะห์ข้อมูลเปรียบเทียบความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น ในระดับอุดมศึกษาที่มีประเภทของความบกพร่องทางการเห็น ชั้นปี และกลุ่มมหาวิทยาลัยต่างกัน โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวน (Analysis of Variance: ANOVA) ด้วยการใช้การทดสอบค่าเอฟ (F-test) กรณีพบค่าความแตกต่างรายกลุ่ม จะวิเคราะห์ความแตกต่างเป็นรายคู่ โดยวิธีการเปรียบเทียบเชิงซ้อนของเชฟเฟ้ (Scheffe's)

สรุปผล

การศึกษาความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น ในระดับอุดมศึกษาพบว่า

1. นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น มีความภาคภูมิใจในตนเอง ในระดับมากที่สุด
2. ผลการเปรียบเทียบความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น

ในระดับอุดมศึกษา พบว่า

2.1 นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น ระหว่างเพศชายและเพศหญิง มีความภาคภูมิใจในตนเองไม่แตกต่างกัน

2.2 นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น ระหว่างตาบอดสนิทและเลือนรางมีความภาคภูมิใจในตนเองไม่แตกต่างกัน

2.3 นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น ระหว่างนักศึกษาชั้นปีที่ 1, 2, 3, 4 และ 5 มีความภาคภูมิใจในตนเองไม่แตกต่างกัน

2.4 นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น ระหว่างกลุ่มมหาวิทยาลัย มีความภาคภูมิใจในตนเองไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ด้านการปฏิบัติตนแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

อภิปรายผล

ผลการวิจัยเรื่อง ความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น ในระดับอุดมศึกษา มีประเด็นที่จะนำมาอภิปรายผลดังนี้

1. ผลการวิจัย พบว่า ความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น ในระดับอุดมศึกษา โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด และรายด้านอยู่ในระดับมากที่สุด เรียงลำดับ

ค่าเฉลี่ยจากสูงไปต่ำ ได้แก่ ด้านการปฏิบัติตน ด้านตนเอง และด้านที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดคือ ด้านสังคม ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากวัฒนธรรมการเลี้ยงดูบุตรของพ่อแม่ ผู้ปกครองที่ให้การยอมรับในการตัดสินใจของบุตร การให้การศึกษารองโรงเรียนและสถาบันการศึกษาที่ผ่านมาที่เปิดโอกาสให้แสดงความคิดเห็นที่เปิดกว้าง ทำให้นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็นในระดับอุดมศึกษา ที่ได้ผ่านการอบรมเลี้ยงดูและการศึกษา เกิดกระบวนการเรียนรู้ เกิดความมั่นใจ กล้าแสดงออก ซึ่งจะนำไปสู่ความภาคภูมิใจในตนเอง ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Gates (1978 อ้างถึงใน ชุดินันท์ มีมุข, 2552: 12) Coopersmit (1981 อ้างถึงใน ยุพดี ธรรมชาติ, 2546: 34) Taft (1985 อ้างถึงใน ณัฐิรา ศีตีสาร, 2552: 16-17) Heatherton and Polivy (1991 อ้างถึงใน มาริษา วงศ์เงินยวง, 2550: 28-29) และ Kenny (2009 อ้างถึงใน พนาคร แสนใจ, 2554: 20-22) ซึ่งมีแนวคิดตรงกันว่า ความภาคภูมิใจในตนเอง เกิดขึ้นได้ต้องขึ้นอยู่กับความสัมพันธ์ภาพที่ส่งผลต่อความภาคภูมิใจ เช่น ด้านสังคม ด้านการปฏิบัติตน และด้านตนเอง ความภาคภูมิใจในตนเองเป็นกระบวนการเรียนรู้ตลอดชีวิต โดยสามารถวัดหรือมองเห็นได้ และจะเปลี่ยนแปลงตลอดเวลาตามที่ได้เรียนรู้ประสบการณ์ใหม่ ๆ ที่เข้ามา ซึ่งจะนำไปตาม เพศ ประเภท ความบกพร่องทางการเห็น ชั้นปี กลุ่มมหาวิทยาลัยที่สังกัด วุฒิภาวะ สภาพทางสังคม การอบรมเลี้ยงดูจากพ่อแม่ การได้รับประสบการณ์จากโรงเรียน อิทธิพลของสิ่งแวดล้อมมีความสำคัญ เช่น พ่อ แม่ ญาติ ครู อาจารย์ และเพื่อน ซึ่งกระบวนการเรียนรู้ที่สำคัญคือ ความภาคภูมิใจในตนเอง ด้านสังคม ด้านการปฏิบัติตน และด้านตนเอง ซึ่งจากทฤษฎีความต้องการลำดับขั้นของ Maslow (1943 อ้างถึงใน ยลรวี โรจน์ทอง, 2556: 12-13) ได้จำแนกความต้องการของมนุษย์ออกเป็น 5 ลำดับขั้น ความต้องการมีความภาคภูมิใจในตนเอง การได้รับการยอมรับนับถือเป็นอีกหนึ่งความต้องการของมนุษย์ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดเกี่ยวกับความภาคภูมิใจในตนเองของ Heatherton and Polivy ซึ่ง Heatherton and Polivy (1991 อ้างถึงใน มาริษา วงศ์เงินยวง, 2550: 28-29) ได้กล่าวไว้ว่า ความภาคภูมิใจในตนเองเกิดขึ้นได้ต้องขึ้นอยู่กับแรงบันดาลใจของคนและประสบการณ์ของความสำเร็จ ความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็นในระดับอุดมศึกษาเกิดจากกระบวนการเรียนรู้ทำให้นักศึกษาเกิดความมั่นใจ กล้าแสดงออก เกิดจากวัฒนธรรมการเลี้ยงดูบุตรของพ่อแม่ ผู้ปกครองที่ให้การยอมรับในการตัดสินใจของบุตรซึ่งจะนำไปสู่ความภาคภูมิใจในตนเอง

2. ความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น ในระดับอุดมศึกษา พบว่า

2.1 ผลการเปรียบเทียบความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น ในระดับอุดมศึกษา จำแนกตามเพศ พบว่า ความภาคภูมิใจในตนเองทั้งในภาพรวมและรายด้าน ไม่แตกต่างกัน เพศชาย ($\bar{x} = 4.61$, S.D. = 0.38) เพศหญิง ($\bar{x} = 4.59$, S.D. = 0.39) เรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากสูงไปต่ำ เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ด้านตนเองมีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด รองลงมาคือ ด้านการปฏิบัติตน และข้อที่มี

ค่าเฉลี่ยต่ำสุดคือ ด้านสังคม ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สมพิศ ไชยกิจ (2536: 71) พบว่า นักเรียนมีความภาคภูมิใจในตนเองโดยรวมและรายด้านไม่แตกต่างกัน และมีลำดับความภาคภูมิใจในตนเองรายด้านจากมากไปหาน้อย ดังนี้ การได้รับการยอมรับจากกลุ่มเพื่อน การได้รับการยอมรับจากผู้ปกครอง การประสบผลสำเร็จทางการเรียน และการยอมรับตนเอง ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะว่า นักเรียนส่วนใหญ่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน ทั้งในด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว การเข้าร่วมกิจกรรมนักเรียน และความสัมพันธ์กับครอบครัว ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ อมรพรรณ ลิวติวงศ์ (2547: 64-65) พบว่า กลุ่มตัวอย่างจำแนกเป็นเพศหญิง จำนวน 321 คน เพศชาย จำนวน 303 คน รวมทั้งหมด 624 คน ส่วนอายุของกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาพบว่า อายุ 19 ปี มีจำนวน 295 คน อายุ 20 ปี มีจำนวน 181 คน อายุ 18 ปี มีจำนวน 99 คน และอายุ 21 ปี มีจำนวน 49 คน ตามลำดับ ซึ่งกลุ่มตัวอย่าง มีความภาคภูมิใจในตนเองไม่แตกต่างกัน และสอดคล้องกับงานวิจัยของ พนาคร แสนใจ (2554: 91) พบว่า วัยรุ่นในจังหวัดสมุทรปราการมีความภาคภูมิใจในตนเอง ไม่แตกต่างกัน โดยที่พ่อแม่จะส่งเสริมให้ความผูกพันในครอบครัวดีขึ้นได้นั้น พ่อแม่ต้องมีความผูกพันรักใคร่กันภายในครอบครัวเป็นอย่างดี ทั้งนี้ก็เพราะวัยรุ่นต้องการความรักความอบอุ่นในครอบครัวคือลักษณะของครอบครัวที่สมบูรณ์แบบ มีพ่อแม่ที่เคารพความเป็นส่วนตัว ไม่จำกัดอิสรภาพและเสรีภาพ เป็นต้น ซึ่งการมีครอบครัวที่อบอุ่นทำให้การดำเนินชีวิตได้อย่างปกติสุข ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Patton, Bartrum and Creed (2004 อ้างถึงใน มาลิน เนาวันาน, 2557: 85) ที่พบว่า เพศชายและเพศหญิงมีระดับความภาคภูมิใจในตนเองไม่แตกต่างกัน ความภาคภูมิใจในตนเองไม่แตกต่างกันในกลุ่มวัยรุ่น และในการศึกษาในประเด็นของความเกี่ยวข้องสัมพันธ์ของบ้าน พ่อแม่ และความภาคภูมิใจในตนเอง

2.2 ผลการเปรียบเทียบความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็นในระดับอุดมศึกษา จำแนกตามความบกพร่องทางการเห็น พบว่า ความภาคภูมิใจในตนเองทั้งในภาพรวมและรายด้านไม่แตกต่างกัน ตามอดสนิท ($\bar{x} = 4.64$, S.D. = 0.35) มองเห็นเลือนราง ($\bar{x} = 4.56$, S.D. = 0.41) เรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากสูงไปต่ำ เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ด้านการปฏิบัติตน มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด รองลงมาคือ ด้านตนเอง และข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดคือ ด้านสังคม ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ สุปราณี สนธิรัตน์ (2546 อ้างถึงใน ฉวีรา ศีตีสาร, 2552: 106-107) พบว่า กลุ่มเด็กตาบอดหรือเด็กที่มีความบกพร่องทางการเห็นไม่มีความยากลำบากในการทำกิจกรรมไม่เป็นอุปสรรคต่อการดำเนินชีวิต จึงไม่ทำให้เกิดความรู้สึกท้อแท้ มองตนเองมีคุณค่า มีความสามารถ ซึ่งหากเด็กเหล่านี้ได้รับการเอาใจใส่ส่งเสริมและพัฒนาความภาคภูมิใจในตนเอง ก็จะทำให้พวกเขาเกิดความภาคภูมิใจ มั่นใจยอมรับตนเองและข้อจำกัดของตนเองที่มีอยู่และสอดคล้องกับ วารี ธีรจิตร (2541: 28) ได้กล่าวว่า เด็กที่มีความบกพร่องทางการเห็นต้องการการยอมรับจากสังคมและการยอมรับสภาพของตนเอง ถ้าหากเด็กกลุ่มนี้ได้รับการยอมรับจากสังคมประสบความสำเร็จ ก็จะทำให้พวกเขาเกิดความมั่นใจสามารถปรับตัวอยู่ในสังคม

ได้ดี ซึ่งสอดคล้องกับ สุชา จันท์ธอม (2525: 6) ได้กล่าวไว้ว่า เด็กตาบอดหรือเด็กที่มีความบกพร่องทางการเห็นต้องการการเรียนรู้ ประสบการณ์ต่าง ๆ ใหม่ ๆ มากกว่าเด็กธรรมดา การให้เด็กตาบอดหรือเด็กบกพร่องทางการเห็นได้ทำกิจกรรมต่าง ๆ จะมีการพัฒนา การปรับตัวทางสังคมของเด็ก ทำให้มีวุฒิภาวะมากขึ้น และทำให้เกิดความเชื่อมั่นในตนเอง และมีความภาคภูมิใจในตนเองมากขึ้น

2.3 ผลการเปรียบเทียบความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็นในระดับอุดมศึกษา จำแนกตามชั้นปีที่ 1, 2, 3, 4 และ 5 พบว่า ความภาคภูมิใจในตนเองทั้งในภาพรวมและรายด้าน ไม่แตกต่างกัน เรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากสูงไปต่ำ เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ด้านการปฏิบัติตนมีค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมาคือ ด้านตนเอง และข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดคือ ด้านสังคม ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ธัญญภัทร์ ศิรชนราโรจน์ (2559: 72) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ของความภาคภูมิใจในตนเองและความยืดหยุ่นตัวของนักศึกษาระดับปริญญาตรีพบว่า เมื่อทดสอบความแตกต่างของความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏราชชนครินทร์เป็นรายคู่ ด้วยวิธี LSD โดยจำแนกตามชั้นปีพบว่า นักศึกษาชั้นปีต่างกันจะมีความภาคภูมิใจในตนเอง ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มีความสัมพันธ์กันทางบวก ส่วนลู (Liu: 2014 อ้างถึงใน ธัญญภัทร์ ศิรชนราโรจน์, 2559: 730) ได้ศึกษาผลกระทบและความภาคภูมิใจในตนเองที่เป็นตัวส่งผ่านระหว่างความยืดหยุ่นตัว โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรี 412 คน เพื่อศึกษาผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นตามลำดับการส่งผ่านความภาคภูมิใจในตนเองเกี่ยวกับความสัมพันธ์กับความยืดหยุ่น โดยใช้แบบวัดความยืดหยุ่นตัวของคอนเนอร์และเดวิดสัน และแบบวัดความภาคภูมิใจในตนเองของโรเซนเบิร์ก พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนมาก 66 % มีความยืดหยุ่นปานกลางถึงมีความยืดหยุ่นสูง และความภาคภูมิใจในตนเองสูงด้วย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สุภาภรณ์ เกียรติคงศักดิ์ (2549: 52) พบว่า นักศึกษามีความภาคภูมิใจในตนเองอยู่ในระดับดีถึงระดับดีเลิศ ซึ่งอายุของนักศึกษาถือเป็นช่วงที่อยู่ในกลุ่มวัยรุ่นซึ่งเป็นช่วงวัยที่ส่วนใหญ่จะมีความรู้สึกภาคภูมิใจในตนเองมาก ทำให้นักศึกษามักแสดงความเชื่อมั่นในตนเองสูง เพราะเป็นระยะที่นักศึกษาก้าวสู่วัยผู้ใหญ่ ความรู้สึกของนักศึกษาเกี่ยวกับคุณค่าและศักยภาพของตนที่เพิ่มขึ้นนั้นจะกลายเป็นส่วนหนึ่งของโครงสร้างบุคลิกภาพซึ่งสอดคล้องตามแนวคิดของ E.Erikson ที่เรียกว่าเอกลักษณ์แห่งตน (Ego Identity) ลักษณะแห่งการพัฒนาดังกล่าวที่เกิดขึ้นในช่วงวัยรุ่นนี้ จะเป็นพื้นฐานในการพัฒนาลักษณะแต่ละบุคคล

2.4 ผลการเปรียบเทียบความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็นในระดับอุดมศึกษา จำแนกตามกลุ่มมหาวิทยาลัยที่สังกัด พบว่า ความภาคภูมิใจในตนเองทั้งในภาพรวมและรายด้าน ไม่แตกต่างกัน กลุ่มมหาวิทยาลัยของรัฐ ($\bar{X} = 4.46$, S.D. = 0.40) กลุ่มมหาวิทยาลัยราชภัฏ ($\bar{X} = 4.51$, S.D. = 0.37) กลุ่มมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล ($\bar{X} = 4.56$, S.D. = 0.33) และกลุ่มสถาบันอุดมศึกษาเอกชน ($\bar{X} = 4.66$, S.D. = 0.16) เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ด้านการปฏิบัติตน

แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และจำแนกตามกลุ่มมหาวิทยาลัยที่สังกัด เป็นรายคู่ ในด้านการปฏิบัติตน พบว่า กลุ่มมหาวิทยาลัยของรัฐ แตกต่างกับกลุ่มมหาวิทยาลัยราชภัฏ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนคู่อื่นไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า มหาวิทยาลัยทุกกลุ่มมีความพร้อมในการจัดการเรียนการสอนค่อนข้างสูง และด้วยการเอาใจใส่ของพ่อแม่ อาจารย์ผู้สอน และเพื่อนในห้องเรียนที่ได้สังเกตเห็นถึงความสำคัญของการศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น โดยไม่มีการแบ่งแยก ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ นวลศิริ เปาโรหิตย์ (2540: 16) พบว่า แนวทางการสร้างความภาคภูมิใจในตนเองของวัยรุ่นที่มีปัญหาทางสังคมว่า ทุกฝ่ายต้องร่วมมือกัน ไม่ว่าจะเป็นพ่อแม่ ตัวเด็กวัยรุ่น ครู อาจารย์ และจะดีมากหากนำชุมชนมาร่วมด้วย นั่นคือทุกฝ่ายต้องทำงานประสานกันเป็นทีม และยังคงสอดคล้องกับงานวิจัยของ นวลน้อย วิจิตรกุล (2546: 54-55) ศึกษาการพัฒนาการเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษาสถาบันราชภัฏอุบลราชธานี โดยใช้กิจกรรมประมวลผลพฤติกรรมของตนเองในด้านบวก ในการสอนรายวิชาพฤติกรรมมนุษย์กับการพัฒนาตนเอง จากผลการประเมินพฤติกรรมของนักศึกษาสถาบันราชภัฏอุบลราชธานี ผลการวิจัยพบว่า ความภาคภูมิใจในตนเองหลังการทดลองระหว่างกลุ่มที่ใช้กิจกรรมการประมวลผลพฤติกรรมของตนเองในด้านบวกกับกลุ่มที่ไม่ใช้กิจกรรมการประมวลผลพฤติกรรมของตนเองในด้านบวก แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กล่าวคือ กลุ่มที่ใช้กิจกรรมการประมวลผลพฤติกรรมของตนเองในด้านบวกมีคะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองสูงกว่ากลุ่มที่ไม่ใช้กิจกรรมการประมวลผลพฤติกรรมของตนเองในด้านบวก ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ อมรพรรณ ลิวดิวงษ์ (2547: 74-75) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างสัมพันธภาพในครอบครัว การเห็นคุณค่าในตนเองและการปรับตัวทางสังคมของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ในมหาวิทยาลัยรามคำแหง พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลของเด็กเริ่มต้นจากครอบครัว พ่อแม่ในช่วงชีวิตแรกของชีวิตเด็กจะได้รับอิทธิพลมาจากประสบการณ์ภายในครอบครัวซึ่งเป็นพฤติกรรมในอนาคตของเด็ก ผลที่ได้จากการวิจัย พบว่า สัมพันธภาพในครอบครัวมีส่วนช่วยให้นักศึกษาสามารถปรับตัวทางสังคมเข้ากับเพื่อนได้เป็นอย่างดี ดังจะเห็นได้จาก นิภา นิธิยาน (2530: 155) กล่าวว่า ลักษณะของวัยรุ่นที่สามารถปรับตัวได้ดี จะมีความเชื่อมั่น และความรู้สึกรับประกัน ภาคภูมิใจในตนเอง ไม่มีปมด้อย ขอมรับความสามารถและความสำเร็จของผู้อื่นด้วยใจจริง วิพากษ์วิจารณ์ผู้อื่นด้วยความยุติธรรม ไม่มีเจตนาทำลายผู้อื่นเพื่อยกย่องตน และจากแนวคิดของ Coopersmith (1984: 1; Mccandless 1988, 203-204) อ้างถึงใน อมรพรรณ ลิวดิวงษ์, 2547: 75-77) กล่าวว่า ความภาคภูมิใจในตนเองเป็นเสมือนพลังที่ช่วยให้บุคคลสามารถเผชิญอุปสรรคต่าง ๆ มีอุปนิสัยร่าเริง มีความวิตกกังวลต่ำ สามารถปรับตัวได้อย่างมีความสุข และผลการวิจัยพบว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหงชั้นปีที่ 1 มีความภาคภูมิใจในตนเองระดับมาก จึงเป็นที่น่าพอใจว่า นักศึกษาเป็นผู้ที่มีการปรับตัวได้ดี โดยเฉพาะอย่างยิ่งการปรับตัวเข้ากับเพื่อนในมหาวิทยาลัยและสามารถดำเนินชีวิตอยู่ในสังคมมหาวิทยาลัยได้อย่างมีความสุข รวมทั้ง

แสดงให้เห็นว่า สัมพันธภาพในครอบครัวที่แน่นแฟ้น ปฏิบัติต่อกันด้วยความรักความห่วงใยเอาใจใส่ มีการพูดคุย รับฟังความคิดเห็น แก้ปัญหาร่วมกัน จึงทำให้นักศึกษามีความภาคภูมิใจในตนเองไปในแนวทางที่ดี

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยขอเสนอแนะแนวทางในการนำผลการวิจัยไปใช้ ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลวิจัยไปใช้

1.1 ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น ในระดับอุดมศึกษา ทั้ง 3 ด้าน ได้แก่ ด้านสังคม ด้านการปฏิบัติตน และด้านตนเอง อยู่ในระดับมากที่สุดทุกด้าน ดังนั้น นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น ในระดับอุดมศึกษา ควรจะรักษาปัจจัยเหล่านี้ให้อยู่ในระดับมากที่สุดตลอดไป

1.2 ผลการวิจัย พบว่า ปัจจัยความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น ในระดับอุดมศึกษา โดยเรียงลำดับ 3 ลำดับดังนี้ ด้านสังคม ด้านการปฏิบัติตน และด้านตนเอง ดังนั้น ผู้บริหารสถานศึกษาด้านสังกัดและหน่วยงานที่รับผิดชอบเกี่ยวกับนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น ควรมีมาตรการส่งเสริม สนับสนุน ในด้านปัจจัยเหล่านี้อย่างต่อเนื่อง เพื่อให้นักศึกษามีความภาคภูมิใจในตนเองมากยิ่งขึ้น

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรศึกษาวิจัยเชิงคุณภาพเกี่ยวกับปัจจัยอื่น ๆ ที่น่าจะมีผลต่อความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น เพื่อให้ได้ข้อมูลสารสนเทศและมีประสิทธิภาพมากขึ้น

2.2 ควรนำปัจจัยทั้ง 3 ด้าน (ด้านสังคม ด้านการปฏิบัติตน และด้านตนเอง) มาศึกษาความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องประเภทอื่น

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กนกวรรณ อังคะสิทธิ์. (2540). พฤติกรรมสุขภาพและความเห็นคุณค่าในตนเองของคนพิการ. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาสุศึกษา มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- กรมประชาสัมพันธ์. (2538). ระเบียบกรมประชาสัมพันธ์ว่าด้วยการฝึกอาชีพคนพิการ พ.ศ. 2538. กรุงเทพมหานคร: กรมประชาสัมพันธ์.
- กรมวิชาการ. (2544). พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 และพระราชบัญญัติการศึกษาภาคบังคับ พ.ศ. 2545. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์อักษรไทย.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2552). การปฏิรูปการศึกษาในทศวรรษที่สอง (พ.ศ. 2552-2561). กรุงเทพมหานคร: พริกหวานกราฟิก.
- กิ่งเพชร ส่งเสริม. (2544). การศึกษาการเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษาสถาบันราชภัฏสุรินทร์. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาพัฒนาการ สถาบันราชภัฏสุรินทร์.
- กุลวดี จงวรกุล. (2556). ปฏิสัมพันธ์ทางสังคมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นกับนักเรียนปกติ ครู และบุคลากรอื่น ๆ ในโรงเรียนที่มีการจัดการเรียนร่วมระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น. วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาสุขภาพจิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เกียรติวรรณ อมาตยกุล. (2543). พลังแห่งความเชื่อมั่น. กรุงเทพมหานคร: ทีพี พริน.
- ฉัตรนภา สัมภรเชษฐ์การณ. (2556). เหนือปกติของความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองของคนพิการทางร่างกายและการเคลื่อนไหว. วิทยานิพนธ์สังคมสงเคราะห์ศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาสังคมสงเคราะห์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ชนกัช ลีมีสืบเชื้อ. (2553). การศึกษาและพัฒนาการเห็นคุณค่าในตนเองของผู้สูงอายุ. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ชัยวัฒน์ วงศ์อาษา. (2539). ผลการฝึกอบรมต่อการเห็นคุณค่าในตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. ปรินญาณิพนธ์วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาพฤติกรรมศาสตร์ สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ชูดินันท์ มิ้ม. (2552). ปัจจัยที่ส่งผลต่อการเห็นคุณค่าในตนเองของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายอำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาวิจัยและสถิติการศึกษา มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ชูชีพ อ่อนโลกสูง. (2527). จิตวิทยาเด็กปกติ. กรุงเทพมหานคร: ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

- ณดา ทับทิมจรรยา. (2557). “การจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาเพื่อคนพิการ”. **ปัญญาภิวัฒน์**. 6(กรกฎาคม – ธันวาคม), 187-190.
- ณัฐิรา ศีตีสาร. (2552). การพัฒนาความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองเพื่อส่งเสริมพฤติกรรมสุขภาพของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเห็นโดยใช้กิจกรรมกลุ่ม. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการส่งเสริมสุขภาพ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ดวงพร เลาหบุตร. (2545). **แนวคิดสู่ความสำเร็จ**. กรุงเทพมหานคร: พีเอ ลิฟวิ่ง.
- ดวงรัตน์ รongกลัด. (2550). การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มเพื่อสร้างเสริมการเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษาที่มีพฤติกรรมไม่พึงประสงค์โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ภาคเหนือ. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ธัญญภัทร์ ศิริชชนราโรจน์ และคณะ. (2559). การศึกษาความสัมพันธ์ของความภาคภูมิใจในตนเองและความยืดหยุ่นตัวของนักศึกษาระดับปริญญาตรี. วิทยานิพนธ์ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาวิจัยและพัฒนาศักยภาพมนุษย์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ธีระ ชัยยุทธขรรยง. (2544). “การเสริมสร้างความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง”. **การศึกษา**. 1(มกราคม), 130-131.
- นวลน้อย วิจิตรกุล. (2546). การพัฒนาการเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษาสถาบันราชภัฏอุบลราชธานี โดยใช้กิจกรรมการประมวลพฤติกรรมของตนเองในด้านบวก ในการสอนรายวิชาพฤติกรรมมนุษย์กับการพัฒนาตน. รายงานวิจัย. คณะครุศาสตร์ สถาบันราชภัฏอุบลราชธานี.
- นวลศิริ เปาโรหิตย์. (2540). “จะสร้างวินัยให้เด็กยอมรับอย่างไร”. **แนะแนว**. 16(มกราคม-มิถุนายน), 16.
- นิตยา ปู้ดปา. (2549). การใช้คอมพิวเตอร์ช่วยสอนเพื่อพัฒนาความสามารถในด้านไวยากรณ์ภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนบกพร่องทางการเห็น. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- นิภา นิธิยานน. (2530). **การปรับตัวและบุคลิกภาพ**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: โอ.เอส. พรินต์ติ้ง เฮาส์
- บุญชม ศรีสะอาด. (2545). **การวิจัยเบื้องต้น**. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพมหานคร: สุวีริยาสาส์น.
- ประภาส ณ พิกุล. (2551). การศึกษาความภาคภูมิใจในตนเองและการสร้างโมเดลการให้คำปรึกษากลุ่มเพื่อพัฒนาความภาคภูมิใจในตนเองของนักเรียนวัยรุ่นภาคเหนือ. สารนิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการให้คำปรึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ปิยะดา คำแก้ว. (2550). ปัจจัยที่ส่งผลต่อความภาคภูมิใจในตนเองของนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนนาทวีวิทยาคม อำเภอนาทวี จังหวัดสงขลา. สารนิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

- ผดุง อารยะวิญญู. (2539). การศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ. กรุงเทพมหานคร: ไร่ไทยเพรส.
- พนาคกร แสนใจ. (2554). ความสัมพันธ์ระหว่างความผูกพันในครอบครัว การเห็นคุณค่าในตนเองและกลวิธีในการเผชิญปัญหาของวัยรุ่น จังหวัดสมุทรปราการ. วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัย สาขาวิชาจิตวิทยาพัฒนาการ มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- พลนุช พุ่มไสว. (2543). การศึกษารูปแบบการอบรมเลี้ยงดูที่มีผลต่อการเห็นคุณค่าในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย สาขาวิชาการแนะแนว และให้คำปรึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- พีระ พิลาฤทธิ. (2554). ผลการศึกษบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน เรื่องการสร้างงานนำเสนอที่ใช้โปรแกรม Microsoft Power Point 2003 โดยใช้รูปแบบการสอนทางตรง สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- เพชรลัดดา บุญยะวันตั้ง. (2552). อัตมโนทัศน์และการปรับตัวของคนพิการทางการมองเห็นที่ศูนย์สมรรถภาพคนตาบอดปากเกร็ด และศูนย์ฝึกอาชีพหญิงตาบอดสามพราน. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชางานบริการฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการ มหาวิทยาลัยมหิดล.
- เพ็ญพโยม เชยสมบัติ. (2547). ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยคัดสรรกับความไว้วางใจในผู้ป่วยสูงอายุที่เจ็บป่วยเรื้อรังที่เข้ารับการรักษาในโรงพยาบาล. วิทยานิพนธ์พยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ภาวิณี ธนบดีธรรมจารี. (2540). ปัจจัยคัดสรรที่มีอิทธิพลต่อความสำนึกในคุณค่าตนเองของพยาบาลจิตเวชโรงพยาบาลสมเด็จพระเจ้าพระยา. วิทยานิพนธ์พยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาสุขภาพจิตและการพยาบาลจิตเวช มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ภิลีวัลย์ นัตรมณีฤกษ์. (2547). การมองเห็นคุณค่าในตนเองของคนพิการ: ศึกษากรณีศูนย์ฟื้นฟูอาชีพคนพิการ กรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการ. วิทยานิพนธ์สังคมสงเคราะห์ศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารและนโยบายสวัสดิการสังคม มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- มณฑารพ เรียบเรียง. (2542). หนทางสู่ความสำเร็จ. นครปฐม: สำนักพิมพ์ไคนามิคเพรส.
- มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต. (2557). รายงานฉบับสมบูรณ์ การศึกษาบูรณาการความร่วมมือทางวิชาการด้านคนพิการ และการจัดสัมมนาวิชาการระดับชาติด้านคนพิการ ครั้งที่ 6 ประจำปี 2557. กรุงเทพมหานคร: คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต.

- มารีนา วงศ์เงินขวง. (2550). การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยใช้กระบวนการเรียนการสอนแบบโครงการ วิชางานประดิษฐ์สำหรับผู้เรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็น. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรอุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาบริหารอาชีวและเทคนิคศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ.
- มาลิน เนาว์นาน. (2557). ความภาคภูมิใจในตนเอง ของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน และนักศึกษาที่มีการได้ยิน. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาการฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการ มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ยลรวี โรจน์ทอง. (2556). การศึกษาเปรียบเทียบความภาคภูมิใจในตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. สารนิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ยุพดี ธรรมชาติ. (2546). การพัฒนาการเห็นคุณค่าในตนเองโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือของนักศึกษาสถาบันราชภัฏสงขลา. รายงานการวิจัย. คณะครุศาสตร์ สถาบันราชภัฏสงขลา.
- วรกร ททรัพย์วิระปกรณ์. (2553). “ความสัมพันธ์ของสัมพันธภาพระหว่างบุคคลกับความสามารถในการปฏิบัติงานการดูแลช่วยเหลือผู้เรียนของครูแนะแนวในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาในเขตภาคตะวันออก”. *ศึกษาศาสตร์*. 24(2), 143-158.
- วารี ถิรจิตร. (2541). การศึกษาสำหรับเด็กพิเศษ. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วิจิตา ประชานุกุล. (2551). การสำรวจความคิดเห็นและผู้สอนเกี่ยวกับการฝึกทักษะ ความคุ้นเคยกับสภาพแวดล้อมและการเคลื่อนไหว: กรณีศึกษาศูนย์พัฒนาสมรรถภาพคนตาบอด และศูนย์ฝึกอาชีพหญิงตาบอดสมพราน. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชางานบริการฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการ มหาวิทยาลัยมหิดล.
- วิรงรอง ฟางสะอาด. (2545). การศึกษาการมองเห็นคุณค่าแห่งตนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็น: โรงเรียนสอนคนตาบอดกรุงเทพ. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชางานบริการฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการ มหาวิทยาลัยมหิดล.
- วิริยะ วงษ์เลาหกุล. (2520). เอกสารบรรยายการบริหารงานก่อสร้างภูมิสถาปัตยกรรม. ภาควิชาภูมิสถาปัตยกรรม คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศศิธร ไชยเทศ. (2554). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน การคิดวิเคราะห์ และการยอมรับนับถือตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ระหว่างการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีพหุปัญญาต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ SQ4R กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

- สถาบันวิจัยระบบสาธารณสุข. (2553). รายงานประจำปี 2553 สถาบันวิจัยสาธารณสุขสู่ความเป็นธรรม
ด้านสุขภาพ. กรุงเทพมหานคร: สถาบันวิจัยระบบสาธารณสุข.
- สมทรง พันธุ์สุวรรณ. (2529). การศึกษาสำหรับคนที่บกพร่องทางการเห็น. กรุงเทพมหานคร:
ภาควิชาการศึกษาพิเศษ คณะครุศาสตร์ วิทยาลัยครูสวนดุสิต.
- สมพิศ ไชยกิจ. (2536). ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับความภาคภูมิใจในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3
โรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดนราธิวาส. วิทยานิพนธ์การศึกษา
มหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สมิต อาชนิกกุล. (2545). การพัฒนาตนเอง. กรุงเทพมหานคร: ดอกหญ้า.
- สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา. (2555ก). เอกสารประกอบการอบรมหลักสูตรการพัฒนาศักยภาพ
บุคลากรที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการระดับอุดมศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 2.
กรุงเทพมหานคร: สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา.
- _____. (2555ข). เอกสารประกอบการอบรมหลักสูตรการพัฒนาศักยภาพบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับ
การจัดการศึกษาสำหรับคนพิการในระดับอุดมศึกษา เรื่อง การออกแบบการเรียนรู้ที่เป็นสากล
Universal Design for Learning สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา 2555. กรุงเทพ
มหานคร: สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา.
- _____. (2558). คู่มือหลักเกณฑ์และแนวทางการปฏิบัติในการขอรับการสนับสนุนเงินอุดหนุน
ทางการศึกษาสำหรับคนพิการในระดับอุดมศึกษา 2558. กรุงเทพมหานคร: สำนักงานคณะกรรมการ
การอุดมศึกษา.
- _____. (2559). รายงานผลการสำรวจข้อมูลเกี่ยวกับการส่งเสริมและพัฒนาระบบบริการเพื่อ
รองรับนักเรียน นิสิต นักศึกษาพิการในสถาบันอุดมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการ
การอุดมศึกษา ปีการศึกษา 2559. กรุงเทพมหานคร: สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา.
- _____. (2560). รายงานผลการสำรวจข้อมูลเกี่ยวกับการส่งเสริมและพัฒนาระบบบริการเพื่อ
รองรับนักเรียน นิสิต นักศึกษาพิการในสถาบันอุดมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการ
การอุดมศึกษาปีการศึกษา 2560. กรุงเทพมหานคร: สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา.
- สำนักงานบริหารการศึกษาพิเศษ. (2551). พระราชบัญญัติการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ พ.ศ. 2551.
กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- สำนักงานรับรองมาตรฐานและการประเมินคุณภาพการศึกษา. (2547). พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ
พ.ศ. 2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545. กรุงเทพมหานคร: สำนักงานรับรองมาตรฐาน
และการประเมินคุณภาพการศึกษา องค์การมหาชน

- สำนักงานส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการแห่งชาติ. (2554). สถิติข้อมูลคนพิการที่มีบัตรประจำตัวคนพิการ จำแนกตามภูมิภาค และเพศ ตั้งแต่วันที่ 1 เดือนพฤศจิกายน 2537 (Online). <http://www.nep.go.th/home.php>, 31 ตุลาคม 2559.
- สำนักงานสถิติแห่งชาติ. (2551). จำนวนคนพิการในประเทศไทย (Online). <http://service.nso.go.th/nso/nsopublish/news/DWRegis.pdf>, 14 มีนาคม 2559.
- สิทธิ์ ชีรสรณ์. (2551). เทคนิคการเขียนรายงานการวิจัย. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุชา จันท์เอม. (2525). จิตวิทยาเด็กพิเศษ. กรุงเทพมหานคร: อักษรบัณฑิต.
- สุชาดา ศาครเสถียร. (2533). "Psychoological Adjustment of Physical Dysfunction." ใน เอกสารประกอบคำบรรยายกระบวนวิชา 513241. เชียงใหม่: คณะเทคนิคการแพทย์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 6.
- สุดใจ ตั้งทรงสวัสดิ์. (2532). การใช้เพื่อนผู้ให้การช่วยเหลือในกลุ่มเพื่อการเพิ่มความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการวิจัยการศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุชาติณี เถาว์กลาง. (2552). ความสัมพันธ์ระหว่างบทบาทบิดา มารดา กับการเห็นคุณค่าในตนเอง และพฤติกรรมการมีวินัยในตนเองของวัยเด็กตอนกลาง เขตบางกะปิ กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาพัฒนาการ มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- สุธิดา หอวัฒนกุล และคณะ. (2549). พื้นฐานการศึกษาและการศึกษาแบบเรียนรวม. กรุงเทพมหานคร: คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต.
- สุปราณี สนธิรัตน์. (2530). จิตวิทยาเด็กพิเศษ. กรุงเทพมหานคร: ภาควิชาจิตวิทยา คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- สุภาภรณ์ เกียรติคงศักดิ์. (2549). การสำรวจความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาคอมพิวเตอร์และเทคโนโลยีสารสนเทศ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี.
- สุวรรณมา เรืองกาญจนเศรษฐ. (2550). กลยุทธ์การสร้างเสริมสุขภาพวัยรุ่น. กรุงเทพมหานคร: ชัยเจริญการพิมพ์.
- สุวิมล อุดมพิริยะศักดิ์. (2553). รูปแบบการบริหารศูนย์บริการสนับสนุนนักศึกษาพิการเรียนร่วมระดับอุดมศึกษา. คุษฎีนิพนธ์ศึกษาศาสตรคุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต.

- สุพจน์ มณีโชติ. (2556). การมีส่วนร่วมในการบริหารองค์การเกษตรกรในอนาคตแห่งประเทศไทย
ในพระราชูปถัมภ์สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี วิทยาลัย
เกษตรและเทคโนโลยีสงขลา พัทลุง สตูล. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชา
การบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา.
- อรชума พุ่มสวัสดิ์. (2538). การเปรียบเทียบการเห็นคุณค่าในตนเองของเด็กวัยรุ่นที่ได้รับการเลี้ยงดู
ในรูปแบบที่แตกต่างกันตามการรับรู้ของตนเอง. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อับสรสิริ เอี่ยมประชา. (2542). การพัฒนาโปรแกรมเสริมสร้างการเห็นคุณค่าในตนเองของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อารีย์ เพลินชัยวานิช. (2540). รายงานการประเมินโครงการนักเรียนตาบอดเรียนร่วมกับนักเรียน
ปกติในโรงเรียนเรียนร่วมของโรงเรียนสอนคนตาบอดภาคเหนือในพระบรมราชูปถัมภ์
จังหวัดเชียงใหม่. รายงานวิจัย. โรงเรียนสอนคนตาบอดภาคเหนือในพระบรมราชูปถัมภ์
จังหวัดเชียงใหม่.
- อุมาพร ตรังคสมบัติ. (2543). พาลูกค้นหาความนับถือตนเอง. กรุงเทพมหานคร: ชันดี.
- อรวรรณ ปิ่นสวัสดิ์. (2546). ความสัมพันธ์ของปัจจัยทางประชากร ปัจจัยทางครอบครัว และแรง
สนับสนุนทางสังคมกับการปรับตัวของนักเรียนวัยรุ่นที่มีความบกพร่องทางการเห็น.
วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชางานบริการฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการ
มหาวิทยาลัยมหิดล.
- อัจฉรา สุวรรณนาคินทร์. (2546). การศึกษาพฤติกรรมและความต้องการจำเป็นในการเข้าถึงข้อมูล
ข่าวสารผ่านระบบเครือข่ายอินเทอร์เน็ตของคนพิการทางการมองเห็น ในเขต กรุงเทพมหานคร
และปริมณฑล. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชางานบริการฟื้นฟูสมรรถภาพ
คนพิการ มหาวิทยาลัยมหิดล.
- อมรพรรณ ลิวดิวงษ์. (2547). ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างสัมพันธภาพในครอบครัว การเห็นคุณค่า
ในตนเองและการปรับตัวทางสังคมของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ในมหาวิทยาลัยรามคำแหง. วิทยานิพนธ์
วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาพัฒนาการ มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- อัญชลี ประสบจตุรพร. (2549). ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้สึกมีคุณค่าในตนเอง การสนับสนุนทาง
สังคมกับพฤติกรรมการแสดงตนเองของผู้ป่วยที่สูญเสียแขนขา. วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตร์
มหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- อนุชา ภูมิสิทธิพร. (2550). การศึกษาปัญหาและความต้องการของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่ศึกษาในมหาวิทยาลัยราชภัฏ. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- อินทรา วิทสมบูรณ์ และจุฬารัตน์ ถาวร. (2554). คนทำทาง 30 ปี มุสไนธิธรรมิกชนเพื่อคนตาบอดในประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์. ขอนแก่น: 2124 การพิมพ์.
- Khayusa Watanabe. (2547). ระดับความรู้และทัศนคติต่อการใช้ไม้เท้าขาวของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นระดับมัธยมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชางานบริการฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการ มหาวิทยาลัยมหิดล.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ

รายนามผู้เชี่ยวชาญ

1. อาจารย์ ดร.ปรีดา เบ็ญการ ตำแหน่ง อาจารย์ประจำคณะครุศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา
2. ดร.อัญชลี แสงอาวุธ ตำแหน่ง อาจารย์ประจำคณะครุศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี
3. นายแวนรงค์ સાและ ตำแหน่ง ผู้อำนวยการ
โรงเรียนการศึกษาคนตาบอดธรรมสาถลหาดใหญ่
4. นายสนอง จวนสง ตำแหน่ง ผู้อำนวยการ
โรงเรียนธรรมิกวิทยา เพชรบุรี
5. อาจารย์รัชนีณา หยด้อย ตำแหน่ง อาจารย์ประจำคณะครุศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

ภาคผนวก ข

หนังสือขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา บัณฑิตวิทยาลัย โทร. 246

ที่ บวล.089/2561

วันที่ 11 เมษายน 2561

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

เรียน อาจารย์ ดร.ปรีดา เบ็ญการ

ด้วย นายพงษ์รัชศักดิ์ ชอบทำกิจ รหัส 56G1831008 นักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาศาสตร์ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้ดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง ความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น ในระดับ อุดมศึกษา โดยมีคณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ ดังนี้

1. อาจารย์ ดร.โสภณ ชัยวัฒนกุลวานิช อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
2. อาจารย์ ดร.รุจิราพรรณ คงช่วย อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถในเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความสอดคล้องคุณภาพเครื่องมือการวิจัยของนักศึกษาดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุเคราะห์ จะขอบคุณยิ่ง

(อาจารย์ ดร.ศรุตพงษ์ ภูวรัวรานนท์)

รองคณบดี รักษาการแทน

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ที่ ศธ ๐๕๖๐.๐๖/๐๒๙

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา
อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา ๙๐๐๐๐

๕ เมษายน ๒๕๖๑

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์บุคลากรในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ

เรียน คณบดีคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบตอบรับการเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย จำนวน ๑ ฉบับ

ด้วย นายพงษ์ธิตักดิ์ ชอบทำกิจ รหัส ๕๖๖๑๘๓๑๐๐๘ นักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาศึกษาพิเศษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้ ดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง ความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น ในระดับ อุดมศึกษา โดยมีคณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ ดังนี้

๑. ดร.โสภณ ชัยวัฒน์กุลวานิช อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
๒. ดร.รุจิราพรรณ คงช่วย อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา พิจารณาแล้วเห็นว่า ดร.อัญลี แสงอาวุธ ซึ่งเป็นบุคลากรในสังกัดของท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถในเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอความอนุเคราะห์ เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความสอดคล้องคุณภาพเครื่องมือการวิจัยของนักศึกษาดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุเคราะห์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุระพรรณ จิตสุวรรณ์)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
โทรศัพท์/โทรสาร ๐ ๗๔๓๓ ๖๙๔๘
<http://bundit.skru.ac.th>

ที่ ศธ ๐๕๖๐.๐๖/๑๐๗๓

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา
อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา ๙๐๐๐๐

๕ เมษายน ๒๕๖๑

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนการศึกษาคนตาบอดธรรมสาภลหาดใหญ่

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบตอบรับการเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย จำนวน ๑ ฉบับ

ด้วย นายพงษ์ศักดิ์ ขอบทำกิจ รหัส ๕๖๐๑๘๓๑๐๐๘ นักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้ ดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง ความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น ในระดับ อดุมศึกษา โดยมีคณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ ดังนี้

๑. ดร.โสภณ ชัยวัฒนกุลวานิช อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
๒. ดร.รุจิราพรรณ คงช่วย อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ ความสามารถในเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความสอดคล้อง คุณภาพเครื่องมือการวิจัยของนักศึกษาดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุเคราะห์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุระพรรณ จุลสุวรรณ)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทรศัพท์/โทรสาร ๐ ๗๔๓๓ ๖๙๔๘

<http://bundit.skru.ac.th>

ที่ ศธ ๐๕๖๐.๐๖/ร ๐๑๓

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา
อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา ๙๐๐๐๐

๕ เมษายน ๒๕๖๑

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนธรรมิกวิทยา เพชรบุรี

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบตอบรับการเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย จำนวน ๑ ฉบับ

ด้วย นายพงษ์ธีศักดิ์ ชอบทำกิจ รหัส ๕๖6๑๘๓๑๐๐๘ นักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้ ดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง ความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น ในระดับ อุดมศึกษา โดยมีคณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ ดังนี้

๑. ดร.โสภณ ชัยวัฒนกุลวานิช อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
๒. ดร.รุจิราพรรณ คงช่วย อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ ความสามารถในเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความสอดคล้อง คุณภาพเครื่องมือการวิจัยของนักศึกษาดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุเคราะห์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุระพรรณ จุลสุวรรณ)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
โทรศัพท์/โทรสาร ๐ ๗๔๓๓ ๖๔๔๘
<http://bundit.skr.ac.th>

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา บัณฑิตวิทยาลัย โทร. 246

ที่ บวล.088/2561

วันที่ 11 เมษายน 2561

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

เรียน อาจารย์รัชนีณา หยค้อย

ด้วย นายพงษ์รัชศักดิ์ ขอบทำกิจ รหัส 56G1831008 นักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาศาสตร์ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้ดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง ความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น ในระดับ อุดมศึกษา โดยมีคณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ ดังนี้

1. อาจารย์ ดร.โสภณ ชัยวัฒนกุลวานิช อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
2. อาจารย์ ดร.รุจิราพรรณ คงช่วย อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถในเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความสอดคล้องคุณภาพเครื่องมือการวิจัยของนักศึกษาดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุเคราะห์ จะขอบคุณยิ่ง

(อาจารย์ ดร.ศรุตพงษ์ ภูวรัวรานนท์)

รองคณบดี รักษาราชการแทน

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ภาคผนวก ค

หนังสือขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูล

ศธ 0560.06 / ว 014

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา 90000

17 เมษายน 2561

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลประกอบการทำวิทยานิพนธ์

เรียน ผู้อำนวยการสำนักกิจการนิสิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถามการวิจัย เรื่อง ความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น
ในระดับอุดมศึกษา จำนวน 1 ฉบับ

ด้วย นายพงษ์รัชศักดิ์ ชอบทำกิจ รหัส 56G1831008 นักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชา
การศึกษาพิเศษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง
ความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น ในระดับอุดมศึกษา โดยมี อาจารย์ ดร.โสภณ
ชัยวัฒน์กุลวานิช เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก และ อาจารย์ ดร.รุจิราพรรณ คงช่วย เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา
วิทยานิพนธ์ร่วม

ในการนี้ เพื่อให้การทำวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาดังกล่าวสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา จึงขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูล รายละเอียดดังสิ่งที่ส่งมาด้วย เพื่อนำข้อมูลมาวิเคราะห์
ประกอบการทำวิทยานิพนธ์ต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา หวังเป็นอย่างยิ่งว่า
คงจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร.สุทธิพงศ์ ภูวธีรวัฒน์)

รองคณบดี รักษาราชการแทน

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทรศัพท์/โทรสาร 0 7433 6948

<http://bundit.skru.ac.th>

ผู้ประสานงาน : นายพงษ์รัชศักดิ์ ชอบทำกิจ โทร 09 3638 5479

ที่ ศธ 0560.06 / ว 014

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา
อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา 90000

17 เมษายน 2561

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลประกอบการทำวิทยานิพนธ์

เรียน หัวหน้างานแนะแนวและจัดหางาน มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

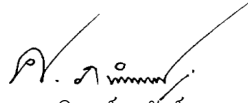
สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถามการวิจัย เรื่อง ความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น
ในระดับอุดมศึกษา จำนวน 2 ฉบับ

ด้วย นายพงษ์รัชศักดิ์ ชอบทำกิจ รหัส 56G1831008 นักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชา
การศึกษาพิเศษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง
ความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น ในระดับอุดมศึกษา โดยมี อาจารย์ ดร.โสภณ
ชัยวัฒน์กุลวานิช เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก และ อาจารย์ ดร.รุจิราพรรณ คงช่วย เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา
วิทยานิพนธ์ร่วม

ในการนี้ เพื่อให้การทำวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาดังกล่าวสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา จึงขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูล รายละเอียดดังสิ่งที่ส่งมาด้วย เพื่อนำข้อมูลมาวิเคราะห์
ประกอบการทำวิทยานิพนธ์ต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อ โปรดพิจารณา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา หวังเป็นอย่างยิ่งว่า
คงจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร.สุทธิพงษ์ ภู่วิธีวรานนท์)

รองคณบดี รักษาการแทน
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทรศัพท์/โทรสาร 0 7433 6948

<http://bundit.skru.ac.th>

ผู้ประสานงาน : นายพงษ์รัชศักดิ์ ชอบทำกิจ โทร 09 3638 5479

ที่ ศธ 0560.06 / ว 014

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา
อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา 90000

17 เมษายน 2561

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลประกอบการทำวิทยานิพนธ์

เรียน ผู้อำนวยการกองกิจการนักศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถามการวิจัย เรื่อง ความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น
ในระดับอุดมศึกษา จำนวน 1 ฉบับ

ด้วย นายพงษ์รัชศักดิ์ ขอบทำกิจ รหัส 56G1831008 นักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชา
การศึกษาพิเศษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง
ความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น ในระดับอุดมศึกษา โดยมี อาจารย์ ดร.โสภณ
ชัยวัฒน์กุลวานิช เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก และ อาจารย์ ดร.รุจิราพรรณ คงช่วย เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา
วิทยานิพนธ์ร่วม

ในการนี้ เพื่อให้การทำวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาดังกล่าวสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา จึงขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูล รายละเอียดดังสิ่งที่ส่งมาด้วย เพื่อนำข้อมูลมาวิเคราะห์
ประกอบการทำวิทยานิพนธ์ต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา หวังเป็นอย่างยิ่งว่า
คงจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร.สุทธิพงษ์ ภูวธีรวัชรานนท์)

รองคณบดี รักษาการแทน

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทรศัพท์/โทรสาร 0 7433 6948

<http://bundit.skru.ac.th>

ผู้ประสานงาน : นายพงษ์รัชศักดิ์ ขอบทำกิจ โทร 09 3638 5479

ที่ ศธ 0560.06 / ว 014

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา
อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา 90000

17 เมษายน 2561

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลประกอบการทำวิทยานิพนธ์

เรียน หัวหน้างานการศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

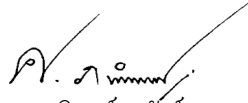
สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถามการวิจัย เรื่อง ความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น
ในระดับอุดมศึกษา จำนวน 3 ฉบับ

ด้วย นายพงษ์รัชศักดิ์ ชอบทำกิจ รหัส 56G1831008 นักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชา
การศึกษาพิเศษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง
ความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น ในระดับอุดมศึกษา โดยมี อาจารย์ ดร.โสภณ
ชัยวัฒน์กุลวานิช เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก และ อาจารย์ ดร.รุจิราพรรณ คงช่วย เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา
วิทยานิพนธ์ร่วม

ในการนี้ เพื่อให้การทำวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาดังกล่าวสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา จึงขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูล รายละเอียดดังสิ่งที่ส่งมาด้วย เพื่อนำข้อมูลมาวิเคราะห์
ประกอบการทำวิทยานิพนธ์ต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อ โปรดพิจารณา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา หวังเป็นอย่างยิ่งว่า
คงจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร.สุติพงษ์ ภูวธีรวัชรานนท์)

รองคณบดี รักษาการแทน
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทรศัพท์/โทรสาร 0 7433 6948

<http://bundit.skru.ac.th>

ผู้ประสานงาน : นายพงษ์รัชศักดิ์ ชอบทำกิจ โทร 09 3638 5479

ที่ ศธ 0560.06 / ว 014

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา
อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา 90000

17 เมษายน 2561

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลประกอบการทำวิทยานิพนธ์

เรียน หัวหน้าศูนย์บริการนักศึกษาพิการ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถามการวิจัย เรื่อง ความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น
ในระดับอุดมศึกษา จำนวน 19 ฉบับ

ด้วย นายพงษ์รัชศักดิ์ ขอบทำกิจ รหัส 56G1831008 นักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชา
การศึกษาพิเศษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง
ความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น ในระดับอุดมศึกษา โดยมี อาจารย์ ดร.โสภณ
ชัยวัฒน์กุลวานิช เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก และ อาจารย์ ดร.รุจิราพรรณ คงช่วย เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา
วิทยานิพนธ์ร่วม

ในการนี้ เพื่อให้การทำวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาดังกล่าวเสร็จลุล่วงไปด้วยดี บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา จึงขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูล รายละเอียดดังสิ่งที่ส่งมาด้วย เพื่อนำข้อมูลมาวิเคราะห์
ประกอบการทำวิทยานิพนธ์ต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา หวังเป็นอย่างยิ่งว่า
คงจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร.สุทธิพงษ์ กุวัชรสุวรรณนท์)

รองคณบดี รักษาการแทน

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทรศัพท์/โทรสาร 0 7433 6948

<http://bundit.skru.ac.th>

ผู้ประสานงาน : นายพงษ์รัชศักดิ์ ขอบทำกิจ โทร 09 3638 5479

ที่ ศธ 0560.06 / ว 014

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา 90000

17 เมษายน 2561

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลประกอบการทำวิทยานิพนธ์

เรียน ผู้อำนวยการกองกิจการนิสิต มหาวิทยาลัยบูรพา

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถามการวิจัย เรื่อง ความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น
ในระดับอุดมศึกษา จำนวน 1 ฉบับ

ด้วย นายพงษ์รัชศักดิ์ ชอบทำกิจ รหัส 56G1831008 นักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชา
การศึกษาพิเศษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง
ความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น ในระดับอุดมศึกษา โดยมี อาจารย์ ดร.โสภณ
ชัยวัฒน์กุลวานิช เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก และ อาจารย์ ดร.รุจิราพรธม คงช่วย เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา
วิทยานิพนธ์ร่วม

ในการนี้ เพื่อให้การทำวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาดังกล่าวสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา จึงขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูล รายละเอียดดังสิ่งที่ส่งมาด้วย เพื่อนำข้อมูลมาวิเคราะห์
ประกอบการทำวิทยานิพนธ์ต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา หวังเป็นอย่างยิ่งว่า
คงจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร.สุทธิพงษ์ กุวิชรวิธานนท์)

รองคณบดี รักษาการแทน

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทรศัพท์/โทรสาร 0 7433 6948

<http://bundit.skru.ac.th>

ผู้ประสานงาน : นายพงษ์รัชศักดิ์ ชอบทำกิจ โทร 09 3638 5479

ที่ ศธ 0560.06 / ว 014

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา
อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา 90000

17 เมษายน 2561

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลประกอบการทำวิทยานิพนธ์

เรียน หัวหน้างานสนับสนุนนิสิตพิการ กองกิจการนิสิต มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถามการวิจัย เรื่อง ความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น
ในระดับอุดมศึกษา จำนวน 5 ฉบับ

ด้วย นายพงษ์รัชศักดิ์ ขอบทำกิจ รหัส 56G1831008 นักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชา
การศึกษาพิเศษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง
ความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น ในระดับอุดมศึกษา โดยมี อาจารย์ ดร.โสภณ
ชัยวัฒน์กุลวานิช เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก และ อาจารย์ ดร.รุจิราพรรณ คงช่วย เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา
วิทยานิพนธ์ร่วม

ในการนี้ เพื่อให้การทำวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาดังกล่าวสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา จึงขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูล รายละเอียดดังสิ่งที่ส่งมาด้วย เพื่อนำข้อมูลมาวิเคราะห์
ประกอบการทำวิทยานิพนธ์ต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา หวังเป็นอย่างยิ่งว่า
คงจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร.สุทธิพงษ์ กุวัชรสุวรรณนท์)

รองคณบดี รักษาราชการแทน

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทรศัพท์/โทรสาร 0 7433 6948

<http://bundit.skru.ac.th>

ผู้ประสานงาน : นายพงษ์รัชศักดิ์ ขอบทำกิจ โทร 09 3638 5479

ที่ ศธ 0560.06 / ว 014

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา
อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา 90000

17 เมษายน 2561

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลประกอบการทำวิทยานิพนธ์

เรียน ผู้อำนวยการกองกิจการนักศึกษามหาวิทยาลัยมหิดล

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถามการวิจัย เรื่อง ความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น
ในระดับอุดมศึกษา จำนวน 3 ฉบับ

ด้วย นายพงษ์รัชศักดิ์ ชอบทำกิจ รหัส 56G1831008 นักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชา
การศึกษาพิเศษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง
ความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น ในระดับอุดมศึกษา โดยมี อาจารย์ ดร.โสภณ
ชัยวัฒน์กุลวานิช เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก และ อาจารย์ ดร.รุจิราพรรณ คงช่วย เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา
วิทยานิพนธ์ร่วม

ในการนี้ เพื่อให้การทำวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาดังกล่าวสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา จึงขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูล รายละเอียดดังสิ่งที่ส่งมาด้วย เพื่อนำข้อมูลมาวิเคราะห์
ประกอบการทำวิทยานิพนธ์ต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อ โปรดพิจารณา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา หวังเป็นอย่างยิ่งว่า
คงจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร.สุทธิพงษ์ ภู่วิธีวรานนท์)

รองคณบดี รักษาการแทน
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทรศัพท์/โทรสาร 0 7433 6948

<http://bundit.skru.ac.th>

ผู้ประสานงาน : นายพงษ์รัชศักดิ์ ชอบทำกิจ โทร 09 3638 5479

ที่ ศธ 0560.06 / ว 014

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา
อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา 90000

17 เมษายน 2561

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลประกอบการทำวิทยานิพนธ์

เรียน หัวหน้างานพัฒนานักศึกษา มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถามการวิจัย เรื่อง ความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น
ในระดับอุดมศึกษา จำนวน 1 ฉบับ

ด้วย นายพงษ์รัชศักดิ์ ขอบทำกิจ รหัส 56G1831008 นักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชา
การศึกษาพิเศษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง
ความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น ในระดับอุดมศึกษา โดยมี อาจารย์ ดร.โสภณ
ชัยวัฒน์กุลวานิช เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก และ อาจารย์ ดร.รุจิราพรรณ คงช่วย เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา
วิทยานิพนธ์ร่วม

ในการนี้ เพื่อให้การทำวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาดังกล่าวเสร็จลุล่วงไปด้วยดี บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา จึงขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูล รายละเอียดดังสิ่งที่ส่งมาด้วย เพื่อนำข้อมูลมาวิเคราะห์
ประกอบการทำวิทยานิพนธ์ต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา หวังเป็นอย่างยิ่งว่า
คงจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร.สุทธิพงษ์ กุวีชรวีรานนท์)

รองคณบดี รักษาการแทน

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทรศัพท์/โทรสาร 0 7433 6948

<http://bundit.skru.ac.th>

ผู้ประสานงาน : นายพงษ์รัชศักดิ์ ขอบทำกิจ โทร 09 3638 5479

ที่ ศช 0560.06 / ว 014

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา 90000

17 เมษายน 2561

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลประกอบการทำวิทยานิพนธ์

เรียน ผู้อำนวยการกองกิจการนักศึกษา มหาวิทยาลัยรามคำแหง

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถามการวิจัย เรื่อง ความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น
ในระดับอุดมศึกษา จำนวน 49 ฉบับ

ด้วย นายพงษ์รัชศักดิ์ ชอบทำกิจ รหัส 56G1831008 นักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชา
การศึกษาพิเศษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง
ความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น ในระดับอุดมศึกษา โดยมี อาจารย์ ดร. โสภณ
ชัยวัฒนกุลวานิช เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก และ อาจารย์ ดร. รุจิราพรธม คงช่วย เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา
วิทยานิพนธ์ร่วม

ในการนี้ เพื่อให้การทำวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาดังกล่าวสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา จึงขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูล รายละเอียดดังสิ่งที่ส่งมาด้วย เพื่อนำข้อมูลมาวิเคราะห์
ประกอบการทำวิทยานิพนธ์ต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อ โปรดพิจารณา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา หวังเป็นอย่างยิ่งว่า
คงจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร. สรุตติพงษ์ ภู่วิธีวรรณนท์)

รองคณบดี รักษาการแทน

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทรศัพท์/โทรสาร 0 7433 6948

<http://bundit.skru.ac.th>

ผู้ประสานงาน : นายพงษ์รัชศักดิ์ ชอบทำกิจ โทร 09 3638 5479

ที่ ศธ 0560.06 / ว 014

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา
อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา 90000

17 เมษายน 2561

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลประกอบการทำวิทยานิพนธ์

เรียน ผู้อำนวยการกองกิจการนักศึกษา มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถามการวิจัย เรื่อง ความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น
ในระดับอุดมศึกษา จำนวน 1 ฉบับ

ด้วย นายพงษ์รัชศักดิ์ ขอบทำกิจ รหัส 56G1831008 นักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชา
การศึกษาพิเศษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง
ความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น ในระดับอุดมศึกษา โดยมี อาจารย์ ดร.โสภณ
ชัยวัฒน์กุลวานิช เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก และ อาจารย์ ดร.รุจิราพรรณ คงช่วย เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา
วิทยานิพนธ์ร่วม

ในการนี้ เพื่อให้การทำวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาดังกล่าวสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา จึงขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูล รายละเอียดดังสิ่งที่ส่งมาด้วย เพื่อนำข้อมูลมาวิเคราะห์
ประกอบการทำวิทยานิพนธ์ต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา หวังเป็นอย่างยิ่งว่า
คงจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร.สุทธิพงษ์ ภูวธีรวัชรานนท์)

รองคณบดี รักษาการแทน

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทรศัพท์/โทรสาร 0 7433 6948

<http://bundit.skru.ac.th>

ผู้ประสานงาน : นายพงษ์รัชศักดิ์ ขอบทำกิจ โทร 09 3638 5479

ที่ ศธ 0560.06 / ว 014

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา
อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา 90000

17 เมษายน 2561

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลประกอบการทำวิทยานิพนธ์

เรียน ผู้อำนวยการศูนย์พัฒนาการศึกษาพิเศษและศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถามการวิจัย เรื่อง ความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น
ในระดับอุดมศึกษา จำนวน 1 ฉบับ

ด้วย นายพงษ์รัชศักดิ์ ขอบทำกิจ รหัส 56G1831008 นักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชา
การศึกษาพิเศษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง
ความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น ในระดับอุดมศึกษา โดยมี อาจารย์ ดร.โสภณ
ชัยวัฒน์กุลวานิช เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก และ อาจารย์ ดร.รุจิราพรรณ คงช่วย เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา
วิทยานิพนธ์ร่วม

ในการนี้ เพื่อให้การทำวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาดังกล่าวเสร็จลุล่วงไปด้วยดี บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา จึงขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูล รายละเอียดดังสิ่งที่ส่งมาด้วย เพื่อนำข้อมูลมาวิเคราะห์
ประกอบการทำวิทยานิพนธ์ต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา หวังเป็นอย่างยิ่งว่า
คงจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร.สุทธิพงศ์ กุวัชรวิธานนท์)

รองคณบดี รักษาการแทน

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทรศัพท์/โทรสาร 0 7433 6948

<http://bundit.skru.ac.th>

ผู้ประสานงาน : นายพงษ์รัชศักดิ์ ขอบทำกิจ โทร 09 3638 5479

ที่ ศธ 0560.06 / ว 014

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา
อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา 90000

17 เมษายน 2561

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลประกอบการทำวิทยานิพนธ์

เรียน ผู้อำนวยการสำนักบริการการศึกษา มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถามการวิจัย เรื่อง ความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น
ในระดับอุดมศึกษา จำนวน 21 ฉบับ

ด้วย นายพงษ์รัชศักดิ์ ขอบทำกิจ รหัส 56G1831008 นักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชา
การศึกษาพิเศษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง
ความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น ในระดับอุดมศึกษา โดยมี อาจารย์ ดร.โสภณ
ชัยวัฒน์กุลวานิช เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก และ อาจารย์ ดร.รุจิราพรรณ คงช่วย เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา
วิทยานิพนธ์ร่วม

ในการนี้ เพื่อให้การทำวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาดังกล่าวเสร็จลุล่วงไปด้วยดี บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา จึงขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูล รายละเอียดดังสิ่งที่ส่งมาด้วย เพื่อนำข้อมูลมาวิเคราะห์
ประกอบการทำวิทยานิพนธ์ต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา หวังเป็นอย่างยิ่งว่า
คงจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร.สุรติพงศ์ ภูวธีรวัชรานนท์)

รองคณบดี รักษาการแทน

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทรศัพท์/โทรสาร 0 7433 6948

<http://bundit.skru.ac.th>

ผู้ประสานงาน : นายพงษ์รัชศักดิ์ ขอบทำกิจ โทร 09 3638 5479

ที่ ศธ 0560.06 / ว 014

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา
อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา 90000

17 เมษายน 2561

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลประกอบการทำวิทยานิพนธ์

เรียน ผู้อำนวยการศูนย์ให้บริการและสนับสนุนนิตติพิการ มหาวิทยาลัยพะเยา

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถามการวิจัย เรื่อง ความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น
ในระดับอุดมศึกษา จำนวน 2 ฉบับ

ด้วย นายพงษ์รัชศักดิ์ ขอบทำกิจ รหัส 56G1831008 นักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชา
การศึกษาพิเศษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง
ความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น ในระดับอุดมศึกษา โดยมี อาจารย์ ดร.โสภณ
ชัยวัฒน์กุลวานิช เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก และ อาจารย์ ดร.รุจิราพรรณ คงช่วย เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา
วิทยานิพนธ์ร่วม

ในการนี้ เพื่อให้การทำวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาดังกล่าวสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา จึงขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูล รายละเอียดดังสิ่งที่ส่งมาด้วย เพื่อนำข้อมูลมาวิเคราะห์
ประกอบการทำวิทยานิพนธ์ต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา หวังเป็นอย่างยิ่งว่า
คงจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร.สุทธิพงศ์ กุวัชรวิธานนท์)

รองคณบดี รักษาการแทน

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทรศัพท์/โทรสาร 0 7433 6948

<http://bundit.skru.ac.th>

ผู้ประสานงาน : นายพงษ์รัชศักดิ์ ขอบทำกิจ โทร 09 3638 5479

ที่ ศธ 0560.06 / ว 014

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา
อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา 90000

17 เมษายน 2561

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลประกอบการทำวิทยานิพนธ์

เรียน ผู้อำนวยการกองบริการการศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถามการวิจัย เรื่อง ความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น
ในระดับอุดมศึกษา จำนวน 1 ฉบับ

ด้วย นายพงษ์รัชศักดิ์ ขอบทำกิจ รหัส 56G1831008 นักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชา
การศึกษาพิเศษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง
ความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น ในระดับอุดมศึกษา โดยมี อาจารย์ ดร.โสภณ
ชัยวัฒน์กุลวานิช เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก และ อาจารย์ ดร.รุจิราพรรณ คงช่วย เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา
วิทยานิพนธ์ร่วม

ในการนี้ เพื่อให้การทำวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาดังกล่าวเสร็จลุล่วงไปด้วยดี บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา จึงขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูล รายละเอียดดังสิ่งที่ส่งมาด้วย เพื่อนำข้อมูลมาวิเคราะห์
ประกอบการทำวิทยานิพนธ์ต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา หวังเป็นอย่างยิ่งว่า
คงจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร.สุทธิพงษ์ ภูวธีรวัชรานนท์)

รองคณบดี รักษาราชการแทน

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทรศัพท์/โทรสาร 0 7433 6948

<http://bundit.skru.ac.th>

ผู้ประสานงาน : นายพงษ์รัชศักดิ์ ขอบทำกิจ โทร 09 3638 5479

ที่ ศธ 0560.06 / ว 014

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา
อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา 90000

17 เมษายน 2561

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลประกอบการทำวิทยานิพนธ์

เรียน ผู้อำนวยการศูนย์บริการวิชาการ มหาวิทยาลัยมกุฏราชวิทยาลัย

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถามการวิจัย เรื่อง ความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น
ในระดับอุดมศึกษา จำนวน 1 ฉบับ

ด้วย นายพงษ์รัชศักดิ์ ขอบทำกิจ รหัส 56G1831008 นักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชา
การศึกษาพิเศษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง
ความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น ในระดับอุดมศึกษา โดยมี อาจารย์ ดร.โสภณ
ชัยวัฒน์กุลวานิช เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก และ อาจารย์ ดร.รุจิราพรรณ คงช่วย เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา
วิทยานิพนธ์ร่วม

ในการนี้ เพื่อให้การทำวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาดังกล่าวเสร็จลุล่วงไปด้วยดี บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา จึงขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูล รายละเอียดดังสิ่งที่ส่งมาด้วย เพื่อนำข้อมูลมาวิเคราะห์
ประกอบการทำวิทยานิพนธ์ต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา หวังเป็นอย่างยิ่งว่า
คงจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร.สุทธิพงษ์ ภู่วัชรสุวรรณนท์)

รองคณบดี รักษาการแทน

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทรศัพท์/โทรสาร 0 7433 6948

<http://bundit.skru.ac.th>

ผู้ประสานงาน : นายพงษ์รัชศักดิ์ ขอบทำกิจ โทร 09 3638 5479

ที่ ศธ 0560.06 / ว 014

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา
อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา 90000

17 เมษายน 2561

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลประกอบการทำวิทยานิพนธ์

เรียน ผู้อำนวยการกองพัฒนานักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถามการวิจัย เรื่อง ความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น
ในระดับอุดมศึกษา จำนวน 1 ฉบับ

ด้วย นายพงษ์รัชศักดิ์ ขอบทำกิจ รหัส 56G1831008 นักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชา
การศึกษาพิเศษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง
ความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น ในระดับอุดมศึกษา โดยมี อาจารย์ ดร.โสภณ
ชัยวัฒน์กุลวานิช เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก และ อาจารย์ ดร.รุจิราพรรณ คงช่วย เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา
วิทยานิพนธ์ร่วม

ในการนี้ เพื่อให้การทำวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาดังกล่าวเสร็จลุล่วงไปด้วยดี บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา จึงขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูล รายละเอียดดังสิ่งที่ส่งมาด้วย เพื่อนำข้อมูลมาวิเคราะห์
ประกอบการทำวิทยานิพนธ์ต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา หวังเป็นอย่างยิ่งว่า
คงจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร.สุรติพงศ์ ภูวธีรวัชรานนท์)

รองคณบดี รักษาการแทน

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทรศัพท์/โทรสาร 0 7433 6948

<http://bundit.skru.ac.th>

ผู้ประสานงาน : นายพงษ์รัชศักดิ์ ขอบทำกิจ โทร 09 3638 5479

ที่ ศธ 0560.06 / ว 014

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา
อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา 90000

17 เมษายน 2561

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลประกอบการทำวิทยานิพนธ์

เรียน ผู้อำนวยการศูนย์บริการนักศึกษาพิการ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย

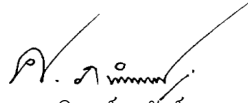
สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถามการวิจัย เรื่อง ความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น
ในระดับอุดมศึกษา จำนวน 1 ฉบับ

ด้วย นายพงษ์รัชศักดิ์ ชอบทำกิจ รหัส 56G1831008 นักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชา
การศึกษาพิเศษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง
ความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น ในระดับอุดมศึกษา โดยมี อาจารย์ ดร.โสภณ
ชัยวัฒน์กุลวานิช เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก และ อาจารย์ ดร.รุจิราพรรณ คงช่วย เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา
วิทยานิพนธ์ร่วม

ในการนี้ เพื่อให้การทำวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาดังกล่าวสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา จึงขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูล รายละเอียดดังสิ่งที่ส่งมาด้วย เพื่อนำข้อมูลมาวิเคราะห์
ประกอบการทำวิทยานิพนธ์ต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อ โปรดพิจารณา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา หวังเป็นอย่างยิ่งว่า
คงจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร.สุติพงษ์ ภูวรัวรานนท์)

รองคณบดี รักษาการแทน
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทรศัพท์/โทรสาร 0 7433 6948

<http://bundit.skru.ac.th>

ผู้ประสานงาน : นายพงษ์รัชศักดิ์ ชอบทำกิจ โทร 09 3638 5479

ที่ ศธ 0560.06 / ว 014

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา
อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา 90000

17 เมษายน 2561

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลประกอบการทำวิทยานิพนธ์

เรียน ผู้อำนวยการศูนย์พัฒนามนุษย์และบุคคลที่มีความพิการ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถามการวิจัย เรื่อง ความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น
ในระดับอุดมศึกษา จำนวน 11 ฉบับ

ด้วย นายพงษ์รัชศักดิ์ ขอบทำกิจ รหัส 56G1831008 นักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชา
การศึกษาพิเศษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง
ความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น ในระดับอุดมศึกษา โดยมี อาจารย์ ดร.โสภณ
ชัยวัฒน์กุลวานิช เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก และ อาจารย์ ดร.รุจิราพรรณ คงช่วย เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา
วิทยานิพนธ์ร่วม

ในการนี้ เพื่อให้การทำวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาดังกล่าวเสร็จลุล่วงไปด้วยดี บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา จึงขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูล รายละเอียดดังสิ่งที่ส่งมาด้วย เพื่อนำข้อมูลมาวิเคราะห์
ประกอบการทำวิทยานิพนธ์ต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา หวังเป็นอย่างยิ่งว่า
คงจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร.สุทธิพงศ์ กุวัชรวิธานนท์)

รองคณบดี รักษาราชการแทน

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทรศัพท์/โทรสาร 0 7433 6948

<http://bundit.skru.ac.th>

ผู้ประสานงาน : นายพงษ์รัชศักดิ์ ขอบทำกิจ โทร 09 3638 5479

ที่ ศธ 0560.06 / ว 014

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา
อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา 90000

17 เมษายน 2561

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลประกอบการทำวิทยานิพนธ์

เรียน ผู้อำนวยการกองพัฒนานักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถามการวิจัย เรื่อง ความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น
ในระดับอุดมศึกษา จำนวน 1 ฉบับ

ด้วย นายพงษ์รัชศักดิ์ ขอบทำกิจ รหัส 56G1831008 นักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชา
การศึกษาพิเศษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง
ความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น ในระดับอุดมศึกษา โดยมี อาจารย์ ดร.โสภณ
ชัยวัฒน์กุลวานิช เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก และ อาจารย์ ดร.รุจิราพรรณ คงช่วย เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา
วิทยานิพนธ์ร่วม

ในการนี้ เพื่อให้การทำวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาดังกล่าวเสร็จลุล่วงไปด้วยดี บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา จึงขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูล รายละเอียดดังสิ่งที่ส่งมาด้วย เพื่อนำข้อมูลมาวิเคราะห์
ประกอบการทำวิทยานิพนธ์ต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา หวังเป็นอย่างยิ่งว่า
คงจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร.สุทธิพงศ์ กุวัชรวิธานนท์)

รองคณบดี รักษาการแทน

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทรศัพท์/โทรสาร 0 7433 6948

<http://bundit.skru.ac.th>

ผู้ประสานงาน : นายพงษ์รัชศักดิ์ ขอบทำกิจ โทร 09 3638 5479

ที่ ศธ 0560.06 / ว 014

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา
อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา 90000

17 เมษายน 2561

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลประกอบการทำวิทยานิพนธ์

เรียน ผู้อำนวยการศูนย์การศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถามการวิจัย เรื่อง ความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น
ในระดับอุดมศึกษา จำนวน 12 ฉบับ

ด้วย นายพงษ์รัชศักดิ์ ขอบทำกิจ รหัส 56G1831008 นักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชา
การศึกษาพิเศษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง
ความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น ในระดับอุดมศึกษา โดยมี อาจารย์ ดร.โสภณ
ชัยวัฒน์กุลวานิช เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก และ อาจารย์ ดร.รุจิราพรรณ คงช่วย เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา
วิทยานิพนธ์ร่วม

ในการนี้ เพื่อให้การทำวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาดังกล่าวเสร็จลุล่วงไปด้วยดี บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา จึงขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูล รายละเอียดดังสิ่งที่ส่งมาด้วย เพื่อนำข้อมูลมาวิเคราะห์
ประกอบการทำวิทยานิพนธ์ต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา หวังเป็นอย่างยิ่งว่า
คงจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร.สุรติพงศ์ กุวัชรสุวรรณนท์)

รองคณบดี รักษาราชการแทน

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทรศัพท์/โทรสาร 0 7433 6948

<http://bundit.skru.ac.th>

ผู้ประสานงาน : นายพงษ์รัชศักดิ์ ขอบทำกิจ โทร 09 3638 5479

ที่ ศธ 0560.06 / ว 014

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา
อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา 90000

17 เมษายน 2561

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลประกอบการทำวิทยานิพนธ์

เรียน ผู้อำนวยการกองพัฒนานักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถามการวิจัย เรื่อง ความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น
ในระดับอุดมศึกษา จำนวน 1 ฉบับ

ด้วย นายพงษ์รัชศักดิ์ ขอบทำกิจ รหัส 56G1831008 นักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชา
การศึกษาพิเศษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง
ความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น ในระดับอุดมศึกษา โดยมี อาจารย์ ดร.โสภณ
ชัยวัฒน์กุลวานิช เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก และ อาจารย์ ดร.รุจิราพรรณ คงช่วย เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา
วิทยานิพนธ์ร่วม

ในการนี้ เพื่อให้การทำวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาดังกล่าวสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา จึงขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูล รายละเอียดดังสิ่งที่ส่งมาด้วย เพื่อนำข้อมูลมาวิเคราะห์
ประกอบการทำวิทยานิพนธ์ต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา หวังเป็นอย่างยิ่งว่า
คงจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร.สุทธิพงศ์ กุวัชรวิธานนท์)

รองคณบดี รักษาราชการแทน

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทรศัพท์/โทรสาร 0 7433 6948

<http://bundit.skru.ac.th>

ผู้ประสานงาน : นายพงษ์รัชศักดิ์ ขอบทำกิจ โทร 09 3638 5479

ที่ ศธ 0560.06 / ว 014

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา 90000

17 เมษายน 2561

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลประกอบการทำวิทยานิพนธ์

เรียน ผู้อำนวยการกองพัฒนานักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถามการวิจัย เรื่อง ความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น
ในระดับอุดมศึกษา จำนวน 2 ฉบับ

ด้วย นายพงษ์รัชศักดิ์ ขอบทำกิจ รหัส 56G1831008 นักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชา
การศึกษาพิเศษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง
ความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น ในระดับอุดมศึกษา โดยมี อาจารย์ ดร.โสภณ
ชัยวัฒน์กุลวานิช เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก และ อาจารย์ ดร.รุจิราพรรณ คงช่วย เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา
วิทยานิพนธ์ร่วม

ในการนี้ เพื่อให้การทำวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาดังกล่าวเสร็จลุล่วงไปด้วยดี บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา จึงขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูล รายละเอียดดังสิ่งที่ส่งมาด้วย เพื่อนำข้อมูลมาวิเคราะห์
ประกอบการทำวิทยานิพนธ์ต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา หวังเป็นอย่างยิ่งว่า
คงจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร.สุรติพงษ์ ภูวธีรวัชรานนท์)

รองคณบดี รักษาการแทน

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทรศัพท์/โทรสาร 0 7433 6948

<http://bundit.skru.ac.th>

ผู้ประสานงาน : นายพงษ์รัชศักดิ์ ขอบทำกิจ โทร 09 3638 5479

ที่ ศธ 0560.06 / ว 014

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา
อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา 90000

17 เมษายน 2561

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลประกอบการทำวิทยานิพนธ์

เรียน ผู้อำนวยการกองพัฒนานักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถามการวิจัย เรื่อง ความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น
ในระดับอุดมศึกษา จำนวน 1 ฉบับ

ด้วย นายพงษ์รัชศักดิ์ ขอบทำกิจ รหัส 56G1831008 นักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชา
การศึกษาพิเศษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง
ความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น ในระดับอุดมศึกษา โดยมี อาจารย์ ดร.โสภณ
ชัยวัฒน์กุลวานิช เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก และ อาจารย์ ดร.รุจิราพรรณ คงช่วย เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา
วิทยานิพนธ์ร่วม

ในการนี้ เพื่อให้การทำวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาดังกล่าวสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา จึงขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูล รายละเอียดดังสิ่งที่ส่งมาด้วย เพื่อนำข้อมูลมาวิเคราะห์
ประกอบการทำวิทยานิพนธ์ต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา หวังเป็นอย่างยิ่งว่า
คงจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร.สุทธิพงศ์ กุวัชรวิธานนท์)

รองคณบดี รักษาการแทน

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทรศัพท์/โทรสาร 0 7433 6948

<http://bundit.skru.ac.th>

ผู้ประสานงาน : นายพงษ์รัชศักดิ์ ขอบทำกิจ โทร 09 3638 5479

ที่ ศธ 0560.06 / ว 014

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา
อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา 90000

17 เมษายน 2561

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลประกอบการทำวิทยานิพนธ์

เรียน ผู้อำนวยการกองพัฒนานักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถามการวิจัย เรื่อง ความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น
ในระดับอุดมศึกษา จำนวน 2 ฉบับ

ด้วย นายพงษ์รัชศักดิ์ ขอบทำกิจ รหัส 56G1831008 นักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชา
การศึกษาพิเศษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง
ความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น ในระดับอุดมศึกษา โดยมี อาจารย์ ดร.โสภณ
ชัยวัฒน์กุลวานิช เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก และ อาจารย์ ดร.รุจิราพรรณ คงช่วย เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา
วิทยานิพนธ์ร่วม

ในการนี้ เพื่อให้การทำวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาดังกล่าวเสร็จลุล่วงไปด้วยดี บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา จึงขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูล รายละเอียดดังสิ่งที่ส่งมาด้วย เพื่อนำข้อมูลมาวิเคราะห์
ประกอบการทำวิทยานิพนธ์ต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา หวังเป็นอย่างยิ่งว่า
คงจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร.สุตติพงษ์ กุวัชรวัชรานนท์)

รองคณบดี รักษาการแทน

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทรศัพท์/โทรสาร 0 7433 6948

<http://bundit.skru.ac.th>

ผู้ประสานงาน : นายพงษ์รัชศักดิ์ ขอบทำกิจ โทร 09 3638 5479

ที่ ศธ 0560.06 / ว 014

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา
อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา 90000

17 เมษายน 2561

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลประกอบการทำวิทยานิพนธ์

เรียน ผู้อำนวยการสำนักส่งเสริมวิชาการและงานทะเบียน มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถามการวิจัย เรื่อง ความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น
ในระดับอุดมศึกษา จำนวน 1 ฉบับ

ด้วย นายพงษ์รัชศักดิ์ ขอบทำกิจ รหัส 56G1831008 นักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชา
การศึกษาพิเศษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง
ความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น ในระดับอุดมศึกษา โดยมี อาจารย์ ดร.โสภณ
ชัยวัฒน์กุลวานิช เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก และ อาจารย์ ดร.รุจิราพรรณ คงช่วย เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา
วิทยานิพนธ์ร่วม

ในการนี้ เพื่อให้การทำวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาดังกล่าวเสร็จลุล่วงไปด้วยดี บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา จึงขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูล รายละเอียดดังสิ่งที่ส่งมาด้วย เพื่อนำข้อมูลมาวิเคราะห์
ประกอบการทำวิทยานิพนธ์ต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา หวังเป็นอย่างยิ่งว่า
คงจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร.สุทธิพงษ์ กุวัชรสุวรรณนท์)

รองคณบดี รักษาการแทน

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทรศัพท์/โทรสาร 0 7433 6948

<http://bundit.skru.ac.th>

ผู้ประสานงาน : นายพงษ์รัชศักดิ์ ขอบทำกิจ โทร 09 3638 5479

ที่ ศธ 0560.06 / ว 014

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา
อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา 90000

17 เมษายน 2561

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลประกอบการทำวิทยานิพนธ์

เรียน ผู้อำนวยการกองพัฒนานักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถามการวิจัย เรื่อง ความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น
ในระดับอุดมศึกษา จำนวน 1 ฉบับ

ด้วย นายพงษ์รัชศักดิ์ ขอบทำกิจ รหัส 56G1831008 นักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชา
การศึกษาพิเศษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง
ความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น ในระดับอุดมศึกษา โดยมี อาจารย์ ดร.โสภณ
ชัยวัฒน์กุลวานิช เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก และ อาจารย์ ดร.รุจิราพรรณ คงช่วย เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา
วิทยานิพนธ์ร่วม

ในการนี้ เพื่อให้การทำวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาดังกล่าวสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา จึงขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูล รายละเอียดดังสิ่งที่ส่งมาด้วย เพื่อนำข้อมูลมาวิเคราะห์
ประกอบการทำวิทยานิพนธ์ต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา หวังเป็นอย่างยิ่งว่า
คงจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร.สุทธิพงษ์ กุวัชรสุวรรณนท์)

รองคณบดี รักษาการแทน

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทรศัพท์/โทรสาร 0 7433 6948

<http://bundit.skru.ac.th>

ผู้ประสานงาน : นายพงษ์รัชศักดิ์ ขอบทำกิจ โทร 09 3638 5479

ที่ ศธ 0560.06 / ว 014

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา
อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา 90000

17 เมษายน 2561

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลประกอบการทำวิทยานิพนธ์

เรียน ผู้อำนวยการศูนย์การศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

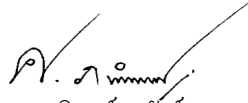
สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถามการวิจัย เรื่อง ความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น
ในระดับอุดมศึกษา จำนวน 1 ฉบับ

ด้วย นายพงษ์รัชศักดิ์ ชอบทำกิจ รหัส 56G1831008 นักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชา
การศึกษาพิเศษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง
ความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น ในระดับอุดมศึกษา โดยมี อาจารย์ ดร.โสภณ
ชัยวัฒน์กุลวานิช เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก และ อาจารย์ ดร.รุจิราพรรณ คงช่วย เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา
วิทยานิพนธ์ร่วม

ในการนี้ เพื่อให้การทำวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาดังกล่าวสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา จึงขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูล รายละเอียดดังสิ่งที่ส่งมาด้วย เพื่อนำข้อมูลมาวิเคราะห์
ประกอบการทำวิทยานิพนธ์ต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อ โปรดพิจารณา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา หวังเป็นอย่างยิ่งว่า
คงจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร.สุทธิพงษ์ ภูวธีรวัฒน์)

รองคณบดี รักษาการแทน
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทรศัพท์/โทรสาร 0 7433 6948

<http://bundit.skru.ac.th>

ผู้ประสานงาน : นายพงษ์รัชศักดิ์ ชอบทำกิจ โทร 09 3638 5479

ที่ ศธ 0560.06 / ว 014

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา
อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา 90000

17 เมษายน 2561

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลประกอบการทำวิทยานิพนธ์

เรียน ผู้อำนวยการสำนักกิจการนิสิต มหาวิทยาลัยราชภัฏร้อยเอ็ด

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถามการวิจัย เรื่อง ความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น
ในระดับอุดมศึกษา จำนวน 4 ฉบับ

ด้วย นายพงษ์รัชศักดิ์ ขอบทำกิจ รหัส 56G1831008 นักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชา
การศึกษาพิเศษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง
ความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น ในระดับอุดมศึกษา โดยมี อาจารย์ ดร.โสภณ
ชัยวัฒน์กุลวานิช เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก และ อาจารย์ ดร.รุจิราพรรณ คงช่วย เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา
วิทยานิพนธ์ร่วม

ในการนี้ เพื่อให้การทำวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาดังกล่าวสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา จึงขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูล รายละเอียดดังสิ่งที่ส่งมาด้วย เพื่อนำข้อมูลมาวิเคราะห์
ประกอบการทำวิทยานิพนธ์ต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา หวังเป็นอย่างยิ่งว่า
คงจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร.สุทธิพงษ์ กุวัชรสุวรรณนท์)

รองคณบดี รักษาการแทน

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทรศัพท์/โทรสาร 0 7433 6948

<http://bundit.skru.ac.th>

ผู้ประสานงาน : นายพงษ์รัชศักดิ์ ขอบทำกิจ โทร 09 3638 5479

ที่ ศธ 0560.06 / ว 014

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา
อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา 90000

17 เมษายน 2561

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลประกอบการทำวิทยานิพนธ์

เรียน ผู้อำนวยการศูนย์บริการสนับสนุนนักศึกษาพิการ มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถามการวิจัย เรื่อง ความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น
ในระดับอุดมศึกษา จำนวน 6 ฉบับ

ด้วย นายพงษ์รัชศักดิ์ ชอบทำกิจ รหัส 56G1831008 นักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชา
การศึกษาพิเศษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง
ความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น ในระดับอุดมศึกษา โดยมี อาจารย์ ดร.โสภณ
ชัยวัฒน์กุลวานิช เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก และ อาจารย์ ดร.รุจิราพรรณ คงช่วย เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา
วิทยานิพนธ์ร่วม

ในการนี้ เพื่อให้การทำวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาดังกล่าวสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา จึงขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูล รายละเอียดดังสิ่งที่ส่งมาด้วย เพื่อนำข้อมูลมาวิเคราะห์
ประกอบการทำวิทยานิพนธ์ต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อ โปรดพิจารณา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา หวังเป็นอย่างยิ่งว่า
คงจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร.สุทธิพงษ์ ภู่วิธีวรานนท์)

รองคณบดี รักษาการแทน
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทรศัพท์/โทรสาร 0 7433 6948

<http://bundit.skru.ac.th>

ผู้ประสานงาน : นายพงษ์รัชศักดิ์ ชอบทำกิจ โทร 09 3638 5479

ที่ ศธ 0560.06 / ว 014

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา
อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา 90000

17 เมษายน 2561

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลประกอบการทำวิทยานิพนธ์

เรียน ผู้อำนวยการศูนย์บริการนักศึกษาพิการ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถามการวิจัย เรื่อง ความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น
ในระดับอุดมศึกษา จำนวน 22 ฉบับ

ด้วย นายพงษ์รัชศักดิ์ ขอบทำกิจ รหัส 56G1831008 นักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชา
การศึกษาพิเศษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง
ความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น ในระดับอุดมศึกษา โดยมี อาจารย์ ดร.โสภณ
ชัยวัฒน์กุลวานิช เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก และ อาจารย์ ดร.รุจิราพรรณ คงช่วย เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา
วิทยานิพนธ์ร่วม

ในการนี้ เพื่อให้การทำวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาดังกล่าวสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา จึงขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูล รายละเอียดดังสิ่งที่ส่งมาด้วย เพื่อนำข้อมูลมาวิเคราะห์
ประกอบการทำวิทยานิพนธ์ต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา หวังเป็นอย่างยิ่งว่า
คงจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร.สุทธิพงษ์ กุวัชรสุวรรณนท์)

รองคณบดี รักษาการแทน

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทรศัพท์/โทรสาร 0 7433 6948

<http://bundit.skru.ac.th>

ผู้ประสานงาน : นายพงษ์รัชศักดิ์ ขอบทำกิจ โทร 09 3638 5479

ที่ ศธ 0560.06 / ว 014

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา
อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา 90000

17 เมษายน 2561

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลประกอบการทำวิทยานิพนธ์

เรียน ผู้อำนวยการสถาบันพัฒนาการศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

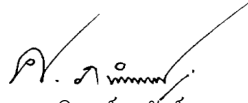
สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถามการวิจัย เรื่อง ความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น
ในระดับอุดมศึกษา จำนวน 2 ฉบับ

ด้วย นายพงษ์รัชศักดิ์ ชอบทำกิจ รหัส 56G1831008 นักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชา
การศึกษาพิเศษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง
ความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น ในระดับอุดมศึกษา โดยมี อาจารย์ ดร.โสภณ
ชัยวัฒน์กุลวานิช เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก และ อาจารย์ ดร.รุจิราพรรณ คงช่วย เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา
วิทยานิพนธ์ร่วม

ในการนี้ เพื่อให้การทำวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาดังกล่าวสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา จึงขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูล รายละเอียดดังสิ่งที่ส่งมาด้วย เพื่อนำข้อมูลมาวิเคราะห์
ประกอบการทำวิทยานิพนธ์ต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อ โปรดพิจารณา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา หวังเป็นอย่างยิ่งว่า
คงจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร.สุทธิพงษ์ ภู่วิธีวรานนท์)

รองคณบดี รักษาการแทน
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทรศัพท์/โทรสาร 0 7433 6948

<http://bundit.skru.ac.th>

ผู้ประสานงาน : นายพงษ์รัชศักดิ์ ชอบทำกิจ โทร 09 3638 5479

ที่ ศธ 0560.06 / ว 014

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา
อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา 90000

17 เมษายน 2561

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลประกอบการทำวิทยานิพนธ์

เรียน ผู้อำนวยการกองพัฒนานักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี

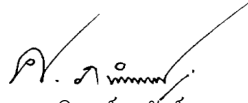
สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถามการวิจัย เรื่อง ความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น
ในระดับอุดมศึกษา จำนวน 7 ฉบับ

ด้วย นายพงษ์รัชศักดิ์ ชอบทำกิจ รหัส 56G1831008 นักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชา
การศึกษาพิเศษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง
ความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น ในระดับอุดมศึกษา โดยมี อาจารย์ ดร.โสภณ
ชัยวัฒน์กุลวานิช เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก และ อาจารย์ ดร.รุจิราพรรณ คงช่วย เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา
วิทยานิพนธ์ร่วม

ในการนี้ เพื่อให้การทำวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาดังกล่าวสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา จึงขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูล รายละเอียดดังสิ่งที่ส่งมาด้วย เพื่อนำข้อมูลมาวิเคราะห์
ประกอบการทำวิทยานิพนธ์ต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อ โปรดพิจารณา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา หวังเป็นอย่างยิ่งว่า
คงจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร.สุทธิพงษ์ ภู่วิธีรวานนท์)

รองคณบดี รักษาการแทน
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทรศัพท์/โทรสาร 0 7433 6948

<http://bundit.skru.ac.th>

ผู้ประสานงาน : นายพงษ์รัชศักดิ์ ชอบทำกิจ โทร 09 3638 5479

ที่ ศธ 0560.06 / ว 014

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา
อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา 90000

17 เมษายน 2561

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลประกอบการทำวิทยานิพนธ์

เรียน ผู้อำนวยการกองพัฒนานักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถามการวิจัย เรื่อง ความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น
ในระดับอุดมศึกษา จำนวน 1 ฉบับ

ด้วย นายพงษ์รัชศักดิ์ ขอบทำกิจ รหัส 56G1831008 นักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชา
การศึกษาพิเศษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง
ความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น ในระดับอุดมศึกษา โดยมี อาจารย์ ดร.โสภณ
ชัยวัฒน์กุลวานิช เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก และ อาจารย์ ดร.รุจิราพรรณ คงช่วย เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา
วิทยานิพนธ์ร่วม

ในการนี้ เพื่อให้การทำวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาดังกล่าวสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา จึงขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูล รายละเอียดดังสิ่งที่ส่งมาด้วย เพื่อนำข้อมูลมาวิเคราะห์
ประกอบการทำวิทยานิพนธ์ต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา หวังเป็นอย่างยิ่งว่า
คงจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร.สุทธิพงษ์ กุวัชรสุวรรณนท์)

รองคณบดี รักษาการแทน

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทรศัพท์/โทรสาร 0 7433 6948

<http://bundit.skru.ac.th>

ผู้ประสานงาน : นายพงษ์รัชศักดิ์ ขอบทำกิจ โทร 09 3638 5479

ที่ ศธ 0560.06 / ว 014

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา
อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา 90000

17 เมษายน 2561

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลประกอบการทำวิทยานิพนธ์

เรียน ผู้อำนวยการศูนย์บริการนักศึกษาพิการ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถามการวิจัย เรื่อง ความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น
ในระดับอุดมศึกษา จำนวน 1 ฉบับ

ด้วย นายพงษ์รัชศักดิ์ ขอบทำกิจ รหัส 56G1831008 นักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชา
การศึกษาพิเศษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง
ความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น ในระดับอุดมศึกษา โดยมี อาจารย์ ดร.โสภณ
ชัยวัฒน์กุลวานิช เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก และ อาจารย์ ดร.รุจิราพรรณ คงช่วย เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา
วิทยานิพนธ์ร่วม

ในการนี้ เพื่อให้การทำวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาดังกล่าวสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา จึงขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูล รายละเอียดดังสิ่งที่ส่งมาด้วย เพื่อนำข้อมูลมาวิเคราะห์
ประกอบการทำวิทยานิพนธ์ต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา หวังเป็นอย่างยิ่งว่า
คงจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร.สุทธิพงษ์ ภูวธีรวัชรานนท์)

รองคณบดี รักษาการแทน

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทรศัพท์/โทรสาร 0 7433 6948

<http://bundit.skru.ac.th>

ผู้ประสานงาน : นายพงษ์รัชศักดิ์ ขอบทำกิจ โทร 09 3638 5479

ที่ ศธ 0560.06 / ว 014

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา
อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา 90000

17 เมษายน 2561

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลประกอบการทำวิทยานิพนธ์

เรียน ผู้อำนวยการกองพัฒนานักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถามการวิจัย เรื่อง ความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น
ในระดับอุดมศึกษา จำนวน 4 ฉบับ

ด้วย นายพงษ์รัชศักดิ์ ขอบทำกิจ รหัส 56G1831008 นักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชา
การศึกษาพิเศษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง
ความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น ในระดับอุดมศึกษา โดยมี อาจารย์ ดร.โสภณ
ชัยวัฒน์กุลวานิช เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก และ อาจารย์ ดร.รุจิราพรรณ คงช่วย เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา
วิทยานิพนธ์ร่วม

ในการนี้ เพื่อให้การทำวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาดังกล่าวสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา จึงขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูล รายละเอียดดังสิ่งที่ส่งมาด้วย เพื่อนำข้อมูลมาวิเคราะห์
ประกอบการทำวิทยานิพนธ์ต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา หวังเป็นอย่างยิ่งว่า
คงจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร.สุทธิพงษ์ ภูวธีรวัชรานนท์)

รองคณบดี รักษาการแทน

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทรศัพท์/โทรสาร 0 7433 6948

<http://bundit.skru.ac.th>

ผู้ประสานงาน : นายพงษ์รัชศักดิ์ ขอบทำกิจ โทร 09 3638 5479

ที่ ศธ 0560.06 / ว 014

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา
อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา 90000

17 เมษายน 2561

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลประกอบการทำวิทยานิพนธ์

เรียน ผู้อำนวยการกองพัฒนานักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา วิทยาลัยนานาชาติ วิทยาเขตตาก

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถามการวิจัย เรื่อง ความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น
ในระดับอุดมศึกษา จำนวน 1 ฉบับ

ด้วย นายพงษ์รัชศักดิ์ ขอบทำกิจ รหัส 56G1831008 นักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชา
การศึกษาพิเศษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง
ความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น ในระดับอุดมศึกษา โดยมี อาจารย์ ดร.โสภณ
ชัยวัฒน์กุลวานิช เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก และ อาจารย์ ดร.รุจิราพรรณ คงช่วย เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา
วิทยานิพนธ์ร่วม

ในการนี้ เพื่อให้การทำวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาดังกล่าวสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา จึงขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูล รายละเอียดดังสิ่งที่ส่งมาด้วย เพื่อนำข้อมูลมาวิเคราะห์
ประกอบการทำวิทยานิพนธ์ต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา หวังเป็นอย่างยิ่งว่า
คงจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร.สุทธิพงศ์ กุวัชรวิธานนท์)

รองคณบดี รักษาการแทน

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทรศัพท์/โทรสาร 0 7433 6948

<http://bundit.skru.ac.th>

ผู้ประสานงาน : นายพงษ์รัชศักดิ์ ขอบทำกิจ โทร 09 3638 5479

ที่ ศธ 0560.06 / ว 014

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา
อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา 90000

17 เมษายน 2561

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลประกอบการทำวิทยานิพนธ์

เรียน ผู้อำนวยการสำนักวิชาการและงานทะเบียน มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถามการวิจัย เรื่อง ความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น
ในระดับอุดมศึกษา จำนวน 1 ฉบับ

ด้วย นายพงษ์รัชศักดิ์ ขอบทำกิจ รหัส 56G1831008 นักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชา
การศึกษาพิเศษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง
ความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น ในระดับอุดมศึกษา โดยมี อาจารย์ ดร.โสภณ
ชัยวัฒน์กุลวานิช เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก และ อาจารย์ ดร.รุจิราพรรณ คงช่วย เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา
วิทยานิพนธ์ร่วม

ในการนี้ เพื่อให้การทำวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาดังกล่าวสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา จึงขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูล รายละเอียดดังสิ่งที่ส่งมาด้วย เพื่อนำข้อมูลมาวิเคราะห์
ประกอบการทำวิทยานิพนธ์ต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา หวังเป็นอย่างยิ่งว่า
คงจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร.สุรติพงศ์ ภูวธีรวัชรานนท์)

รองคณบดี รักษาการแทน

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทรศัพท์/โทรสาร 0 7433 6948

<http://bundit.skru.ac.th>

ผู้ประสานงาน : นายพงษ์รัชศักดิ์ ขอบทำกิจ โทร 09 3638 5479

ที่ ศธ 0560.06 / ว 014

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา 90000

17 เมษายน 2561

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลประกอบการทำวิทยานิพนธ์

เรียน ผู้อำนวยการสำนักรับนักศึกษาและทุนช่วยเหลือการศึกษา มหาวิทยาลัยสยาม

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถามการวิจัย เรื่อง ความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น
ในระดับอุดมศึกษา จำนวน 1 ฉบับ

ด้วย นายพงษ์รัชศักดิ์ ขอบทำกิจ รหัส 56G1831008 นักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชา
การศึกษาพิเศษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง
ความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น ในระดับอุดมศึกษา โดยมี อาจารย์ ดร.โสภณ
ชัยวัฒน์กุลวานิช เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก และ อาจารย์ ดร.รุจิราพรรณ คงช่วย เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา
วิทยานิพนธ์ร่วม

ในการนี้ เพื่อให้การทำวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาดังกล่าวเสร็จลุล่วงไปด้วยดี บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา จึงขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูล รายละเอียดดังสิ่งที่ส่งมาด้วย เพื่อนำข้อมูลมาวิเคราะห์
ประกอบการทำวิทยานิพนธ์ต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา หวังเป็นอย่างยิ่งว่า
คงจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร.สุทธิพงษ์ กุวัชรวีรานนท์)

รองคณบดี รักษาการแทน

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทรศัพท์/โทรสาร 0 7433 6948

<http://bundit.skru.ac.th>

ผู้ประสานงาน : นายพงษ์รัชศักดิ์ ขอบทำกิจ โทร 09 3638 5479

ที่ ศธ 0560.06 / ว 014

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา
อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา 90000

17 เมษายน 2561

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลประกอบการทำวิทยานิพนธ์

เรียน ผู้อำนวยการสำนักกิจการพิเศษและคนพิการ มหาวิทยาลัยกรุงเทพธนบุรี

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถามการวิจัย เรื่อง ความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น
ในระดับอุดมศึกษา จำนวน 1 ฉบับ

ด้วย นายพงษ์รัชศักดิ์ ขอบทำกิจ รหัส 56G1831008 นักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชา
การศึกษาพิเศษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง
ความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น ในระดับอุดมศึกษา โดยมี อาจารย์ ดร.โสภณ
ชัยวัฒน์กุลวานิช เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก และ อาจารย์ ดร.รุจิราพรพรณ คงช่วย เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา
วิทยานิพนธ์ร่วม

ในการนี้ เพื่อให้การทำวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาดังกล่าวสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา จึงขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูล รายละเอียดดังสิ่งที่ส่งมาด้วย เพื่อนำข้อมูลมาวิเคราะห์
ประกอบการทำวิทยานิพนธ์ต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา หวังเป็นอย่างยิ่งว่า
คงจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร.สุรติพงศ์ กุวัชรวิธานนท์)

รองคณบดี รักษาการแทน

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทรศัพท์/โทรสาร 0 7433 6948

<http://bundit.skru.ac.th>

ผู้ประสานงาน : นายพงษ์รัชศักดิ์ ขอบทำกิจ โทร 09 3638 5479

ที่ ศธ 0560.06 / ว 014

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา
อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา 90000

17 เมษายน 2561

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลประกอบการทำวิทยานิพนธ์

เรียน ผู้อำนวยการสำนักกิจการนักศึกษา สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถามการวิจัย เรื่อง ความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น
ในระดับอุดมศึกษา จำนวน 5 ฉบับ

ด้วย นายพงษ์รัชศักดิ์ ขอบทำกิจ รหัส 56G1831008 นักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชา
การศึกษาพิเศษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง
ความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น ในระดับอุดมศึกษา โดยมี อาจารย์ ดร.โสภณ
ชัยวัฒน์กุลวานิช เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก และ อาจารย์ ดร.รุจิราพรรณ คงช่วย เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา
วิทยานิพนธ์ร่วม

ในการนี้ เพื่อให้การทำวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาดังกล่าวสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา จึงขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูล รายละเอียดดังสิ่งที่ส่งมาด้วย เพื่อนำข้อมูลมาวิเคราะห์
ประกอบการทำวิทยานิพนธ์ต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา หวังเป็นอย่างยิ่งว่า
คงจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร.สุทธิพงษ์ ภู่วัชรสุวรรณนท์)

รองคณบดี รักษาการแทน

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทรศัพท์/โทรสาร 0 7433 6948

<http://bundit.skru.ac.th>

ผู้ประสานงาน : นายพงษ์รัชศักดิ์ ขอบทำกิจ โทร 09 3638 5479

ที่ ศธ 0560.06 / ว 014

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา
อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา 90000

17 เมษายน 2561

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลประกอบการทำวิทยานิพนธ์

เรียน ผู้อำนวยการสำนักกิจการนักศึกษา สถาบันการเรียนรู้เพื่อปวงชน

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถามการวิจัย เรื่อง ความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น
ในระดับอุดมศึกษา จำนวน 1 ฉบับ

ด้วย นายพงษ์รัชศักดิ์ ขอบทำกิจ รหัส 56G1831008 นักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชา
การศึกษาพิเศษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง
ความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น ในระดับอุดมศึกษา โดยมี อาจารย์ ดร.โสภณ
ชัยวัฒน์กุลวานิช เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก และ อาจารย์ ดร.รุจิราพรรณ คงช่วย เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา
วิทยานิพนธ์ร่วม

ในการนี้ เพื่อให้การทำวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาดังกล่าวสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา จึงขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูล รายละเอียดดังสิ่งที่ส่งมาด้วย เพื่อนำข้อมูลมาวิเคราะห์
ประกอบการทำวิทยานิพนธ์ต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา หวังเป็นอย่างยิ่งว่า
คงจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร.สุทธิพงษ์ กุวัชรสุวรรณนท์)

รองคณบดี รักษาการแทน

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทรศัพท์/โทรสาร 0 7433 6948

<http://bundit.skru.ac.th>

ผู้ประสานงาน : นายพงษ์รัชศักดิ์ ขอบทำกิจ โทร 09 3638 5479

ที่ ศธ 0560.06 / ว 014

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา
อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา 90000

17 เมษายน 2561

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลประกอบการทำวิทยานิพนธ์

เรียน ผู้อำนวยการสำนักส่งเสริมวิชาการและงานทะเบียน มหาวิทยาลัยสวนดุสิต

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถามการวิจัย เรื่อง ความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น
ในระดับอุดมศึกษา จำนวน 9 ฉบับ

ด้วย นายพงษ์รัชศักดิ์ ชอบทำกิจ รหัส 56G1831008 นักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชา
การศึกษาพิเศษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง
ความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น ในระดับอุดมศึกษา โดยมี อาจารย์ ดร.โสภณ
ชัยวัฒน์กุลวานิช เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก และ อาจารย์ ดร.รุจิราพรพรณ คงช่วย เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา
วิทยานิพนธ์ร่วม

ในการนี้ เพื่อให้การทำวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาดังกล่าวสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา จึงขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูล รายละเอียดดังสิ่งที่ส่งมาด้วย เพื่อนำข้อมูลมาวิเคราะห์
ประกอบการทำวิทยานิพนธ์ต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อ โปรดพิจารณา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา หวังเป็นอย่างยิ่งว่า
คงจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร.สุทธิพงษ์ ภูวรัวรัรานนท์)

รองคณบดี รักษาการแทน

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทรศัพท์/โทรสาร 0 7433 6948

<http://bundit.skru.ac.th>

ผู้ประสานงาน : นายพงษ์รัชศักดิ์ ชอบทำกิจ โทร 09 3638 5479

ภาคผนวก ง
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

เรื่อง

ความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น ในระดับอุดมศึกษา

คำชี้แจง :

แบบสอบถามฉบับนี้เป็นแบบสอบถามระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น ในระดับอุดมศึกษา โดยผู้วิจัยแบ่งออกเป็น 3 ด้าน ได้แก่ ด้านสังคม ด้านการปฏิบัติตน และด้านตนเอง แบบสอบถามมี 3 ตอน

คำชี้แจงในการตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 1 ข้อมูลสถานภาพทั่วไปของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น
ในระดับอุดมศึกษา

ตอนที่ 2 แบบสอบถามด้านสังคม ด้านการปฏิบัติตน และด้านตนเอง

ข้อมูลจากแบบสอบถามนี้เพื่อใช้ประโยชน์การวิจัย เรื่อง ความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น ในระดับอุดมศึกษาเท่านั้น และไม่มีผลกระทบใด ๆ กับนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็นที่ตอบแบบสอบถาม กรุณาตอบแบบสอบถามทุกตอนและทุกข้อตามความเห็นของท่าน เพื่อความสมบูรณ์ในการวิจัย

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงที่ท่านได้เสียสละเวลาให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามมา ณ โอกาสนี้

นายพงษ์รัชศักดิ์ ชอบทำกิจ

นักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาการศึกษาศึกษาพิเศษ

มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

ตอนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานของผู้ตอบแบบสอบถาม

คำชี้แจง ให้ผู้ตอบแบบสอบถามทำเครื่องหมาย ✓ ใน หน้าข้อความที่ตรงกับตัวท่าน

1. เพศ

ชาย หญิง

2. ประเภทความบกพร่องทางการเห็น

ตาบอดสนิท มองเห็นเลือนราง

3. ชั้นปี

ปีที่ 1 ปีที่ 2
 ปีที่ 3 ปีที่ 4 ปีที่ 5

4. กลุ่มมหาวิทยาลัยที่สังกัด

กลุ่มมหาวิทยาลัย/สถาบันอุดมศึกษาของรัฐ กลุ่มมหาวิทยาลัยราชภัฏ
 กลุ่มมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล กลุ่มสถาบันอุดมศึกษาเอกชน

คำชี้แจง

แบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับระดับความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น ในระดับอุดมศึกษา เป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ใช้มาตราวัดของลิเคิร์ต (Likert) ให้คำนำหน้าโดยถือเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

ระดับ 5	หมายถึง	ความภาคภูมิใจอยู่ในระดับมากที่สุด
ระดับ 4	หมายถึง	ความภาคภูมิใจอยู่ในระดับมาก
ระดับ 3	หมายถึง	ความภาคภูมิใจอยู่ในระดับปานกลาง
ระดับ 2	หมายถึง	ความภาคภูมิใจอยู่ในระดับน้อย
ระดับ 1	หมายถึง	ความภาคภูมิใจอยู่ในระดับน้อยที่สุด

ข้อ	ด้านสังคม	ระดับความภาคภูมิใจ				
		5	4	3	2	1
0	ฉันชอบช่วยงานสังคมทุกครั้งถ้ามีโอกาส	✓				

จากตัวอย่างข้อ 0 หากท่านทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องมากที่สุด แสดงว่าท่านมีความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น อยู่ในระดับมากที่สุด

ตอนที่ 2 แบบสอบถาม

คำชี้แจง

โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความภาคภูมิใจในตนเองของท่านมากที่สุด และโปรดตอบทุกข้อ

ข้อ	ด้านสังคม	ระดับความภาคภูมิใจ				
		5	4	3	2	1
1.	ฉันมีความจริงใจกับเพื่อนทุกคน					
2.	ในกรณีเพื่อนทำผิดฉันจะให้อภัยเพื่อนเสมอ					
3.	ฉันอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้					
4.	เพื่อนและฉันยอมรับฟังความคิดเห็นซึ่งกันและกัน					
5.	เพื่อนให้ความสำคัญกับฉันในการเข้าร่วมกิจกรรม					
6.	ฉันสามารถปรึกษาปัญหาเกี่ยวกับเพื่อนได้					
7.	ในวันหยุดพักผ่อน ฉันมักออกไปเที่ยวกับเพื่อนหรือครอบครัว					
8.	ฉันร่วมกิจกรรมกับเพื่อนและครอบครัวด้วยความสุข					
9.	ฉันริเริ่มทำสิ่งใดก็ตามที่เป็นเรื่องที่ต้อง เพื่อนหรือครอบครัวจะให้การสนับสนุนและเป็นกำลังใจ					
10.	เพื่อนคอยช่วยเหลือด้วยความเต็มใจกับฉัน					

ข้อ	ด้านการปฏิบัติตน	ระดับความภาคภูมิใจ				
		5	4	3	2	1
11.	ฉันสามารถจดจำสิ่งต่าง ๆ ที่ได้เรียนรู้อย่างรวดเร็ว					
12.	ฉันสามารถตัดสินใจในการทำงานได้อย่างรวดเร็ว					
13.	ฉันรู้สึกอ่อนไหวต่อความรู้สึกของเพื่อนและครอบครัว					
14.	เพื่อนและฉันจะมีความไว้วางใจซึ่งกันและกัน					
15.	เพื่อนและครอบครัวจะมองว่าฉันเป็นคนมุ่งมั่น และกระตือรือร้น					
16.	ฉันมีการตรงต่อเวลาเมื่อมีการนัดหมาย					
17.	ฉันเป็นคนรับผิดชอบงานที่ได้รับมอบหมายจากเพื่อนหรือครอบครัว					
18.	ฉันไม่เป็นคนพูดโกหก ไม่คดโกงผู้อื่น					
19.	ฉันจะระมัดระวังการใช้ยาเท่าที่จำเป็น					
20.	ฉันชอบแสดงออกในการเข้าร่วมกิจกรรมเพื่อนและครอบครัว					

ข้อ	ด้านตนเอง	ระดับความภาคภูมิใจ				
		5	4	3	2	1
21.	ฉันเป็นคนหัวเราะง่าย					
22.	ฉันพอใจกับสภาพหน้าตาและความจริงที่ฉันเป็น					
23.	ฉันจัดเก็บสิ่งของส่วนตัวต่าง ๆ ให้สะอาดเรียบร้อยอยู่เสมอ					
24.	ฉันสามารถบังคับตัวเองให้ทำสิ่งต่าง ๆ ให้เสร็จภายในเวลาที่กำหนดได้เสมอ					
25.	ฉันร่าเริงใช้ชีวิตต่อไปได้					
26.	ฉันไม่ค่อยรู้สึกเหงาหรือซึมเศร้า					
27.	ฉันมีเป้าหมายและเห็นคุณค่าในตนเอง					
28.	ฉันรู้สึกว่าตัวฉันเต็มไปด้วยพลังความสามารถ					
29.	ฉันมีเป้าหมายและเห็นคุณค่าในตนเอง					
30.	ฉันรู้สึกว่าตัวฉันเต็มไปด้วยพลังความสามารถ					

ขอขอบพระคุณในความกรุณาอย่างสูงยิ่งทุกท่านที่เสียสละเวลา
และให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม

ภาคผนวก จ
การหาคุณภาพเครื่องมือ

ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) จากการประเมินแผนการจัดการเรียนรู้

ข้อ	ประเด็นการประเมิน	คะแนนความคิดเห็น					รวม	IOC	สรุปผล
		ของผู้เชี่ยวชาญคนที่							
		1	2	3	4	5			
ด้านสังคม									
1.	ฉันมีความจริงใจกับเพื่อนทุกคน	0	+1	+1	+1	+1	4	0.8	ใช้ได้
2.	ในกรณีเพื่อนทำผิดฉันจะให้ภัยเพื่อนเสมอ	0	+1	+1	+1	+1	4	0.8	ใช้ได้
3.	ฉันชอบอยู่กับผู้อื่นได้	+1	0	+1	+1	0	3	0.6	ใช้ได้
4.	เพื่อนและฉันยอมรับฟังความคิดเห็นซึ่งกันและกัน	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
5.	เพื่อนให้ความสำคัญกับฉันในการเข้าร่วมกิจกรรม	+1	+1	+1	+1	-1	3	0.6	ใช้ได้
6.	ฉันสามารถปรึกษาปัญหาเกี่ยวกับเพื่อนได้	+1	+1	+1	+1	-1	3	0.6	ใช้ได้
7.	ในวันหยุดพักผ่อน ฉันมักออกไปเที่ยวกับเพื่อนหรือครอบครัว	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
8.	ฉันร่วมกิจกรรมกับเพื่อนและครอบครัวด้วยความสุข	+1	+1	+1	0	+1	4	0.8	ใช้ได้
9.	ฉันริเริ่มทำสิ่งใดก็ตามที่เป็นเรื่องที่ถูกต้อง เพื่อนหรือครอบครัวจะให้การสนับสนุนและเป็นกำลังใจ	+1	0	+1	+1	+1	4	0.8	ใช้ได้
10.	เพื่อนคอยช่วยเหลือด้วยความเต็มใจกับฉัน	+1	+1	+1	+1	-1	3	0.6	ใช้ได้

ข้อ	ประเด็นการประเมิน	คะแนนความคิดเห็น					รวม	IOC	สรุปผล
		ของผู้เชี่ยวชาญคนที่							
		1	2	3	4	5			
ด้านการปฏิบัติตน									
11.	ฉันสามารถจดจำสิ่งต่าง ๆ ที่ได้เรียนรู้ อย่างรวดเร็ว	0	+1	+1	0	+1	3	0.6	ใช้ได้
12.	ฉันสามารถตัดสินใจในการทำงานได้ อย่างรวดเร็ว	0	+1	+1	+1	+1	4	0.8	ใช้ได้
13.	ฉันรู้สึกอ่อนไหวต่อความรู้สึกของ เพื่อนและครอบครัว	+1	-1	+1	+1	+1	3	0.6	ใช้ได้
14.	เพื่อนและฉันจะมีความไว้วางใจ ซึ่งกันและกัน	0	0	+1	+1	+1	3	0.6	ใช้ได้
15.	เพื่อนและครอบครัวจะมองว่าฉัน เป็นคนมุ่งมั่น และกระตือรือร้น	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
16.	ฉันมีการตรงต่อเวลาเมื่อมี การนัดหมาย	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
17.	ฉันเป็นคนรับผิดชอบงานที่ได้รับ มอบหมายจากเพื่อนหรือครอบครัว	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
18.	ฉันไม่เป็นคนพูดโกหก ไม่คดโกง ผู้อื่น	+1	0	+1	0	+1	3	0.6	ใช้ได้
19.	ฉันจะระมัดระวังการใช้จ่ายเท่าที่ จำเป็น	+1	-1	+1	+1	+1	3	0.6	ใช้ได้
20.	ฉันชอบแสดงออกในการเข้าร่วม กิจกรรมเพื่อนและครอบครัว	0	0	+1	+1	+1	3	0.6	ใช้ได้

ข้อ	ประเด็นการประเมิน	คะแนนความคิดเห็น					รวม	IOC	สรุปผล
		ของผู้เชี่ยวชาญคนที่							
		1	2	3	4	5			
ด้านตนเอง									
21.	ฉันพยายามสุภาพกับทุกคนที่ฉันพบ	-1	+1	0	+1	+1	2	0.4	ใช้ไม่ได้
22.	ฉันเป็นคนหัวเราะง่าย	0	+1	0	+1	+1	3	0.6	ใช้ได้
23.	ฉันชอบให้มีคนอยู่รอบข้างมาก ๆ	0	0	0	+1	0	1	0.2	ใช้ไม่ได้
24.	ฉันพอใจกับสภาพหน้าตาและความจริง ที่ฉันเป็น	+1	0	+1	+1	+1	4	0.8	ใช้ได้
25.	ฉันจัดเก็บสิ่งของส่วนตัวต่าง ๆ ให้ สะอาดเรียบร้อยอยู่เสมอ	0	+1	+1	+1	+1	4	0.8	ใช้ได้
26.	ฉันสามารถบังคับตัวเองให้ทำสิ่งต่าง ๆ ให้เสร็จภายในเวลาที่กำหนดได้เสมอ	0	+1	+1	0	+1	3	0.6	ใช้ได้
27.	ฉันร่าเริงใช้ชีวิตต่อไปได้	+1	+1	+1	+1	-1	3	0.6	ใช้ได้
28.	ฉันไม่ค่อยรู้สึกเหงาหรือซึมเศร้า	+1	+1	+1	0	0	3	0.6	ใช้ได้
29.	ฉันมีเป้าหมายและเห็นคุณค่า ในตนเอง	+1	+1	+1	+1	-1	3	0.6	ใช้ได้
30.	ฉันรู้สึกที่ตัวฉันเต็มไปด้วยพลัง ความสามารถ	+1	+1	+1	0	+1	4	0.8	ใช้ได้

แบบสอบถามความคิดเห็น

ตอนที่ 2 ประเด็นสอบถามความคิดเห็นที่มีต่อความภาคภูมิใจในตนเอง

1. นักศึกษาคิดว่าการอยู่ร่วมกันในสังคมมีความจำเป็นหรือไม่ เพราะเหตุใด
2. นักศึกษาคิดว่ามีแนวทางการปฏิบัติตนอย่างไรในการใช้ชีวิต
3. นักศึกษาคิดว่ามีความภาคภูมิใจในตนเองด้านใดบ้าง เพราะเหตุใด

$$\text{ค่า IOC} = \frac{\sum R}{N}$$

ค่า IOC จำแนกรายข้อจำนวน 30 ข้อ อยู่ระหว่าง 0.2-1 ที่ใช้ได้ 0.6-1 จำนวน 28 ข้อ ตัดทิ้ง 0.2-0.4 จำนวน 2 ข้อ

สรุปผลแสดงความคิดเห็นของกรรมการผู้เชี่ยวชาญ ≥ 0.5 แปลผลว่าใช้ได้

ค่าความเชื่อมั่น (Reliability)

เรื่อง ความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น ในระดับอุดมศึกษา

Reliability Statistics

N of Cases = 32 คน

N of Items = 28 ข้อ

ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับมีค่าเท่ากับ = 0.78

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ - สกุล	นายพงษ์รัชศักดิ์ ชอบทำกิจ
วัน เดือน ปีเกิด	5 กุมภาพันธ์ 2519
สถานที่เกิด	อำเภอทุ่งใหญ่ จังหวัดนครศรีธรรมราช
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	11/93 ซอยสุขน 1 ถนนเลียงเมือง หมู่ที่ 3 ตำบลมะขามเตี้ย อำเภอเมืองสุราษฎร์ธานี จังหวัดสุราษฎร์ธานี 84000
ตำแหน่งหน้าที่ปัจจุบัน	นักวิชาการศึกษา
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2532	มัธยมศึกษาตอนต้น (ม.3) โรงเรียนกรุ้งหยันวิทยาการ จังหวัดนครศรีธรรมราช
พ.ศ. 2535	มัธยมศึกษาตอนปลาย (ม.6) โรงเรียนทุ่งสง จังหวัดนครศรีธรรมราช
พ.ศ. 2539	วิทยาศาสตร์บัณฑิต (วท.บ.) สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การกีฬา วิทยาลัยพลศึกษา จังหวัดชุมพร
พ.ศ. 2561	ครุศาสตรมหาบัณฑิต (ค.ม.) สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา